

34 LUKU

Amulekin todistus. Suuri ja viimeinen uhri. Miten armo tyydyttää oikeudenmukaisuuden. Parannuksen tekoa ei pidä jättää huomiseksi.

1. Ja nyt tapahtui, että kun Alma oli puhunut tämän heille, hän istuutui maahan, ja Amulek nousi ja alkoi opettaa heitä, sanoen:
2. Veljeni, minä en usko olevan mahdollista, että te olisitte tietämättömät siitä, mitä on puhuttu Kristuksen tulemisesta, josta me opetamme, että hän on Jumalan Poika; Ja minä tiedänkin, että näitä asioita on teille runsaasti opetettu, ennen kuin te meistä erositte.
3. Ja koska te olette pyytäneet minun rakasta veljeäni sanomaan teille, mitä teidän tulisi tehdä, koettelemuksienne tähden, hän on puhunut teille ja jotakin teidän mieltenne valmistamiseksi; ja hän on kehoittanut teitä uskoon ja kärsivällisyyteen -
4. että teillä olisi sen verran uskoa, että kylväisitte sanan sydämiinne, sen hyvyyt[ä] koetellaksenne.
5. Ja me olemme nähneet, että teidän mielissänne liikkuva suuri kysymys on se, onko sana Jumalan Pojassa, vai eikö Kristusta lainkaan tule.
6. Ja te olette myös nähneet, että minun veljeni on osoittanut teille monin esimerkein, että sana on Kristuksessa pelastukseksi.
7. Veljeni on vedonnut Senoksen sanoihin, että lunastus tulee Jumalan Pojan kautta, sekä Seenokin sanoihin; ja hän on myös vedonnut Moosekseen osoittaakseen, että nämä asiat ovat todet.
8. Ja nyt, katsokaa, minä puolestani todistan teille, että nämä asiat ovat todet. Katso, minä sanon teille, että minä tiedän, että Kristus tulee ihmislasten keskuuteen ottaakseen päällensä kansansa rikkomukset ja että hän sovittaa maailman synnit; sillä Herra Jumala on sen sanonut.
9. Sillä sovituksen täytyy tulla; sillä iankaikkisen Jumalan suuren suunnitelman mukaan sovituksen täytyy tapahtua, koska muuten koko ihmissuvun täytyisi auttamattomasti hukkua, sillä kaikki ovat paatuneita, kaikki ovat langenneita ja kadotettuja, ja heidän täytyisi hukkua ilman sovitusta, jonka tapahtuminen on välttämätön.
10. Sillä suuri ja viimeinen uhri on tarpeen, ei ihmis- eikä eläinuhri, eikä minkäänlainen lintu-uhri, sillä ei ole kysymys ihmisen uhraamasta uhrista, vaan uhrin täytyy olla ääretön ja iankaikkinen.
11. Sillä ei ole yhtäkään ihmistä, joka voisi uhraamalla oman verensä sovittaa toisen synnit. Jos siis joku tekee murhan, niin katso, ottaako meidän lakimme, joka on oikeudenmukainen, hengen hänen veljeltään? Minä sanon teille, ei.
12. Vaan laki vaatii hengen siltä, joka on tehnyt murhan; sen tähden voi vain ääretön sovitus olla riittävä maailman syntien sovittamiseksi.
13. Sen tähden on suuri ja viimeinen uhri tarpeen, ja silloin on verenvuodatus loppuva, eli sen on loputtava; silloin on Mooseksen laki täyttyvä; se on oleva kokonaan täytetty, viimeistä piirtoa myöten, eikä yhtäkään kohtaa jätetä täyttämättä.
14. Ja katso, tämä on lain koko tarkoitus, ja joka kirjain siinä viittaa siihen suureen ja viimeiseen uhuriin; ja tämä suuri ja viimeinen uhri on Jumalan Poika, ääretön ja iankaikkinen.
15. Ja näin hän tuo pelastuksen kaikille niille, jotka uskovat hänen nimeensä, sillä tämä on tuon viimeisen uhrin tarkoitus: tuoda armahtava rakkaus, joka voittaa oikeudenmukaisuuden ja suo ihmisille mahdollisuuden uskoon, parannukseksi.
16. Ja näin armo voi tyydyttää oikeudenmukaisuuden vaatimukset ja sulkee heidät turvallisten käsivarsiansa suojaan, kun sitä vastoin se, jolla ei ole parannuksentekoon tarvittavaa uskoa, on koko oikeudenmukaisuuden lain vaatimusten alainen; sen tähden vain se, jolla on parannukseen tarvittava usko, tulee osalliseksi suuresta ja iankaikkisesta lunastussuunnitelmasta.
17. Suokoon siis Jumala, että te, veljeni, alkaisitte kilvoittelun uskossanne, tehdäksenne parannuksen, että te alkaisitte huutaa avuksenne hänen pyhää nimeänsä, että hän armahtaisi teitä;
18. niin, huutakaa häneltä armoa, sillä hän on voimallinen pelastamaan.
19. Nöyrytkää ja rukoilkaa häntä lakkaamatta.
20. Rukoilkaa häntä, kun olette kedoillanne, kaikkien laumojenne puolesta.
21. Rukoilkaa häntä kodeissanne koko huonekuntanne puolesta sekä aamuin, keskipäivin että illoin.
22. Avuksenne huutakaa häntä vihollistenne valtaa vastaan.
23. Avuksenne huutakaa häntä perkelettä vastaan, joka on kaiken vanhurskauden vihollinen.
24. Avuksenne huutakaa häntä peltojenne laihon puolesta, jotta se menestyisi.
25. Rukoilkaa kedoilla olevien laumojenne puolesta, jotta ne lisääntyisivät.
26. Mutta tässä ei ole kaikki; teidän pitää avata sielunne kammioissanne ja salaisissa paikoissanne ja erämaassanne.
27. Ja kun ette huuda Herran puoleen, antakaa sydämenne täytyä ja ylitse vuotaa lakkaamattomasta rukouksesta oman onnenne ja myös niiden onnen puolesta, jotka teitä ympäröivät.
28. Ja nyt, katso, rakkaat veljeni, minä sanon teille: Älkää luulko, että tässä on kaikki; sillä jos te tämän kaiken tehtyänne käännytätte pois tarvitsevat ja alastomat, ette käy sairaiden ja kärsivien luona ettekä jaa omaisuudestanne, jos sitä teillä on, niille, jotka puutteessa ovat - minä sanon teille, ellette mitään tästä tee, niin katso, teidän rukouksenne on turha eikä hyödytä teitä mitään, ja te olette kuin ulkokullatut, jotka kieltävät uskon.
29. Jos te siis ette muista olla armeliaita, te olette kuin kuona, jonka metallinpuhdistajat heittävät pois (koska se ei ole minkään arvoista) ja joka joutuu ihmisten jalkoihin tallattavaksi.

30. Ja nyt, veljeni, minä tahtoisin, että te näin monia todistuksia saatuanne, ja nähtyänne, että pyhät kirjoitukset todistavat näistä asioista, menisitte ja kantaisitte parannuksenteon hedelmiä.
31. Minä tahtoisin, että te menisitte, ettekä enää paaduttaisi sydämiänne, sillä katso, nyt on teidän pelastuksenne aika ja päivä; ja jos te siis teette parannuksen ettekä paaduta sydämiänne, niin suuri lunastussuunnitelma heti astuu voimaan teidän kohdaltanne.
32. Sillä katso, tämä elämä on aika, jossa ihmisten on valmistauduttava kohtaamaan Jumala; katso, tämän elämän aika on se päivä, jolloin ihmisten on täytettävä työnsä.
33. Ja nyt, kuten teille aikaisemmin sanoin, koska olette näin monia todistuksia saaneet, minä sen vuoksi rukoilen teitä, ettette lykkäisi parannuksenne päivää loppuun saakka, sillä ellemme me käytä aikaamme oikein tämän elämämme aikana, niin tulee tämän elämän päivän jälkeen, joka on annettu meille iankaikkisuuteen valmistautumista varten, pimeyden yö, jossa mitään työtä ei voida toimittaa.
34. Te ette voi sanoa, kun joudutte tähän kauheaan käännekohtaan: Minä tahdon tehdä parannuksen, tahdon kääntyä Jumalani tykö. Ei, te ette voi sanoa niin, sillä samalla hengellä, jonka hallussa teidän ruumiinne on, kun te lähdette tästä elämästä, samalla hengellä on valta teidän ruumiiseen iankaikkisessa maailmassa.
35. Sillä katso, jos te olette lykänneet parannuksenne päivää kuolemaan saakka, niin katso, te olette tulleet perkeleen hengen alamaisiksi, ja hän sinetöi teidät omikseen; sen tähden Herran Henki on vetäytynyt teistä pois, eikä sillä ole mitään sijaa teissä, ja perkeleellä on teihin kaikki valta; ja tämä on jumalattomien lopullinen olotila.
36. Ja tämän minä tiedän, sillä Herra on sanonut, ettei hän asu epäpyhissä temppeleissä, mutta vanhurskaiden sydämissä hän asuu; ja hän on myös sanonut, että vanhurskaat saavat asettua sijallensa hänen valtakunnassansa, heidän tarvitsemattaan enää koskaan lähteä sieltä; mutta heidän vaatteensa on valkaistava Karitsan verellä.
37. Ja nyt, rakkaat veljeni, minä haluaisin teidän muistavan nämä asiat ja ahkeroivan pelolla Jumalan edessä, että pelastuisitte, ja lisäksi, ettette enää kieltäisi Kristuksen tulemistä;
38. ettette enää taistelisi Pyhää Henkeä vastaan, vaan ottaisitte sen vastaan ja ottaisitte Kristuksen nimen päällenne; että te nöyrytisitte aina maan tomuun saakka ja rukoilisitte Jumalaa, missä lienettekin, hengessä ja totuudessa; että te eläisitte kiittäen päivittäin Herraa siitä armon runsaudesta ja siunauksista, minkä hän teille suo.
39. Ja minä kehoitan teitä, veljeni, myös valvomaan ja rukoilemaan lakkaamatta, etteivät perkeleen kiusaukset eksyttäisi teitä, ettei hän saisi teitä valtoihinsa, ettette joutuisi hänen alamaisikseen viimeisenä päivänä, sillä katso, ei hän teitä millään hyvällä palkitse.
40. Ja nyt, rakkaat veljeni, minä kehoittaisin teitä kärsivällisyyteen ja kestäämään kaikenkaltaisia ahdistuksia ja olemaan herjaamatta niitä, jotka ajavat teidät pois teidän suuren köyhyytenne tähden, jottei teistä tulisi synnintekijöitä heidän laillansa;
41. vaan että te olisitte kärsivälliset ja kestäisitte nuo ahdistukset, vahvassa toivossa, että te kerran saatte levätä kaikista ahdistuksistanne.

35 LUKU

Nefiläiset lähetystyöntekijät vetäytyvät takaisin Jeronin maahan. Heidän soramilaiset käynnäisensä liittyvät heihin jouduttuaan karkoitetuiksi omasta maastaan. Sotahankkeita.

1. Nyt tapahtui, että kun Amulek oli lakannut puhumasta, he poistuivat kansanjoukon keskeltä ja siirtyivät Jeronin maahan.
2. Ja muutkin veljet tulivat soramilaisille sanaa julistettuansa Jeronin maan puolelle.
3. Ja tapahtui, että kun arvokkaammassa asemassa oleva osa soramilaisia oli yhteisesti neuvotellut niiden sanojen johdosta, mitä heille oli julistettu, he vihastuivat tähän saanaan, sillä se oli vahingoksi heidän juonilleen; sen tähden he eivät halunneet kallistaa korvaansa näille puheille.
4. Ja he lähettivät sanansaattajia kaikkialle maahan kutsumaan koolle kaikkea kansaa ja neuvottelivat sen kanssa siitä, mitä oli puhuttu.
5. Mutta heidän johtajansa ja pappinsa ja opettajansa eivät antaneet kansan tietää aikeistaan; ja niin he salaisesti urkkivat selville, mitä kaikki kansa ajatteli.
6. Ja tapahtui, että kun he olivat urkkineet selville kaiken kansan mielipiteen, niin ne, jotka hyväksyivät Alman ja hänen veljiensä puheet, karkoitettiin maasta; ja heitä oli paljon, ja hekin siirtyivät Jeronin maahan.
7. Ja tapahtui, että Alma ja hänen veljensä opettivat heitä.
8. Mutta Soramin kansa oli vihoissaan Ammonin kansalle, joka oli Jeronissa, ja soramilaisen ylin johtaja, joka oli perin jumalaton mies, lähetti sanansaattajia Ammonin kansan luo vaatien sitä karkoittamaan maastansa kaikki ne, jotka tulivat soramilaisten puolelta sen maahan.
9. Ja hän syyti monia uhkauksia sitä vastaan. Mutta Ammonin kansa ei peljännyt heidän sanojaan, minkä vuoksi se ei karkoittanut soramilaisia, vaan otti vastaan kaikki soramilaisten köyhät, jotka tulivat sen puolelle, ja se ruokki heitä ja vaatetti heitä ja antoi heille maa-alueita perintöosaksi; ja se auttoi heitä heidän tarpeidensa mukaan.
10. Mutta tämä yllytti soramilaisia vihaan Ammonin kansaa vastaan, ja he alkoivat mennä laamanilaisten sekaan, yllyttäen heitäkin vihaan ammonilaisia vastaan.
11. Ja näin soramilaiset ja laamanilaiset alkoivat valmistella sotaa Ammonin kansaa vastaan ja myös nefiläisiä vastaan.
12. Ja näin päättyi Nefin kansan tuomarien hallituskauden seitsemästoista vuosi.
13. Ja Ammonin kansa lähti Jeronin maasta ja tuli Melekin maahan ja antoi Jeronin maassa tilaa nefiläisten sotajoukoille, jotta ne voisivat taistella laamanilaisten ja soramilaisten sotajoukkoja vastaan; ja näin alkoi sota laamanilaisten ja nefiläisten välillä tuomarien hallituskauden kahdeksantenatoista vuonna; ja myöhemmin tulee kertomus heidän sodistansa.

14. Ja Alma ja Ammon ja heidän veljensä sekä Alman kaksi poikaa palasivat Sarahemlan maahan oltuaan aseina Jumalan kädessä monien soramilaisten parannukseen saattamiseksi; ja jokainen, joka saatettiin parannukseen, karkoitettiin maastansa, mutta heillä oli perintömaita Jersonin maassa, ja he ovat tarttuneet aseisiin puolustaakseen itseänsä ja vaimojansa ja lapsiansa ja maitansa.
15. Mutta koska Alma oli murheissaan kansansa pahuuden tähden, niiden sotien ja verenvuodatusten ja riitaisuuksien tähden, jotka sen keskuudessa vallitsivat - hänen oltuaan julistamassa sanaa tai lähetettyänsä sanaa julistamaan kaikelle kansalle jokaisessa kaupungissa ja nähtyään, että ihmisten sydämet alkoivat paatua ja että he alkoivat loukkaantua sanan tinkimättömyyden tähden, hänen sydämensä tuli perin murheelliseksi - hän kutsui koolle poikansa antaaksensa heille kullekin erikseen tehtävän sen suhteen, mikä vanhurskauteen kuuluu. Ja meillä on kertomus hänen käskyistänsä, jotka hän antoi heille, hänen omien muistiinpanojensa mukaan.

Alman käskyt pojallensa Helamanille. Käsittää luvut 36 ja 37.

36 LUKU

Alma kertoo syntisestä menneisyydestänsä, ihmeellisestä kääntymyksestänsä ja tätä seuranneesta innostaan opetustehtävässä.

1. Poikani, kallista korvasi sanoilleni; sillä minä vannon sinulle, että ajos sinä pidät Jumalan käskyt, sinä menestyt tässä maassa.
2. Minä tahtoisin sinun tekevän, kuten minä olen tehnyt, muistaen isämme vankeutta; sillä he olivat orjuudessa, eikä kukaan muu tainnut vapauttaa heitä kuin Aabrahamin Jumala, Iisakin Jumala ja Jaakobin Jumala; ja hän totisesti pelasti heidät heidän ahdistuksistansa.
3. Ja nyt, oi poikani Helaman, katso, sinä olet nuori, ja sen tähden minä pyydän sinua kuulemaan sanojani ja oppimaan minulta; sillä minä tiedän, että jokainen, joka panee luottamuksensa Jumalaan, saa apua koettelemuksissansa, vaivoissansa ja ahdistuksissansa, ja hänet korotetaan viimeisenä päivänä.
4. Enkä minä haluaisi sinun luulevan, että minä tiedän tämän itsestäni - en ajallisen, vaan hengellisen, en lihallisen ymmärryksen, vaan Jumalalta tulevan ymmärryksen avulla.
5. Katso, minä sanon sinulle, että ellen minä olisi syntynyt Jumalasta, minä en olisi tiennyt näitä asioita; mutta Jumala on pyhän enkelinsä suulla ilmoittanut nämä asiat minulle, ei kuitenkaan minun oman arvollisuuteni tähden;
6. sillä minä kiertelin Moosian poikain kanssa koettaen vahingoittaa Jumalan kirkkoa, mutta katso, Jumala lähetti pyhän enkelinsä pysähdyttämään meidät matkallamme.
7. Ja katso, hän puhui meille kuin ukkosen äänellä, ja koko maa järisi jalkaimme alla; ja me kaikki kaadimme maahan, sillä Herran pelko valtasi meidät.
8. Mutta katso, ääni sanoi minulle: Nouse. Ja minä nousin seisomaan ja näin enkelin.
9. Ja hän sanoi minulle: Vaikka itse tahtoisitkin tuhoutua, niin älä enää yritä tuhota Jumalan kirkkoa.
10. Ja tapahtui, että minä kaaduin maahan; enkä kolmeen päivään enkä kolmeen yöhön pystynyt avaamaan suutani enkä käyttämään jäseniäni.
11. Ja enkeli puhui minulle enemmänkin, minkä veljeni kuulivat, mutta minä en sitä kuullut, sillä kun minä kuulin sanat - Vaikka itse tahtoisitkin tuhoutua, niin älä enää yritä tuhota Jumalan kirkkoa - minut valtasi sellainen suuri pelko ja kauhu siitä, että minä kenties tuhoutuisin, että kaaduin maahan enkä kuullut enää mitään.
12. Mutta minua kiusasi iankaikkinen vaiva, sillä minun sieluni joutui suunniltaan, ja sitä raastoivat kaikki minun syntini.
13. Kaikki syntini ja pahat tekoni minä muistin, ja niiden takia minä tunsin helvetin tuskien kiduttavan itseäni; minä ymmärsin, että olin kapinoinut Jumalaani vastaan ja etten ollut pitänyt hänen pyhiä käskyjensä.
14. Ja monta hänen lastansa minä olin murhannut, tai pikemminkin johdattanut heidät kadotukseen; ja niin suuret olivat vihdoin syntini olleet, että Jumalani eteen joutumisen ajatuskin löi sieluni sanomattomalla kauhulla.
15. Oi, minä ajattelin, kunpa voisin tulla unohdetuksi pois ja hävitä olemattomiin sekä sielun että ruumiin puolesta, jotta minua ei voitaisi viedä minun Jumalani eteen teoistani tuomittavaksi.
16. Ja kolmen päivän ja kolmen yön ajan minua vaivasivat tuomitun sielun tuskat.
17. Ja tapahtui, että kun minä näin olin vaivan vallassa ja monien syntieni muiston raastama, niin katso, minä muistin myös kuulleen isäni profetoivan kansalle eräästä Jeesuksesta Kristuksesta, Jumalan Pojasta, joka tulisi sovittamaan maailman synnit.
18. Ja mielessäni takertuen tähän ajatukseen minä huusin sydämessäni: Oi Jeesus, sinä Jumalan Poika, armahda minua, joka olen katkeruuden sapessa ja kuoleman iankaikkisiin kahleisiin kytkettyä.
19. Ja katso, kun minä nyt tätä ajattelin, minä en enää saattanut muistaa tuskiani; eikä minun syntieni muisto enää saattanut minua levottomaksi.
20. Ja mikä ilo ja mikä ihmeellinen valkeus tulikaan osakseni; ja minun sieluni täytti ilo, joka oli yhtä ääretön kuin tuskani oli ollut!
21. Ja, minä sanon sinulle, poikani, ettei voinut olla mitään niin tuskallista ja katkeraa kuin minun vaivani olivat. Ja sanon sinulle vielä, poikani, ettei toisaalta voi olla mitään niin ihanaa ja suloista kuin minun iloni oli.
22. Ja minä olin näkevinäni, kuten isämme Lehi näki, Jumalan istumassa valtaistuimellansa lukemattomien enkeliparvien ympäröimänä, jotka olivat ryhmittyneet laulamaan ja ylistämään Jumalaansa; ja minun sieluni ikävoi heidän joukkoonsa.
23. Mutta katso, minun jäseneni saivat takaisin voimansa, ja minä nousin jaloilleni ja julistin kansalle, että minä olin syntynyt Jumalasta.

24. Ja siitä ajasta aina tähän hetkeen saakka minä olen lakkaamatta työskennellyt sielujen saattamiseksi parannukseen, saattaakseni heitä maistamaan sitä ääretöntä iloa, jota minä maistoin, jotta hekin syntyisivät Jumalasta ja täyttyisivät Pyhällä Hengellä.
25. Ja katso, oi poikani, Herra antaa minun nyt suuresti iloita työni hedelmistä;
26. sillä sen sanan tähden, jonka hän on ilmoittanut minulle, ovat monet syntyneet Jumalasta ja ovat maistaneet sitä, mitä minä olen maistanut. ja ovat nähneet silmästä silmään sen, mitä minä olen nähnyt; sen tähden he tuntevat näitä asioita, joista minä olen puhunut, kuten minäkin tunnen, ja se tieto, mikä minulla on, on Jumalasta.
27. Ja minua on tuettu kaikenkaltaisten koettelemuksien ja vaivojen aikana, ja kaikenlaisissa ahdistuksissa; Jumala on vapauttanut minut vankeudesta ja siteistä ja kuolemasta: häneen minä panen luottamukseni, ja hän minut vastakin pelastaa.
28. Ja minä tiedän, että hän herättää minut viimeisenä päivänä asumaan kirkkaudessa tykönänsä, ja minä olen ylistävä häntä iankaikkisesti, sillä hän on johdattanut meidän isämme pois Egyptistä, ja hän on hukuttanut egyptiläiset Punaiseen mereen; ja hän johdatti heidät voimallansa luvattuun maahan, ja hän on pelastanut heidät orjuudesta ja vankeudesta ajasta aikaan.
29. Ja hän on myös johdattanut meidän isämme pois Jerusalemin maalta; ja hän on myös iankaikkisen voimansa avulla pelastanut heidät orjuudesta ja vankeudesta ajasta aikaan, hamaan tähän päivään saakka; ja minä olen aina säilyttänyt muistossani heidän orjuutensa, ja sinunkin tulisi pitää muistossasi heidän vankeutensa, kuten minä olen tehnyt.
30. Mutta katso, poikani, tässä ei ole kaikki, sillä sinun tulisi tietää, kuten minä tiedän, että jos sinä pidät Jumalan käskyt, sinä menestyt tässä maassa, ja sinun tulisi myös tietää, että ellet sinä pidä Jumalan käskyjä, sinut hävitetään hänen kasvojensa edestä. Sillä näin hän on itse sanonut.

37 LUKU

Aikakirjat ja muut pyhät esineet uskotaan Helamanin haltuun. Gaselem. Liahona, Kristuksen sanan vertauskuva.

1. Ja nyt, poikani Helaman, minä käsken sinua ottamaan aikakirjat, jotka on uskottu minun haltuuni;
2. ja minä käsken sinua myös pitämään aikakirjaa tästä kansasta, kuten minä olen tehnyt, ja kirjoittamaan sen Nefin levyille ja pitämään pyhänä kaiken sen, mitä minä olen säilyttänyt, kuten minä olen ne pyhänä pitänyt; sillä niitä säilytetään viisaaseen tarkoitukseen.
3. Ja näitä vaskilevyjä, jotka sisältävät nämä kaiverrukset, joissa ovat pyhät kirjoitukset muistiin merkittyinä ja joissa ovat meidän esi-isiemme sukuluettelot hamasta alusta asti -
4. katso, meidän isämme ovat profetoineet, että niitä pidettäisiin ja että ne luovutettaisiin sukupolvesta toiselle ja että Herran käsi suojelisi ja varjelisi niitä, kunnes ne leviäisivät jokaiselle kansanheimolle, sukukunnalle, kielelle ja kansalle, niin että ne oppivat tuntemaan niiden sisältämät salaisuudet.
5. Ja katso, jos ne säilytetään, niiden täytyy säilyttää kirkkautensa; ja ne säilyttävät kirkkautensa, ja samoin kaikki levyt, jotka sisältävät pyhiä kirjoituksia.
6. Nyt sinä kenties arvelet, että tämä on minun hulluuttani, mutta katso, minä sanon sinulle, että pienillä ja vähäisillä asioilla saadaan suuria aikaan; ja vähäiset keinot monasti saattavat viisaat häpeään.
7. Ja Herra Jumala käyttää välikappaleita toteuttaakseen suuria ja iankaikkisia aivoituskiansa, ja aivan vähäisin keinoin Herra saattaa viisaat häpeään ja tuo pelastuksen monille sieluille.
8. Ja Jumalan viisaudesta nämä tähän saakka on säilytetty, sillä katso, ne ovat laajentaneet tämän kansan muistia, ja monille ne ovat osoittaneet heidän teidensä erheellisyyden, opettaen heitä tuntemaan Jumalansa sielunsa pelastukseksi.
9. Ja minä sanon sinulle: Ellei olisi sitä, mitä nämä aikakirjat sisältävät, mitä näissä levyissä on, eivät Ammon ja hänen veljensä olisi saaneet niin monia tuhansia laamanilaisia uskomaan heidän isänsä perimätiedon erheellisyyttä; nämä aikakirjat ja niiden sanat saivat heidät tekemään parannuksen; toisin sanoen ne saattoivat heidät tuntemaan Herran, heidän Jumalansa ja riemuitsemaan Jeesuksessa Kristuksessa, heidän Lunastajassansa.
10. Ja kuka tietää, eivätkö ne tule olemaan välikappaleina monen tuhannen heikäläisen, ja myös monien tuhansien sellaisten niskoittelevien nefiläisten veljemme saattamiseksi Lunastajansa tuntemiseen, jotka nyt paaduttavat sydämensä synnissä ja pahoissa teoissa?
11. Näitä salaisuuksia ei minulle vielä ole täydelleen ilmoitettu; sen tähden en sano tämän enempää.
12. Ja riittääköön, jos sanon vain, että ne säilytetään viisasta tarkoitusta varten, jonka tarkoituksen Jumala tietää, sillä hän päättää viisaasti kaikista töistensä, ja hänen polkunsa ovat suorat, ja hänen kulkunsa on yksi ja ikuinen ympyrä.
13. Oi muista, muista, poikani Helaman, kuinka ankarat Jumalan käskyt ovat. Ja hän sanoi: Jos te pidätte minun käskyni, te menestytte tässä maassa - mutta ellette te pidä hänen käskyjensä, teidät hävitetään hänen kasvojensa edestä.
14. Ja nyt muista, poikani, että Jumala on uskonut sinulle nämä esineet, jotka ovat pyhät, jotka hän on pitänyt pyhinä ja jotka hän on vatedeskin pitää pyhinä ja säilyttää omaa viisasta tarkoitustansa varten julistaakseen voimansa tuleville sukupolville.
15. Ja nyt katso, minä sanon sinulle profetian hengen kautta, että jos sinä rikot Jumalan käskyt, niin katso, nämä esineet, jotka ovat pyhät, Jumala voimallansa ottaa sinulta pois, ja sinut jätetään saatanan valtaan, niin että hän seuloo sinua, kuten tuuli seuloo akanoita.

16. Mutta jos sinä pidät Jumalan käskyt ja käytät näitä pyhiä esineitä siten kuin Herra sinua kääskö (sillä sinun täytyy kysyä Herralta neuvoa kaikessa, miten sinun tulee niitä käyttää), niin katso, mikään maailman tai helvetin valta ei pysty ottamaan niitä sinulta, sillä Jumalalla on valta toteuttaa kaikki sanansa.
17. Sillä hän on täyttävä kaikki lupauksensa, jotka hän antaa sinulle, sillä hän on täyttänyt lupauksensa, jotka hän on antanut meidän isillemme.
18. Sillä hän on luvannut heille, että hän varaisi nämä esineet joltain viisasta tarkoitustansa varten, julistaakseen voimansa tuleville sukupolville.
19. Ja katso, yhden aivoituksistansa hän on toteuttanut saattamalla monet tuhannet laamailaiset jälleen totuuden tuntemiseen; ja hän on julistanut voimansa niissä, ja hän on vieläkin julistava niissä voimansa tuleville sukupolville; sen tähden ne tulevat säilymään.
20. Sen tähden minä kääskö sinua, poikani Helaman, tarkasti noudattamaan kaikkia minun sanojani ja ahkeromaan pitää Jumalan käskyt sellaisina kuin ne on kirjoitettu.
21. Ja nyt minä puhun sinulle niistä kahdestakymmenestä neljästä levystä, että sinä säilyttäisit ne, jotta tuhoutuneiden kansojen salaisuudet ja pimeyden työt ja heidän salaiset tekonsa tulisivat tämän kansan tietoon; että kaikki heidän murhansa ja rosvouksensa ja ryöstönsä, kaikki heidän pahuutensa ja kauhistuksensa tulisivat tämän kansan tietoon; ja että sinä säilyttäisit nämä kääntäjät.
22. Sillä katso, Herra näki, että hänen kansansa alkoi tehdä pimeyden töitä, tehdä salaisia murhia ja kauhistuksia; sen tähden Herra sanoi, että ellei se tekisi parannusta, se hävitettäisiin maan päältä.
23. Ja Herra sanoi: Minä valmistan palvelijalleni Gaselemille kiven, josta säteilee valkeutta pimeyteen, paljastaakseni kansalleni, joka palvelee minua, paljastaakseni sille sen veljien teot, heidän salaisetkin tekonsa, heidän pimeyden työnsä ja heidän pahat tekonsa ja kauhistuksensa.
24. Ja nämä kääntäjät, poikani, valmistettiin, jotta toteutuisi Jumalan sana, jonka hän puhui, sanoen:
25. Minä olen saattava pimeydestä valkeuteen kaikki heidän salaiset tekonsa ja kauhistuksensa; ja elleivät he tee parannusta, minä hävitän heidät maan päältä, ja minä saatan valkeuteen kaikki heidän salaisuutensa ja kauhistuksensa, jokaisen kansakunnan nähtäväksi, joka vastedes tätä maata hallussaan pitää.
26. Ja nyt, poikani, me näemme, että he eivät tehneet parannusta; sen tähden heidät on tuhottu, ja sitä myöten on Jumalan sana toteutunut; heidän salaiset kauhistuksensa on saatettu pimeydestä julki ja meidän tietoomme.
27. Ja nyt, poikani, minä kääskö sinua pitämään kaikki heidän valansa ja liittonsa ja sopimuksensa, joita he salaisissa kauhistuksissaan ovat tehneet, omana tietonasi; ja kaikki heidän merkkinsä ja ihmeensä sinun tulee pitää tältä kansalta salassa, niin että se ei niitä tuntisi eikä kenties sekin sortuisi pimeyteen ja tuhoutuisi.
28. Sillä katso, kaiken tämän maan yllä lepää kirous, jonka mukaan hävitys kohtaa kaikkia noita pimeyden työn tekijöitä Jumalan voimasta, kun he ovat täysin kypsät, sen tähden minä toivon, ettei tämä kansa tuhoutuisi.
29. Sen tähden sinun tulee pitää nämä heidän valainsa ja heidän liittojensa salaiset suunnitelmat tältä kansalta salassa, ja ainoastaan heidän jumalattomuutensa, heidän murhatekonsa ja heidän kauhistuksensa sinun tulee sille ilmaista; ja sinun tulee opettaa sitä kammoamaan sellaista jumalattomuutta ja sellaisia kauhistuksia ja murhatekoja; ja sinun tulee myös opettaa sille, että nämä kansat tuhoutuivat jumalattomuutensa ja kauhistustensa ja murhatekojensa tähden.
30. Sillä katso, he murhasivat kaikki Herran profeetat, jotka tulivat heidän keskellensä saarnaamaan heille heidän synneistänsä; ja heidän murhaamiensa veri huusi Herralta, heidän Jumalaltansa, kosta niille, jotka olivat heidän murhaajiansa; Ja näin Jumalan tuomiot kohtasivat näitä pimeyden töiden ja salaisten liittojen tekijöitä.
31. Ja kirottu olkoon tämä maa iankaikkisesta iankaikkiseen noille pimeyden töiden ja salaisten liittojen tekijöille, ja hävitys kohdatkoon heitä, elleivät he tee parannusta ennen kuin ovat täysin kypsät.
32. Ja nyt, poikani, muista; mitä olen sinulle puhunut; älä usko näitä salaisia suunnitelmia tälle kansalle, vaan opeta sitä ikuisesti vihaamaan syntiä ja pahuutta.
33. Saarnaa sille parannusta ja uskoa Herraan Jeesusukseen Kristukseen; opeta sitä nöyryttämään ja olemaan sydämelään sävyisä ja nöyrä; opeta sitä vastustamaan kaikkia perkeleen kiusauksia uskollansa Herraan Jeesusukseen Kristukseen.
34. Opeta sitä olemaan koskaan väsymättä hyvien tekojen tekemiseen ja olemaan sydämelään sävyisä ja nöyrä, sillä sellaiset löytävät levon sielullensa.
35. Oi muista, poikani, ja opi viisautta nuorena ollessasi; nuoruudessasi opi pitämään Jumalan käskyt.
36. Ja kaikessa huuda Jumalaa avuksesi; kaikki mitä teet, tee Herralle, ja kunne mennekkin, ota Herra saattajaksesi; anna Herran ohjata ajatuksiasi, ja alati Herraan kohdistukoon sydämesi kiintymys.
37. Kaikissa toimissasi kysy Herralta neuvoa, niin hän ohjaa sinua sinun parhaaksesi; ja kun illalla laskeudut levolle, laskeudu levolle Herran huomaan, jotta hän sinun nukkuessasi vartioisi sinua, ja kun aamulla nouset, olkoon sydämesi täynnä kiitosta Jumalalle; ja jos kaiken tämän teet, sinut korotetaan viimeisenä päivänä.
38. Ja nyt, poikani, minulla on jotakin sanottavana siitä esineestä, jota meidän isämme sanovat palloksi eli tiennäyttäjäksi - tai meidän isämme sanoivat sitä Liahonaksi, mikä käännettynä merkitsee suunnanosoittajaa; ja Herra on sen valmistanut.
39. Ja katso, yksikään ihminen ei pysty niin ihmeelliseen työhön. Ja katso, se oli valmistettu näyttämään meidän isillemme, mihin suuntaan heidän oli erämaassa taivallettava.
40. Ja se palveli heitä sen mukaan, kuinka he uskoivat Jumalaan; jos he siis jaksoivat uskoa, että Jumala antaisi noiden osoittimien näyttää, mitä tietä heidän oli kuljettava, niin katso, siten tapahtui; sen tähden he saivat nähdä Jumalan voimallansa suorittavan tämän ihmeen ja monia muitakin ihmeitä päivästä päivään.

41. Ja vaikka nämä ihmeet tapahtuivat vähäisin keinoin, se näytti heille ihmeellisiä tekoja. He olivat veltoja ja unohtivat käyttää uskoa ja kilvoitella, ja silloin nuo ihmeelliset teot lakkasivat, eikä heidän matkansa edistynyt;
42. sen tähden he viipyivät erämaassa tai eivät matkanneet suoraan suuntaan ja joutuivat kärsimään nälkää ja janoa rikkomuksiensa tähden.
43. Ja nyt, poikani, minä haluaisin sinun ymmärtävän, että nämä asiat eivät ole ilman vertauskuvallista merkitystä; sillä kun meidän isämme laiminlöivät tämän suunnannäyttäjän seuraamisen (mikä kuului ajallisiin asioihin), heillä ei ollut menestystä, ja aivan samoin on myös sen laita, mikä hengellistä on.
44. Sillä katso, yhtä helppoa kuin oli isillemme tämän suunnannäyttäjän seuraaminen, joka oli osoittava heille suoran tien luvattuun maahan, on Kristuksen sanan seuraaminen, joka on osoittava sinulle suoran tien iankaikkiseen autuuteen.
45. Ja nyt minä sanon, eikö tässä ole vertauskuva? Sillä niin totta kuin tämä tiennäyttävä toi meidän isämme, heidän sen suuntaa noudattaessaan, luvattuun maahan, vievät Kristuksen sanat, jos me niiden suuntaa noudatamme, meidät tästä murheen laaksosta paljon parempaan lupauksen maahan.
46. Oi poikani, älkäämme olko veltoja tien helppouden tähden, sillä niin oli isämme laita; sillä kuten heille oli valmistettu, että he saisivat elää, jos katsoisivat, siten on myös meidän laitamme. Tie on valmistettuna, ja jos me tahdomme katsoa, saamme elää iankaikkisesti.
47. Ja nyt, poikani, katso, että otat huostaasi nämä pyhät esineet, pidä huoli siitä, että katsot Jumalaan ja elät. Mene tämän kansan tykö ja julista sanaa ja ole raitis. Jää hyvästi, poikani.

38 LUKU

Alman käskyt pojallensa Siblonille.

Alma kiittää häntä uskollisuudesta ja neuvoo häntä sävyisyyteen ja itsehillintään.

1. Poikani, kallista korvasi sanoilleni, sillä minä sanon sinulle, samoin kuin sanoin Helamanille, että jos sinä pidät Jumalan käskyt, sinä menestyt tässä maassa, mutta ellet pidä Jumalan käskyjä, sinut hävitetään hänen kasvojensa edestä.
2. Ja nyt, poikani, minä luotan siihen, että saan sinusta suurta iloa sen lujuuden ja uskollisuuden tähden, jota olet osoittanut Jumalaa kohtaan; sillä kuten sinä nuoruudessasi olet alkanut katsoa Herraan, Jumalaasi, siten minä toivon sinun edelleenkin pitävän hänen käskynsä; sillä autuas on se, joka pysyy vahvana loppuun asti.
3. Minä sanon sinulle, poikani, että minulla on jo ollut sinusta suurta iloa, sen uskollisuuden, ahkeruuden, kärsivällisyyden ja pitkämielisyyden tähden, jota olet osoittanut soramilaisten keskuudessa.
4. Sillä minä tiedän, että sinä olit kahleissa; ja minä tiedän myös, että sinua kivitettiin sanan tähden; ja sinä kestit kaiken tämän kärsivällisesti, koska Herra oli sinun kanssasi, ja nyt sinä tiedät, että Herra pelasti sinut.
5. Ja nyt, poikani Siblon, minä haluaisin sinun muistavan, että mikäli sinä panet luottamuksesi Jumalaan, sinut myös pelastetaan koettelemuksistasi, vaivoistasi ja kärsimyksistäsi ja sinut korotetaan viimeisenä päivänä.
6. Mutta, poikani, minä en haluaisi sinun luulevan, että minä tiedän nämä asiat itsestäni, vaan Jumalan henki, joka on minussa, ilmoittaa nämä asiat minulle; sillä ellen minä olisi syntynyt Jumalasta, minä en olisi saanut tietää näitä asioita.
7. Mutta katso, Herra suuressa armossansa lähetti enkelinsä ilmoittamaan minulle, että minun on pysäytettävä kadotuksen työ hänen kansansa keskuudessa; ja minä olen nähnyt enkelin kasvoista kasvoihin, ja hän puhui minulle, ja hänen äänensä oli kuin ukkonen, ja se järjestytti koko maata.
8. Ja tapahtui, että minä olin kolme päivää ja kolme yötä mitä katkerimmassa sielun tuskassa ja hädässä, enkä minä enemminkin saanut syntejäni anteeksi, ennen kuin minä Herralta Jeesukselta Kristukselta rukoilin armoa. Mutta katso, minä huusin häntä avukseni ja löysin rauhan sielulleni.
9. Ja poikani, minä olen kertonut sinulle tämän, jotta sinä oppisit viisautta, jotta sinä oppisit minulta, ettei ole mitään toista tietä eikä tapaa, jonka kautta ihminen voi pelastua, kuin yksin Kristuksessa ja Kristuksen kautta. Katso, hän on maailman elämä ja valkeus. Katso, hän on totuuden ja vanhurskauden sana.
10. Ja katso, siten kuin sinä olet alkanut opettaa sanaa, minä tahtoisin sinun edelleenkin opettavan; ja minä tahtoisin sinun olevan ahkera ja kohtuullinen kaikessa.
11. Varo yltyvästä ylpeäksi; varo kerskaamasta omasta viisaudestasi tai paljosta voimastasi.
12. Ole rohkea, mutta älä ylimielinen, ja katso myös, että hillitset kaikki intohimosi, että täytyisit rakkaudella; joutilaisuutta karta.
13. Älä rukoile siten kuin soramilaiset rukoilevat, sillä sinä olet nähnyt, että he rukoilevat ihmisten kuultavaksi ja saadakseen kiitosta viisaudestansa.
14. Älä sano: Oi Jumala, minä kiitän sinua, että me olemme parempia kuin veljemme; vaan sano mieluummin: Oi Herra, anna minulle anteeksi minun kelvottomuuteni ja muista armossa veljiäni - alati tunnusta mahdottomuutesi Jumalan edessä.
15. Ja siunatkoon Herra sieluasi ja ottakoon sinut viimeisenä päivänä valtakuntaansa rauhassa sijallesi asettuaksesi. Nyt mene, poikani, ja opeta sanaa tälle kansalle. Ole raitis. Jää hyvästi, poikani.

Alman käskyt pojallensa Koriantonille. Käsittää luvut 39-42.

39 LUKU

Korianton saa moitteita haureudesta. Hänen synnilliset elintapansa ovat vahingoittaneet soramilaisten uskoa. Kristuksen lunastustyöllä taannehtiva vaikutus.

1. Ja nyt, poikani, minulla on jonkin verran enemmän sanottavaa sinulle kuin sanoin veljellesi; sillä katso, etkö ole huomannut veljesi lujuuutta, hänen uskollisuuttansa ja hänen ahkeruimistansa pitää Jumalan käskyt? Katso, eikä hän ole näyttänyt sinulle hyvää esimerkkiä?
2. Sillä sinä et ottanut niin paljon vaaria sanoistani kuin veljesi Soramin kansan keskuudessa. Tämä minulla on sinua vastaan: sinä rupesit kerskaamaan väkevyydestäsi ja viisaudestasi.
3. Eikä tässä ole kaikki, poikani. Sinä teit sellaista, mikä saattoi mieleni murheelliseksi; sillä sinä löit laimin opetustehtävän ja menit Siironin maan puolelle laamanilaisten alueelle portto Isabelin luo.
4. Hän on varastanut monien sydämet, mutta tämä ei tehnyt sinun rikostasi olemattomaksi, poikani. Sinun olisi pitänyt hoitaa tehtävä, joka sinulle oli uskottu.
5. Etkö tiedä, poikani, että tällainen on kauhistus Herran silmissä, vieläpä kauhistavin kaikista synneistä, lukuunottamatta viattoman veren vuodattamista eli Pyhän Hengen kieltämistä?
6. Sillä katso, jos sinä kiellät Pyhän Hengen, kun se kerran on saanut sijan sinussa, ja sinä tiedät kieltäväsi sen, niin katso, tämä on synti, joka on anteeksiantamaton; ja sen, joka tekee murhan Jumalan valkeudesta ja tuntemuksesta huolimatta, ei ole helppo saada anteeksi; minä sanon sinulle, poikani, ettei hänen ole helppo saada anteeksi.
7. Ja nyt, poikani, minä Jumalan nimessä soisin, ettet olisi syöllistynyt näin suureen rikokseen. Minä en tahtoisi viipyä sinun rikoksissasi sieluasi raadellakseni, ellen tekisi sitä sinun parhaaksesi.
8. Mutta katso, sinä et voi salata rikoksiasi Jumalalta, ja ellet tee parannusta, ne todistavat sinua vastaan viimeisenä päivänä.
9. Nyt, poikani, minä tahtoisin sinun tekevän parannuksen ja luopuvan synneistäsi, niin ettet enää noudattaisi silmäisi pyyntöä, vaan ristiinnaulitsisit itsesi kaiken tämän suhteen, sillä ellet tätä tee, et mitenkään voi periä Jumalan valtakuntaa. Oi muista ja ota se tehdäkseksi ja ristiinnaulitse itsesi tämän suhteen.
10. Ja minä käsken sinua neuvottelemaan vanhempien veljesi kanssa siitä, mihin kulloinkin ryhdyt, sillä katso, sinä olet vielä nuori ja tarvitset veljesi huolenpitoa. Ja ota vaari heidän neuvoistansa.
11. Älä anna minkään turhan tai mielettömän viettelä itseäsi; älä anna perkeleen toistamiseen houkutelulla sydäntäsi noiden jumalattomien porttojen luo. Katso, oi poikani, minkä suuren vääryyden olet tehnyt soramilaistensa, sillä sinun elämäntapasi nähdessään he eivät tahtoneet uskoa minun sanoihini.
12. Ja nyt Herran Henki sanoo minulle: Käskä lapsiasi tekemään hyvää, etteivät he viettelisi monien ihmisten sydämiä kadotukseen; sen tähden minä käsken sinua, poikani, Jumalaa peljäten luopumaan synneistäsi;
13. ja koko sielustasi, mielestäsi ja voimastasi kääntymään Herran tykö, olemaan enää viettelemättä kenenkään sydämiä tekemään sitä, mikä jumalatonta on, ja sen sijaan palaamaan heidän luoksensa tunnustamaan vikasi ja sen vääryyden, mitä olet tehnyt.
14. Älä tavoittele tämän maailman rikkautta ja turhuutta, sillä katso, sinä et voi viedä niitä mukanasasi.
15. Ja nyt, poikani, minä haluaisin sanoa sinulle jotakin Kristuksen tulemisesta. Katso, minä sanon sinulle, että hän varmasti on tuleva ottamaan pois maailman synnit; hän tulee julistamaan pelastuksen hyvää sanomaa kansallensa.
16. Ja tämä oli se tehtävä, poikani, johon sinut oli kutsuttu, julistamaan tälle kansalle tätä hyvää sanomaa sen mielen valmistamiseksi; tai pikemminkin, että pelastus voisi tulla sille, jotta se voisi valmistaa lastensa mielet kuulemaan sanan hänen tulemisensa hetkellä.
17. Ja nyt minä tahdon hiukan rauhoittaa mieltäsi tämän asian suhteen. Katso, sinua ihmettyttää, miksi nämä asiat pitää ilmoitettaman näin kauan etukäteen. Katso, minä sanon sinulle: Eikö ihmissielu ole tänä aikana yhtä kallisarvoinen Jumalalle kuin se on oleva hänen tulemisensa hetkellä?
18. Eikö ole yhtä välttämätöntä, että lunastussuunnitelma ilmoitetaan tälle kansalle kuin sen lapsillekin?
19. Eikö Herran ole yhtä helppo tänä aikana lähettää enkeliänsä julistamaan tätä hyvää sanomaa meille kuin meidän lapsillemme tai tulemisensa ajan jälkeen?

40 LUKU

Jatkoa Alman sanoihin Koriantonille. Ylösnousemus on yleinen. Vanhurskaiden ja väärin erillinen asema kuoleman ja ylösnousemuksen välisenä aikana. Kirjaimellinen kohdalteenasettaminen.

1. Nyt, poikani, tässä on vielä jotakin, mitä haluaisin sanoa sinulle, sillä minä huomaan, että kuolleiden ylösnousemus vaivaa mieltäsi.
2. Katso, minä sanon sinulle, että ei ole ylösnousemusta - tai haluaisin sanoa toisin sanoen, että tämä kuolevainen ei pukeudu kuolemattomuuteen, eikä tämä katoavainen pukeudu katoamattomuuteen - ennen kuin Kristuksen tulemisen jälkeen.

3. Katso, hän saa aikaan kuolleiden ylösnousemuksen. Mutta katso, poikani, ylösnousemusta ei ole vielä. Minä selitän sinulle nyt erään salaisuuden; on kuitenkin paljon salaisuuksia, jotka on säilytetty niin, ettei niitä tunne kukaan muu kuin Jumala itse. Mutta minä selitän sinulle erään asian, jota olen hartaasti kysynyt Jumalalta saadakseni sen tietää - ja se koskee ylösnousemusta.
4. Katso, on määrätty aika, jolloin kaikki nousevat kuolleista. Mutta yksikään ei tiedä, milloin tämä aika tulee; mutta Jumala tietää ajan, joka on määrätty.
5. Mutta on yhdentekevää, onko ihmisten kuolleistanouseminen tapahtuva yhtenä, kahtena vai kolmena kertana, sillä Jumala tietää kaikki nämä asiat, ja minulle riittää, kun tiedän, että näin on laita - että on määrätty aika, jolloin kaikki nousevat kuolleista.
6. Mutta pakostakin täytyy olla väliaika kuoleamisen hetken ja ylösnousemuksen hetken välillä.
7. Ja nyt minä haluaisin kysyä, mitä ihmisten sieluille tapahtuu tämän kuoleman hetken ja sen hetken välisenä aikana, jolloin ylösnousemus on määrätty tapahtuvaksi.
8. Mutta yhdentekevää on, onko ihmiskunnalle määrätty enemmän kuin yksi ylösnousemuksen hetki, sillä kaikki eivät kuole samalla kertaa, eikä sillä ole merkitystä; Jumalalle on kaikki kuin yksi päivä, ja vain ihmisille on aika mitattu.
9. Sen tähden ihmisille on määrätty hetki, jolloin he tulevat nousemaan kuolleista, ja kuolinhetken ja ylösnousemushetken välillä on väliaika. Ja mitä nyt tähän väliaikaan tulee, niin se, mitä ihmisten sieluille tapahtuu, on asia, jota minä hartaasti olen pyytänyt saada tietää Herralta; ja tämän minä nyt tiedän.
10. Ja kun tulee aika, jolloin kaikki nousevat, he saavat tietää, että Jumala tuntee kaikki ajat, jotka ihmiselle on määrätty.
11. Ja mitä nyt tulee sielun tilaan kuoleman ja ylösnousemuksen välisenä aikana, niin katso, enkeli on ilmoittanut minulle, että kaikkien ihmisten henget heti niiden erittyä tästä kuolevaisesta ruumiista, kaikkien ihmisten henget, olivatpa he hyviä tai pahoja, korjataan kotiin sen Jumalan tykö, joka antoi heille elämän.
12. Ja sitten tapahtuu, että niiden henget, jotka ovat vanhurskaat, otetaan vastaan autuuden tilaan, jota sanotaan paratiisiksi, levon tilaksi, rauhan tilaksi, missä he saavat levätä kaikista vaivoistansa ja kaikesta huolehtimisesta ja murheesta.
13. Ja sitten tapahtuu, että jumalattomat henget, jotka ovat pahat - sillä katso, heillä ei ole mitään osaa Herran Hengestä, sillä katso, he valitsivat mieluummin pahat teot kuin hyvät, minkä tähden perkeleen henki meni heihin ja valtasi heidän huoneensa - ja nämä heitetään ulkoisimpaan pimeyteen; siellä on oleva itku ja valitus ja hammasten kiristys, ja tämä tapahtuu heidän oman pahuutensa tähden, perkeleen orjuuttaessa heidät tahtonsalle.
14. Tämä on nyt jumalattomien sielujen tila; pimeydessä on heidän paikkansa, ja kauhun ja pelon vallassa he joutuvat odottamaan Jumalan vihan tulen kiivautta ylitsensä; näin he jäävät tähän tilaan, samoin kuin vanhurskaat paratiisiin, ylösnousemuksensa hetkeen saakka.
15. Nyt on muutamia, jotka ovat ymmärtäneet tämän sielun autuuden ja vaivan tilan ennen ylösnousemusta ensimmäiseksi ylösnousemukseksi. Ja minä myönnän, että sitä voidaan nimittää ylösnousemukseksi, tätä hengen eli sielun nostamista ja sen jättämistä autuuden tai vaivan valtaan sen mukaan kuin on puhuttu.
16. Ja katso, vielä on puhuttu, että on ensimmäinen ylösnousemus, kaikkien niiden ylösnousemus, jotka ovat olleet, ja jotka ovat tai jotka tulevat olemaan, aina Kristuksen kuolleistanousemiseen saakka.
17. Nyt me emme kuitenkaan luule, että tämä ensimmäinen ylösnousemus, josta on tällä tavoin puhuttu, voisi olla sielujen ylösnousemus, ja niiden jättäminen autuuden tai vaivan valtaan. Ei voi ajatella, että se tätä tarkoittaisi.
18. Katso, minä sanon sinulle; ei, vaan se tarkoittaa sielun ja ruumiin jälleenyhdistämistä, Aadamin ajoista aina Kristuksen ylösnousemukseen saakka.
19. Mutta sitä, yhdistetäänkö sanottujen ihmisten sielut ja ruumiit kaikki yhdellä kertaa, sekä väärien että vanhurskaiden, en sano; riittääköön, kun sanon, että he kaikki tulevat esiin; tai toisin sanoen heidän ylösnousemuksensa tapahtuu ennen niiden ylösnousemusta, jotka kuolevat Kristuksen ylösnousemuksen jälkeen.
20. Nyt, poikani, minä en sano, että heidän ylösnousemuksensa tapahtuu Kristuksen ylösnousemuksen aikaan, vaan katso, minä sanon omana käsityksenäni, että vanhurskaiden sielut ja ruumiit yhdistetään Kristuksen ylösnousemuksen ja hänen taivaaseenastumiansa yhteydessä.
21. Mutta sitä, tapahtuuko se hänen ylösnousemuksensa yhteydessä vai sen jälkeen, minä en sano. mutta sen verran sanon, että kuoleman ja ruumiin ylösnousemuksen välillä on väliaika, jolloin sielu on joko autuuden tai vaivan tilassa aina siihen hetkeen asti, jolloin Jumala määrää kuolleet astumaan esiin ja heidän sielunsa ja ruumiinsa yhdistymään ja käskää tuoda heidät Jumalan eteen tuomittaviksi tekojensa mukaan.
22. Ja tämä saa aikaan kaiken sen kohdalleenasettamisen, josta on puhuttu profeettain suun kautta.
23. Sielu palautetaan ruumiin yhteyteen ja ruumis sielun yhteyteen, ja jokainen jäsen ja nivel palautetaan ruumiinsa yhteyteen; ei hiuskarvaakaan ole joutuva hukkaan, vaan kaikki palautetaan oikeaan ja täydelliseen muotoonsa.
24. Tämä, poikani, on siis se kohdalleenasettaminen, josta on puhuttu profeettain suun kautta -
25. ja silloin vanhurskaat loistavat Jumalan valtakunnassa.
26. Mutta katso, kauhistava kuolema kohtaa väärät, sillä he kuolevat sen suhteen, mitä vanhurskauteen kuuluu; sillä he ovat saastaiset, eikä mikään saastainen voi periä Jumalan valtakuntaa, vaan heidät karkoitetaan ja määrätään nauttimaan töidensä ja tekojensa hedelmiä, jotka teot ovat olleet pahoja; he juovat katkeran maljan pohjasakan.

41 LUKU

Alman sanat Koriantonille jatkuvat. Mitä kohdalleenasettaminen merkitsee. Ihmiset tuomitaan tekojensa ja halajamistensa mukaan. He langettavat itse tuomionsa.

1. Ja nyt, poikani, minulla on jotakin sanottavaa puheen ollessa ennalleenasettamisesta, sillä katso, muutamat ovat vääristelleet kirjoituksia ja ovat tämän johdosta eksyneet kauas harhaan. Ja minä huomaan, että sinunkin mieltäsi tämä asia on vaivannut. Mutta katso, minä selitän sinulle.
2. Minä sanon sinulle, poikani, että ennalleenasettamissuunnitelma on tarpeen Jumalan vanhurskauden tähden; sillä on tarpeen, että kaikki asetetaan jälleen kohdallensa, oikeaan järjestykseensä. Katso, on tarpeen ja oikein Kristuksen voiman ja ylösnousemuksen mukaisesti, että ihmisen sielu palautetaan ruumiinsa yhteyteen ja että jokainen ruumiinsa palautetaan paikallensa.
3. Ja Jumalan vanhurskauden tähden on tarpeen, että ihmiset tuomitaan tekojensa mukaan; ja jos heidän tekonsa ovat olleet tässä elämässä hyvät ja heidän sydämensä halajamiset ovat olleet hyvät, että heidätkin viimeisenä päivänä palautetaan sen yhteyteen, mikä hyvää on.
4. Ja jos heidän tekonsa ovat pahat, pahaksi ne heille palautetaan. Kaikki siis asetetaan jälleen kohdallensa oikeaan järjestykseensä, kaikki luonnolliseen muotoonsa - kuolevaisuus herätetään kuolemattomuuteen, katoavaisuus katoamattomuuteen - herätetään loputtomaan autuuteen Jumalan valtakunnan perijäksi tai loputtomaan vaivaan perkeleen valtakunnan perijäksi, toinen toiselle puolelle ja toinen toiselle puolelle -
5. toinen herätetään onneen, sen mukaan kuin hän on onneen halannut, eli hyvään, sen mukaan kuin hän on hyvään halannut ja toinen pahaan, sen mukaan kuin hän on pahaan halannut, sillä kuten hän koko päiväkauden on halannut pahaan tehdä, siten hän on myös saava palkaksensa pahan, kun ilta saapuu.
6. Ja näin on toisellakin puolen. Jos hän on tehnyt parannuksen synneistänsä ja halannut vanhurskautta elämänsä loppuun saakka, niin vanhurskaudeksi hänelle myös palkka maksetaan.
7. Nämä ovat ne, jotka Herra lunastaa; nämä ovat ne, jotka otetaan pois ja pelastetaan siitä loputtomasta pimeyden yöstä; ja näin he kestävät tai sortuvat, sillä katso, he arvostelevat itse, kumpaa tekisivät, hyvää vai pahaan.
8. Ja Jumalan säädökset ovat muuttumattomat; sen tähden tie on valmistettuna, niin että kuka ikinä tahtoo, voi kulkea sitä ja pelastua.
9. Ja nyt katso, poikani, älä enää rohkene rikkoo Jumalaasi vastaan näiden opinkohtien suhteen, joissa tähän saakka olet uskaltanut syntiä tehdä.
10. Älä luule, että koska on puhuttu kohdalleenasettamisesta, että sinut synnistä asetettaiisiin onneen. Katso, minä sanon sinulle, jumalattomuus ei koskaan ole ollut onnea.
11. Ja nyt, poikani, kaikki ihmiset, jotka ovat luonnollisessa tilassa tai tahtoisin sanoa, lihallisessa tilassa, ovat katkeruuden sapessa ja synnin siteissä; he ovat ilman Jumalaa maailmassa ja ovat vaeltaneet vastoin Jumalan olemusta; sen tähden he ovat tilassa, joka on onnen olemukselle vastakkainen.
12. Ja katso, tarkoittaako siis sana ennalleenasettaminen jonkin luonnollisessa tilassa olevan siirtämistä luonnollisen vastaiseen tilaan eli sen siirtämistä olemuksellensa vastakkaiseen tilaan?
13. Oi, poikani, näin ei ole laita; vaan sana ennalleenasettaminen merkitsee pahan palauttamista pahan yhteyteen ja lihallisen lihallisen yhteyteen ja perkeleellisen perkeleellisen yhteyteen - hyvän palauttamista sen yhteyteen, mikä hyvää on; vanhurskaan palauttamista sen yhteyteen, mikä vanhurskasta on; oikeudenmukaisen palauttamista sen yhteyteen, mikä oikeudenmukaista on; armahtavan palauttamista sen yhteyteen, mikä armahtavaa on.
14. Sen tähden, poikani, katso, että olet armahtavainen veljillesi; toimi oikeudenmukaisesti, tuomitse vanhurskaasti ja tee alati hyvää, ja jos sinä tämän kaiken teet, olet saava palkkasi; silloin armo jälleen palautetaan sinulle, oikeudenmukaisuus palautetaan sinulle jälleen, vanhurskas tuomio palautetaan sinulle jälleen ja hyvä maksetaan sinulle jälleen takaisin,
15. Sillä se, mikä sinusta lähtee, palaa takaisin luoksesi ja se asetetaan jälleen kohdallensa; sen tähden sama kohdalleen asettaminen vielä ankarammin tuomitsee synnintekijän vikapääksi eikä suinkaan häntä vanhurskautta.

42 LUKU

Alman sanat Koriantonille jatkuvat. Oikeudenmukaisuus ja armo selitetään. Elämän puu. Kuolevaisuuden tila on koetusaikaa. Hengellinen ja ajallinen kuolema. Parannus, sovituskäsi ja rangaistus ovat kaikki välttämättömät.

1. Ja nyt, poikani, minä huomaan, että on vielä jotakin, mikä painaa mieltäsi ja mitä sinä et voi ymmärtää, ja se koskee Jumalan oikeudenmukaisuutta synnintekijän rankaisemisessa, sillä sinä koetat ajatella, että synnintekijän tuomitseminen onnettomuuden tilaan on epäoikeudenmukaista.
2. Mutta katso, poikani, minä selitän tämän asian sinulle, sillä katso, kun Herra Jumala oli lähettänyt meidän ensimmäiset vanhempamme pois Eedenin puutarhasta viljelemään maata, josta heidät oli otettu - hän ajoi ulos ihmisen ja asetti Eedenin puutarhan itäpäähän kerubit ynnä välkkyvän, joka suuntaan kääntyvän miekan, varjelemaan elämän puuta -
3. me näemme nyt, että ihminen oli tullut Jumalan kaltaiseksi, koska hän tiesi hyvän ja pahan, ja ettei hän ojentaisi kättänsä ja ottaisi myös elämän puusta sekä söisi ja eläisi iankaikkisesti Herra Jumala asetti kerubit ynnä välkkyvän miekan, ettei hän söisi sen hedelmää -

4. ja näin me näemme, että ihmiselle suotiin parannuksenteon aika, koetusaika, aika parannuksen tekoon ja Jumalan palvelemiseen.
5. Sillä katso, jos Adam olisi heti ojentanut kätensä ja syönyt elämän puusta, hän olisi elänyt iankaikkisesti Jumalan sanan mukaisesti, ilman mitään parannuksenteon aikaa; ja myös Jumalan sana olisi ollut mitätön ja suuri pelastussuunnitelma olisi rauennut tyhjiin.
6. Mutta katso, ihmisen oli määrä kuolla - kun heidät siis oli erotettu elämän puusta, heidät piti hävitettävän myös maan päältä - ja ihminen joutui ainaisesti kadotetuksi, hänestä tuli langennut ihminen.
7. Ja tästä sinä nyt näet, että meidän ensimmäiset vanhempamme oli hävitetty sekä ajallisesti että hengellisesti Herran kasvojen edestä; ja näin me näemme, että heistä tuli olentoja, jotka seurasivat omaa tahtoansa.
8. Mutta katso, ei ollut hyväksi, että ihminen olisi vapautettu tästä ajallisesta kuolemasta, sillä se olisi turmellut suuren autuuden-suunnitelman.
9. Koska nyt sielu ei koskaan voinut kuolla ja lankeemus oli saattanut koko ihmiskunnan osaksi sekä hengellisen että ajallisen kuoleman eli heidät oli hävitetty Herran kasvojen edestä, oli tarpeen, että ihmiskunta voitettiin takaisin kuolemasta.
10. Koska he siis olivat tulleet luonnostaan lihallisiksi, aistillisiksi ja perkeleellisiksi, tämä koetustila muodostui heille valmistautumisen tilaksi; siitä tuli valmistautumistila.
11. Ja nyt muista, poikani, että ellei lunastussuunnitelmaa olisi (jos se sivuutettaisiin), niin heti heidän kuolemansa jälkeen heidän sielunsa olisivat onnettomat, koska heidät hävitettäisiin Herran kasvojen edestä.
12. Eikä ollut mitään keinoa ihmisten takaisin voittamiseksi tästä lankeemuksen tilasta, jonka ihminen oli saattanut osaksensa oman tottelemattomuutensa tähden;
13. Sen tähden ei lunastussuunnitelma oikeudenmukaisuuden nimessä ollut toteutettavissa, paitsi sillä ehdolla, että ihmiset tekisivät tässä koetustilassa, tässä valmistautumistilassa parannuksen; sillä ilman tätä edellytystä armo ei pääsisi vaikuttamaan tekemättä tyhjäksi oikeudenmukaisuuden työtä. Mutta oikeudenmukaisuuden työtä ei voida tehdä tyhjäksi; jos niin kävisi, Jumala lakkaisi olemasta Jumala.
14. Ja näin me näemme, että koko ihmiskunta oli langennut ja se oli oikeudenmukaisuuden vaatimuksen alainen, Jumalan oikeudenmukaisuuden, joka määräsi ihmiset hävitettäväksi hänen kasvojensa edestä ainaiseksi.
15. Ja niin armosuunnitelmaa ei voitaisi toteuttaa, ellei sovitusta tapahtuisi; sen tähden Jumala itse sovittaa maailman synnit toteuttaaksensa armosuunnitelman, tyydyttääkensä oikeudenmukaisuuden vaatimukset, jotta Jumala olisi täydellinen, oikeudenmukainen Jumala, ja myös armahtava Jumala.
16. Kuitenkaan ihmiset eivät voisi tehdä parannusta, ellei olisi rangaistusta, joka sekin olisi iankaikkinen, kuten sielun elämä olisi, määrättyä vastakohtaksi autuudensuunnitelmalle, joka sekin olisi yhtä iankaikkinen kuin sielun elämä.
17. Mutta kuinka ihminen voisi tehdä parannusta, ellei hän tekisi syntiä? Kuinka hän voisi tehdä syntiä, ellei olisi lakia? Kuinka voisi olla lakia, ellei olisi rangaistusta?
18. Mutta rangaistus oli määrätty ja oikeudenmukainen laki annettu, joka aiheutti omantunnonvaivoja ihmiselle.
19. Mutta ellei olisi annettu lakia: sen, joka murhaa, on kuoltava - niin pelkäisikö hän kuolevansa, jos hän murhaisi?
20. Ja ellei myös olisi annettu lakia syntiä vastaan, ihmiset eivät pelkäisi syntiä tehdä.
21. Ja ellei lakia olisi annettu ja ihmiset tekisivät syntiä, niin mitä oikeus tai armo voisivat tehdä, sillä niillä ei olisi oikeutettua vaatimusta ihmiseen?
22. Mutta laki on annettu ja rangaistus määrätty ja mahdollisuus parannuksen tekoon on suotu, ja tämän parannuksenteon armo vaatii; muuten oikeus vaatii ihmisen itselleen ja panee lain täytäntöön, ja laki määrää rangaistuksen; ellei näin tapahtuisi, niin oikeudenmukaisuuden työt raukeaisivat tyhjiin, ja Jumala lakkaisi olemasta Jumala.
23. Mutta Jumala ei lakkaa olemasta Jumala, ja armo vaatii itselleen parannusta tekevän, ja armo tulee sovituksen perusteella, ja sovitus saa aikaan kuolleiden ylösnousemuksen, ja kuolleiden ylösnousemus saattaa ihmiset takaisin Jumalan kasvojen eteen; ja näin heidät palautetaan hänen kasvojensa eteen tuomittaviksi tekojensa mukaan, lain ja oikeudenmukaisuuden nojalla.
24. Sillä katso, oikeudenmukaisuus toteuttaa kaikki vaatimuksensa, ja myös armo vaatii itselleen kaiken, mikä on sen omaa, ja näin vain totiset parannusentekijät pelastuvat.
25. Sillä luuletko, että armo voisi ryöstää oikeudelta? Minä sanon sinulle: ei; ei rahtuakaan. Sillä jos niin tapahtuisi, Jumala lakkaisi olemasta Jumala.
26. Ja näin Jumala toteuttaa suuret ja iankaikkiset aivoituksensa, jotka ovat olleet valmistettuina maailman perustamisesta asti. Ja näin tapahtuu ihmisten pelastaminen ja lunastaminen ja myös heidän tuhoutumisensa ja onnettomuutensa.
27. Sen tähden, oi poikani, kuka ikinä tahdo tulla, tulkoon ja juokoon elämän vettä lahjaksi; ja kuka ikinä ei tahdo tulla, sitä ei pakoteta tulemaan, mutta viimeisenä päivänä hän on saava tekojensa mukaan.
28. Jos hän on tahtonut tehdä pahaa eikä ole elinpäivinänsä tehnyt parannusta, niin katso, paha on tapahtuva hänelle Jumalan ennalleenasettamisen mukaan.
29. Ja nyt, poikani, minä toivon, ettet enää antaisi näiden asioiden vaivata itseäsi, vaan antaisit ainoastaan syntiesi kiusata itseäsi siihen määrään, että parannus saa sinut valtaansa.
30. Oi poikani, minä toivon, ettet enää kieltäisi Jumalan oikeudenmukaisuutta. Älä koeta vähimmässäkään määrässä selitellä syntejäsi sillä, että kiellät Jumalan oikeamielisyyden, vaan anna Jumalan oikeamielisyyden, hänen armonsa ja pitkämielisyytensä täydellisesti vallita sydämessäsi ja anna sen nöyryyttää itsesi maan tomuun.
31. Ja nyt, poikani, Jumala on kutsunut sinut saarnaamaan sanaa tälle kansalle. Ja nyt, poikani, mene, julista sanaa totisesti ja vakaasti, johdattaaksesi sieluja parannukseen, niin että suurella armosuunnitelmalla olisi oikeus heihin. Ja antakoon Jumala tapahtua sinulle minun sanojeni mukaan. Amen.

43 LUKU

Toinen laamanilaisten hyökkäys. Moronin ja Lehin sotajoukot saartavat ja kukistavat vihollisen.

1. Ja nyt tapahtui, että Alman pojat lähtivät kansan keskuuteen sille sanaa julistamaan. Eikä Alma itsekään saattanut jäädä paikoilleen, vaan hänkin lähti.
2. Mutta me emme sano enää enempää heidän saarnatoiminnastaan, paitsi että he saarnasivat sanaa ja totuutta profetian ja ilmoituksen hengen mukaisesti; ja he saarnasivat Jumalan pyhän järjestyksen mukaisesti, jolla he olivat kutsutut.
3. Ja nyt minä palaan kertomukseen sodista, joita käytiin nefiläisten ja laamanilaisten välillä tuomarien hallituskauden kahdeksantenatoista vuonna.
4. Sillä katso, tapahtui, että soramilaisista tuli laamanilaisia; niin nefiläiset kahdeksannen-toista vuoden alussa huomasivat, että laamanilaiset olivat tulossa heidän kimppuunsa; sen tähden he valmistautuivat sotaan ja kokosivat sotajoukkonsa Jersonin maahan.
5. Ja tapahtui, että laamanilaiset tulivat tuhansin miehin, ja he tulivat Antionumin maahan, joka on soramilaisten maa; ja mies nimeltä Serahemna oli heidän johtajansa.
6. Ja koska amalekilaiset sinänsä jo olivat luonnostaan enemmän pahan vallassa ja verenhimoisempia kuin laamanilaiset, Serahemna määräsi laamanilaisille sotapäälliköitä, jotka kaikki olivat amalekilaisia ja soramilaisia.
7. Ja tämän hän teki pysyttääkseen yllä heidän vihansa nefiläisiä kohtaan, saadakseen heidät valtaansa, siten voidakseen toteuttaa aikeensa.
8. Sillä katso, hänen aikeenaan oli yllyttää laamanilaiset vihaan nefiläisiä vastaan; tämän hän teki saadakseen anastetuksi heihin nähden suuren vallan ja saadakseen myös nefiläiset valtaansa orjuuttamalla heidät.
9. Ja nefiläisten tarkoituksena taas oli puolustaa maitansa, kotejansa, vaimojensa ja lapsiansa varjellakseen näitä joutumasta vihollistensa käsiin ja säilyttääkseen myös oikeutensa ja etunsa sekä vapautensa, siten voidakseen kumartaa ja rukoilla Jumalaa oman mielensä mukaan.
10. Sillä he tiesivät, että jos he joutuisivat laamanilaisten käsiin, niin kuka ikinä rukoilisi Jumalaa hengessä ja totuudessa, totista ja elävää Jumalaa, sen laamanilaiset tappaisivat.
11. Ja he tunsivat myös laamanilaisten äärimmäisen vihan heidän veljiänsä Anti-Nefi-Lehin kansaa kohtaan, jota sanottiin Ammonin kansaksi - eivätkä nämä halunneet tarttua aseisiin; he olivat tehneet liiton eivätkä tahtoneet sitä rikkoa - jos he siis joutuisivat laamanilaisten käsiin, he saisivat surmansa.
12. Eivätkä nefiläiset halunneet sallia sitä, että he saisivat surmansa; niin he antoivat heille maa-alueita perintöosaksi.
13. Ja ammonilaiset antoivat nefiläisille suuren osan omaisuudestaan heidän sotajoukkojensa tukemiseksi; ja näin nefiläisten oli pakko yksinään pitää puoliaan laamanilaisia vastaan, jotka olivat Laamanin ja Lemuelin ja Ismaelin poikien sekä kaikkien niiden sekoi-tus, jotka olivat luopuneet nefiläisistä, ja näitä olivat amalekilaiset ja soramilaiset ja Nooan pappien jälkeläiset.
14. Ja näitä jälkeläisiä oli melkein yhtä paljon kuin nefiläisiä, ja täten nefiläisten oli pakko taistella verta vuodattaen veljiänsä vastaan.
15. Ja tapahtui, että kun laamanilaisten sotajoukot olivat kerääntyneet Antionumin maahan, niin katso, nefiläisten sotajoukot olivat valmistautuneet kohtaamaan ne Jersonin maassa.
16. Ja nefiläisten johtaja eli mies, joka oli määrätty nefiläisten ylipäälliköksi, - siis ylipäällikö, otti vastaan kaikkien nefiläisjoukkojen käskyvallan - ja hänen nimensä oli Moroni.
17. Ja Moroni otti ylipäällikkyyden ja heidän sotiensa johdon käsiinsä, ja hänellä oli ikää vain kaksikymmentäviisi vuotta, kun hänet määrättiin nefiläisten sotajoukkojen ylipäälliköksi.
18. Ja tapahtui, että hän kohtasi laamanilaiset Jersonin rajoilla, ja hänen väkensä oli aseistet-tu miekoin, käyrämiekoin ja kaikenkaltais-in sota-asein.
19. Ja kun laamanilaisten sotajoukot näkivät, että Nefin kansa eli että Moroni oli varustanut väkensä rintahaarniskoin ja käsivarsisuojaus-in sekä kilvin, joilla he saattoivat suojata päänsä, ja että heillä oli vahva vaatetus - mutta Serahemnan sotajoukoilla ei ollut tällaisia varusteita; niillä oli vain miekkansa ja käyrämiekkansa, jousensa ja nuolensa, kivensä ja linkonsa; ja miehet olivat alastomat, lukuunottamatta vuotaa, joka oli vyötettyä heidän kupeillensa; kaikki olivat alastomi-na, lukuunottamatta soramilaisia ja amalekilaisia;
20. Mutta heillä ei ollut varusteinaan rintahaarniskoja eikä kilpiä - sen tähden he suuresti pelkäsivät nefiläisten sotajoukkoja, näiden aseistuksen takia, vaikka heidän lukumää-ränsä olikin paljon suurempi kuin nefiläisten.
21. Katso, nyt tapahtui, että he eivät uskaltaneet tulla nefiläisiä vastaan Jersonin rajoilla; sen tähden he lähtivät pois Antionumin maasta erämaahan ja kiersivät erämaassa Siidonin virran lähteen toiselta puolen päästäkseen Mantin maahan ja ottaakseen tämän maan haltuunsa; sillä he arvelivat, etteivät Moronin sotajoukot tietäisi, minne he olivat menneet.
22. Mutta tapahtui, että niin pian kuin he olivat lähteneet erämaahan, Moroni lähetti vakoo-jia erämaahan tarkkailemaan heidän leiriänsä; ja tietäen Alman profetioista Moroni lähetti myös muutamia miehiä hänen luoksensa pyytämään, että hän kysyisi Herralta, minne nefiläisten sotajoukkojen tulisi mennä puolustautuaksensa laamanilaisia vastaan.
23. Ja tapahtui, että Herran sana tuli Almalle, ja Alma ilmoitti Moronin lähettiläille, että laamanilaisten sotajoukot kiersivät erämaan kautta tullakseen Mantin maahan, jotta ne voisivat aloittaa hyökkäyksen kansan heikompaan kohtaan. Ja nuo lähettiläät menivät ja toimittivat sanan Moronille.
24. Nyt Moroni jätti osan sotajoukoistansa Jersonin maahan, jottei vain mitenkään osa laamanilaisia tulisi siihen maahan ja valloittaisi kaupunkia, otti muun osan sotajoukostansa ja kulki Mantin maahan.

26. Ja hän määräsi, että kaikkien oli maan tässä osassa kokoonnuttava taistelemaan laamanilaisia. vastaan puolustaakseen peltojansa ja maatansa, oikeuksiansa ja vapauksiansa; niin he olivat valmiina laamanilaisten tulohetken varalta.
27. Ja tapahtui, että Moroni määräsi, että hänen sotajoukkonsa oli kätkeydyttävä laaksoon, joka oli lähellä Siidonin virran rantaa, Siidonin virran länsipuolella erämaassa.
28. Ja Moroni sijoitti tiedustelijoita kaikkialle, jotta hän tietäisi, milloin laamanilaisten joukot tulisivat.
29. Ja kun Moroni nyt tiesi laamanilaisten aikeet, että heidän tarkoituksenaan oli veljiensä tuhoaminen tai heidän kukistamisensa ja orjuuttamisensa, jotta he voisivat hankkia itselleen kaiken maan kuninkuuden;
30. ja koska hän myös tiesi, että nefiläisten ainoana toivomuksena oli maidensa ja vapautensa ja kirkkonsa säilyttäminen, hän ajatteli, ettei olisi synti, jos hän puolustaisi heitä viekkauksella; sen tähden hän otti vakoojiensa avulla selville, minkä tien laamanilaiset valitsisivat.
31. Niin hän jakoi sotajoukkonsa kahtia vieden osan laaksoon ja kätki ne Riplan kukkulan itä- ja eteläpuolelle;
32. ja muun osan hän kätki läntiseen laaksoon Siidonin virran länsipuolelle ja siitä aina Mantin maan rajoille saakka.
33. Ja näin sijoitettuaan sotajoukkonsa tahtonsa mukaan hän oli valmis kohtaamaan heidät.
34. Ja tapahtui, että laamanilaiset lähestyivät kukkulan pohjoisrinnettä myöten, minne osa Moronin sotajoukoista oli kätkeyty.
35. Ja kun laamanilaiset olivat sivuuttaneet Riplan kukkulan ja laaksoon tultuansa alkoivat ylittää Siidonin virtaa, lähti joukko, joka oli piiloutuneena kukkulan eteläpuolelle, Lehinimisen miehen johtamana liikkeelle ja saartoi laamanilaiset itäpuolelta heidän selkäpuoleltaan.
36. Ja tapahtui, että kun laamanilaiset näkivät nefiläisten tulevan heidän kimppuunsa heidän selkäpuoleltaan, he kääntyivät ympäri ja alkoivat taistella Lehin sotajoukkoa vastaan.
37. Ja kuoleman työ alkoi molemmin puolin, mutta se oli hirmuisempi laamanilaisten puolella, sillä alastomuudessaan he olivat alttiina miekkojaan ja käyrämiekkojaan käyttävien nefiläisten ankarille iskuille, jotka tuottivat kuolemaa melkein joka sivalluksella.
38. Nefiläisten puolella sitä vastoin kaatui vain mies silloin, toinen tällöin heidän miekastansa ja verenhukasta, koska he olivat jalommilta ruumiinosiltaan suojatut eli heidän jalompia ruumiinosiansa suojasivat laamanilaisten iskuilta heidän rintahaarniskansa ja käsivarrensuojuksensa ja päälevynsä; ja niin nefiläiset jatkoivat kuolemantyötä laamanilaisien keskuudessa.
39. Ja tapahtui, että laamanilaisia alkoi pelottaa heitä kohdannut suuri hävitys, niin että he alkoivat paeta Siidonin virralle päin.
40. Ja Lehi ja hänen miehensä ajoivat heitä takaa; ja Lehi ajoi heidät Siidonin veteen, ja he ylittivät Siidonin veden. Ja Lehi pysähdytti sotajoukkonsa Siidonin virran rannalle, estäen heitä menemästä veden yli.
41. Ja tapahtui, että Moroni ja hänen sotajoukkonsa kohtasivat laamanilaiset laaksossa Siidonin virran toisella puolella ja alkoivat käydä heidän kimppuunsa ja surmata heitä.
42. Ja laamanilaiset pakenivat jälleen heitä Mantin maata kohti; ja Moronin sotajoukot kohtasivat taaskin heidät.
43. Tällä kertaa laamanilaiset taistelivat erittäin ankarasti; konsanaan ei tiedetty laamanilaisten taistelleen niin perin suurella voimalla ja rohkeudella, ei edes aikojen alusta asti.
44. Ja heitä rohkaisivat soralaiset ja amalekilaiset, jotka olivat heidän ylimpinä päällikköinä ja johtajinaan, sekä Serahemna, joka oli heidän ylipäällikkönsä eli heidän ylin johtajansa ja käskijänsä; lohikäärmeiden lailla he taistelivat, ja monet nefiläiset saivat heidän kädestään surmansa, sillä he löivät halki monien nefiläisten päänsuojukset ja lävistivät monien heidän miestensä rintahaarniskat ja löivät poikki monien käsivarret; ja näin laamanilaiset iskivät ankarassa vihassansa.
45. Mutta nefiläisiä rohkaisi parempi syy, sillä he eivät taistelleet kuninkuuden eivätkä valan puolesta, vaan he taistelivat kotiensa ja vapautensa, vaimojensa ja lastensa ja kaikkensa puolesta, jumalanpalvelusmenojensa ja kirkkonsa puolesta.
46. Ja he tekivät sen, minkä he tunsivat velvollisuudeksensa, joka heillä oli täytettävänä jumalaansa kohtaan, sillä Herra oli sanonut heille sekä heidän isillensä: Mikäli te ette ole syypäät ensimmäiseen loukkaukseen ettekä toiseen, teidän ei pidä antaa vihollistenne surmata itseänne.
47. Ja vielä Herra on sanonut: Teidän pitää puolustaa perheitänne vaikka verta vuodattamalla. Tämän takia siis nefiläiset taistelivat laamanilaisia vastaan, puolustaakseen itseänsä ja perheitänsä ja peltojansa, maatansa ja oikeuksiansa ja uskontoansa.
48. Ja tapahtui, että kun Moronin miehet näkivät laamanilaisten kiivauden ja vihan, he olivat vähällä perääntyä ja lähteä pakoon heitä. Ja Moroni joka näki heidän aikomuksensa, lähetti rohkaisemaan heitä näillä ajatuksilla - ajatuksilla heidän peltomaistansa, riippumattomuudestaan ja orjuuttamattomuudestaan.
49. Ja tapahtui, että he kääntyivät laamanilaisia vastaan ja huusivat yhteen ääneen Herraa, heidän Jumalaansa, avuksi, jotta hän auttaisi heitä pysymään riippumattomina ja vapaina orjuudesta.
50. Ja he alkoivat voimallisesti pitää puoliensa laamanilaisia vastaan; ja samalla hetkellä kun he huusivat Herraa avuksensa vapautensa tähden, laamanilaiset alkoivat paeta heitä; ja he pakenivat aina Siidonin virralle saakka.
51. Ja vaikka laamanilaisia oli suurempi määrä, enemmän kuin kaksi kertaa niin suuri määrä kuin nefiläisiä, heidät kuitenkin ajettiin pakoon, niin että he kerääntyivät yhdeksi joukoksi laaksoon Siidonin virran rannalle.
52. Ja niin Moronin sotajoukot saartoivat heidät molemmin puolin jokea, sillä katso, idässä olivat Lehin miehet.

53. Kun siis Serahemna näki Lehin miehet Siidonin virran itäpuolella ja Moronin joukot Siidonin virran länsipuolella ja ymmärsi, että nefiläiset olivat saartaneet heidät, he joutuivat kauhun valtaan.
54. Ja kun Moroni näki heidän kauhunsa, hän käski miestensä lopettaa verenvuodatuksen.

44 LUKU

Moronin jalomielisyys. Serahemna hylkää hänen rauhantarjouksensa, mutta hänet pakotetaan hyväksymään ehdot. Laamanilaiset tekevät rauhanliiton. Alman muistiinpanojen loppu.

1. Ja tapahtui, että he pysähtyivät ja vetäytyivät heistä jonkin matkan päähän. Ja Moroni sanoi Serahemnalle; Katso, Serahemna, me emme tahdo olla verenvuodattajia. Te tiedätte olevanne meidän käsissämme, mutta me emme halua surmata teitä.
2. Katso, me emme ole tulleet taistelemaan teitä vastaan, että vallan saavuttamiseksi vuodattaisimme vertanne, emmekä me tahdo ketään saattaa orjuuden ikeeseen. Mutta juuri tämän tähden te olette tulleet taistelemaan meitä vastaan; ja te olette meille vihoissanne meidän uskontomme tähden.
3. Mutta nyt te näette, että Herra on meidän kanssamme, ja te näette, että hän on antanut teidät meidän käsiimme. Ja nyt minä haluaisin teidän ymmärtävän, että tämä on tapahtunut meille meidän uskontomme tähden ja koska me uskomme Kristukseen. Ja nyt te näette, että te ette voi hävittää tätä meidän uskoamme.
4. Nyt te näette, että tämä on tosi Jumalan usko; te näette, että Jumala on tukeva ja suojeleva ja varjeleva meitä, niin kauan kuin me olemme hänelle ja uskollemme ja uskonollemme uskolliset; eikä koskaan Herra ole salliva, että meidät tuhottaisiin, paitsi jos me lankeaisimme syntiin ja kieltäisimme uskomme.
5. Ja nyt, Serahemna, minä käsken teitä sen Kaikkivaltiaan Jumalan nimessä, joka on vahvistanut meidän käsivartemme, niin että me olemme saaneet teidät valtaamme, uskomme, uskontomme ja jumalanpalvelusmenojemme kautta, kirkkomme ja sen pyhän velvollisuuden kautta, joka määrää meidät suojelemaan vaimojamme ja lapsiamme, sen vapauden kautta, joka sitoo meitä peltoihimme ja maahamme, sekä Jumalan pyhän sanan tuen kautta, jota me saamme kiittää kaikesta onnestamme, ja kaiken sen kautta, mikä meille on kalleinta -
6. eikä tässä ole kaikki; minä käsken teitä kaikkien niiden toiveiden nimessä, mitä teillä elämän suhteen on, luovuttamaan meille sota-aseenne, niin me emme tavoittele teidän vertanne, vaan säästämme teidän henkenne, jos te menette, ettekä enää toistamiseen tule sotimaan meitä vastaan.
7. Mutta ellette tätä tee, niin katso, te olette meidän vallassamme, ja minä käsken miesteni hyökätä teidän kimppuunne ja iskeä kuolettavat haavat ruumiiseenne, niin että te tuhoudutte viimeistä miestä myöten; ja silloin me näemme, kenellä on oleva valta tähän kansaan, me näemme, kuka on joutuva orjuuteen.
8. Ja nyt tapahtui, että kun Serahemna oli kuullut nämä sanat, hän astui esiin ja luovutti miekkansa ja käyrmiekkansa ja jousensa Moronin käsiin ja sanoi hänelle; Katso, tässä ovat meidän sota-aseemme; me luovutamme ne teille, mutta me emme suostu vannomaan teille valaa, jonka tiedämme rikkovamme, samoin kuin meidän lapsemme; vaan ottakaa sota-aseemme ja antakaa meidän mennä erämaahan; muuten me pidämme miekkamme joko kuollaksemme tai voittaaksemme.
9. Katso, me emme ole teidän uskoanne; me emme usko, että Jumala on antanut meidät teidän käsiinne, vaan me uskomme, että teidän taitavuutenne on varjellut teidät meidän miekoiltamme. Katso, teidän rintahaarniskanne ja kilpenne ovat teidät pelastaneet.
10. Ja kun nyt Serahemna oli päättänyt tämän puheensa, Moroni antoi miekan ja sota-aseet, jotka hän oli saanut, takaisin Serahemnalle, sanoen: Katso, saattakaamme taistelu päätökseen.
11. Sillä minä en voi peruuttaa puhumiani sanoja; sen tähden, niin totta kuin Herra elää, teidän ei pidä lähtemän, ennen kuin olette vannoneet ettette enää toistamiseen palaa meitä vastaan sotimaan. Ja kun te nyt olette meidän vallassamme, me vuodatamme teidän verenne maahan tai te alistutte ehtoihin, jotka minä olen esittänyt.
12. Ja kun nyt Moroni oli sanonut nämä sanat, Serahemna otti miekkansa takaisin, ja hän oli vihoissaan Moronille ja syöksyi eteenpäin lyödäkseen Moronin kuoliaaksi, mutta kun hän kohotti miekkansa, niin katso, eräs Moronin sotilaista löi sen maahan, ja se katkesi kahvastansa; ja hän löi myös Serahemnaa, irroittaen hänen päänahkansa, joka putosi maahan. Ja Serahemna peräytyi heidän edestään sotilaidensa keskelle.
13. Ja tapahtui, että sotilas, joka seisoi lähellä ja oli lyönyt päänahan Serahemnan päästä, kohotti hiuksiin tarttuen päänahan maasta, pani sen miekkansa kärkeen ja ojensi sen heidän nähtäväksensä, sanoen heille kovalla äänellä:
14. Samoin kuin on maahan pudonnut tämä päänahka, joka on teidän päällikkönne päänahka, samoin kaadutte tekin maahan, ellette luovuta sota-aseitanne ja lähde täältä, sitä ennen rauhanliiton tehtyäanne.
15. Silloin monet nämä sanat kuullessansa ja nähdessään miekan kärjessä olevan päänahan joutuivat pelon valtaan; ja monet tulivat ja heittivät sota-aseensa Moronin jalkoihin ja tekivät rauhanliiton. Ja jokaisen, joka teki liiton, sallittiin lähteä erämaahan.
16. Mutta tapahtui, että Serahemna oli ylen vihoissaan, ja hän yllytti jäljelläolevia sotilaitaan vihaan, taistelemaan voimallisemmin nefiläisiä vastaan.
17. Mutta Moroni oli vihoissaan laamanilaisten uppiniskaisuuden tähden; sen tähden hän käski väkensä hyökätä heidän kimppuunsa ja kukistaa heidät. Ja tapahtui, että he alkoivat surmata heitä, ja laamanilaiset taistelivat miekoillansa kykynsä mukaan,
18. Mutta katso, heidän alaston ihonsa ja paljaat päänsä olivat alttiina nefiläisten teräville miekoille; ja katso, heitä lävistettiin ja lyötiin, ja niin he kaatuivat perin nopeasti nefiläisten miekkoihin; ja heitä niitettiin maahan, aivan kuin Moronin sotilas oli profetoinut.

19. Kun nyt Serahemna näki, että he kaikki olivat tuhoutumaisillaan, hän huusi kovalla äänellä Moronille luvaten, että hän sekä hänen väkensä tekisi heidän kanssaan liiton, jos he säästäisivät jäljelläolevien hengen, etteivät he koskaan enää tulisi sotimaan heitä vastaan.
20. Ja tapahtui, että Moroni määräsi kuoleman työn jälleen lopetettavaksi miesten keskuudessa ja hän otti laamanilaisten sota-aseet; ja sen jälkeen kun he olivat tehneet hänen kanssaan rauhanliiton, heidän sallittiin lähteä erämaahan.
21. Mutta heidän kuolleidensa lukumäärää ei laskettu, lukumäärän suuruuden tähden, sillä heidän kuolleidensa lukumäärä oli ylen suuri sekä nefiläisten että laamanilaisten puolelta.
22. Ja tapahtui, että he heittivät kuolleensa Siidonin veteen, ja ne ovat kulkeutuneet pois ja hautautuneet meren syvyyksiin.
23. Ja nefiläisten eli Moronin sotajoukot kääntyivät takaisin ja palasivat koteihinsa ja mailensa.
24. Ja näin päättyi Nefin kansan tuomarien hallituskauden kahdeksastoista vuosi. Ja näin päättyivät Alman muistiinpanot, jotka oli kirjoitettu Nefin levyille.

Kertomus Nefin kansasta ja heidän sodistaan ja riitaisuuksistaan Helamanin elinaikana, Helamanin muistiinpanojen mukaan, jotka hän teki elinaikansa. Käsittää luvut 45-62.

45 LUKU

Uusi ennustus nefiläisten häviöstä. Alman lähtöä verrataan Mooseksen lähtöön. Eripuraisuutta kirkossa.

1. Katso, nyt tapahtui, että Nefin kansa oli suuresti iloissaan sen johdosta, että Herra oli jälleen pelastanut heidät heidän vihollistensa käsistä; sen tähden he kiittivät Herraa Jumalaansa ja he paastosivat paljon ja rukoilivat paljon, ja he kumarsivat Jumalaa ylen suuresti iloiten.
2. Ja tapahtui Nefin kansan tuomarien hallituskauden yhdeksäntenätoista vuonna, että Alma tuli poikansa Helamanin luo ja sanoi hänelle: Uskotko sinä, mitä minä puhuin sinulle niistä muistiinpanoista, jotka on kirjoitettu?
3. Ja Helaman sanoi hänelle: Kyllä, minä uskon.
4. Ja Alma sanoi taas: Uskotko sinä Jeesukseen Kristukseen, joka on tuleva?
5. Ja hän sanoi: Kyllä, minä uskon kaiken, mitä sinä olet sanonut.
6. Ja Alma sanoi hänelle taas: Tahdotko pitää minun käskyni?
7. Ja hän sanoi: Kyllä, minä tahdon kaikesta sydämestäni pitää sinun käskysi.
8. Silloin Alma sanoi hänelle: Autuas olet sinä, ja Herra on antava sinun menestyä tässä maassa.
9. Mutta katso, minulla on jotakin profetoitavaa sinulle, mutta sinun ei pidä ilmoittaa muille, mitä minä sinulle profetoin; sitä mitä minä profetoin sinulle, älköön ilmoitettako, ennen kuin profetia on toteutunut; kirjoita siis, niitä minä sanon.
10. Ja nämä ovat ne sanat: Katso, minä näen, että tämä sama kansa, nefiläiset, sen ilmoituksen hengen mukaisesti, joka on minussa, neljänsadan vuoden kuluttua siitä lukien, kun Jeesus Kristus ilmaisee itsensä heille, on sortuva epäuskoon.
11. Ja silloin he joutuvat kokemaan sotia ja ruttoja, nälänhätää ja verilöylyjä, kunnes Nefin kansa on sukupuuttoon hävinnyt -
12. ja näin tapahtuu sen johdosta, että he vaipuvat epäuskoon ja lankeavat pimeyden tekoihin, irstaisuuteen ja kaikenkaltaisiin synteihin; minä sanon sinulle, että koska he tulevat tekemään syntiä näin suurta valkeutta ja tietoa vastaan, niin - minä sanon sinulle - että siitä päivästä lukien ei neljäskään sukupolvi kokonaan ehdi hävitä, ennen kuin tämä suuri jumalattomuus tulee.
13. Ja kun tuo suuri päivä tulee, niin katso, tulee hyvin pian aika, jolloin niitä, jotka nyt ovat eli niiden jälkeläisiä, jotka nyt luetaan kuuluviksi Nefin kansaan, ei enää lueta Nefin kansaan kuuluviksi.
14. Mutta se, joka jää jäljelle, eikä tuhoudu tuona suurena ja kauhistavana päivänä, luetaan laamanilaisiin kuuluvaksi, ja hän on tuleva heidän kaltaiseksensa, kaikki, lukuunottamatta muutamia harvoja, joita tullaan sanomaan Herran opetuslapsiksi; ja heitä laamanilaiset vainoavat, kunnes heidät on hävitetty viimeiseen asti. Ja synnin tähden tämä profetia on toteutuva.
15. Ja nyt tapahtui, että kun Alma oli sanonut tämän Helamanille, hän siunasi häntä sekä muita poikiansa; ja hän siunasi myös maata vanhurskaiden tähden.
16. Ja hän sanoi: Näin sanoo Herra Jumala - Kirottu olkoon maa, tämä maa, jokaiselle kansanheimolle, sukukunnalle, kielelle ja kansalle, tuhoksi niille, jotka tekevät sitä, mikä jumalatonta on, kun he ovat täysin kypsät; ja siten kuin minä olen sanonut, on tapahtuva; sillä tämä on Jumalan kirous ja siunaus maalle, sillä Herra ei voi katsella syntiä vähäisimmälläkään suvaitsevaisuudella.
17. Ja kun nyt Alma oli sanonut tämän, hän siunasi kirkkoa, kaikkia niitä, jotka siitä ajasta lukien pysyisivät lujina uskossa.
18. Ja kun Alma oli tehnyt tämän, hän lähti Sarahemlan maasta ikään kuin Melekin maahan mennäksensä, ja tapahtui, ettei hänestä enää koskaan kuultu; hänen kuolemastansa tai hautauksestansa me emme tiedä.
19. Katso, tämän me tiedämme, että hän oli vanhurskas mies, ja seurakunnassa levisi huhu, että Henki oli ottanut hänet ylös tai että Herran käsi oli haudannut hänet, kuten Mooseksen. Mutta katso, kirjoitukset sanovat, että Herra otti Mooseksen tykönsä, ja me arvelemme, että hän otti myös Alman hengessä tykönsä; tämän tähden me siis emme mitään tiedä hänen kuolemastansa ja hautauksestansa.
20. Ja nyt tapahtui Nefin kansan tuomarien hallituskauden yhdeksännentoista vuoden alussa, että Helaman lähti kansan keskuuteen sille sanaa julistamaan.

21. Sillä katso, sen laamanilaisten kanssa käymien sotien ja niiden monien pikku riitaisuuk-
sien ja eripuraisuuksien tähden, joita kansan kesken oli esiintynyt, kävi tarpeelliseksi,
että Jumalan sanaa julistettiin sen keskuudessa ja että järjestys saatiin aikaan kaikkialla
kirkon keskuudessa.
22. Sen tähden Helaman ja hänen veljensä lähtivät jälleen lujittamaan kirkkoa kaikkialla
maassa, jokaisessa kaupungissa, kaikkialla maassa, joka oli Nefin kansan hallussa. Ja
tapahtui, että he määräsivät pappeja ja opettajia kaikkialla maassa kaikille seurakunnil-
le.
23. Ja nyt tapahtui, että kun Helaman ja hänen veljensä olivat määränneet pappeja ja opet-
tajia seurakunnille, niin heidän keskuudessaan syntyi eripuraisuutta, eivätkä he välittä-
neet Helamanin ja hänen veljiensä puheista;
24. vaan he muuttuivat korskeiksi, sillä heidän suunnattoman suuret rikkautensa olivat
tehneet heidän sydämensä ylpeiksi; sen tähden he tulivat omissa silmissänsä rikkaiksi
eivätkä välittäneet heidän sanoistansa, kun he kehoittivat heitä vaeltamaan nuhteetto-
masti Jumalan edessä.

46 LUKU

Amalikkia pyrkii kuninkaaksi. Moroni ja vapauden tunnus. Kansa tekee liiton vapauden pysyt-
tämiseksi. Amalikkian pako.

1. Ja tapahtui, että kaikki, jotka eivät kallistaneet korvaansa Helamanin ja hänen veljiensä
sanoille, kokoontuivat veljiensä vastaan.
2. Ja katso, he olivat niin perin vihoissaan, että aikoivat ottaa heidät hengiltä.
3. Ja niiden johtaja, jotka olivat vihoissaan veljillensä, oli suuri ja väkevä mies; ja hänen
nimensä oli Amalikkia.
4. Ja Amalikkia halusi tulla kuninkaaksi, ja ne, jotka olivat vihoissaan, halusivat myös, että
hänenä tulisi heidän kuninkaansa, ja suurin osa heistä oli maan alempia tuomareita,
jotka pyrkivät valtaan.
5. Ja Amalikkia oli saanut houkutelluksi heidät liukkain sanoin, joiden mukaan hän asettaisi
heidät kansan johtajiksi, jos he tukisivat häntä ja auttaisivat häntä rupeamaan heidän
kuninkaaksensa.
6. Näin Amalikkia vietteli heitä erimielisyyteen huolimatta Helamanin ja hänen veljiensä
saarnoista ja huolimatta heidän sangen suuresta kirkolle osoittamastaan huolenpidosta,
sillä he olivat kirkon ylipappeja.
7. Ja kirkossa oli monia, jotka uskoivat Amalikkian liukkaisiin sanoihin, minkä vuoksi he
erosivatkin kirkosta; ja näin olivat Nefin kansan asiat perin viheliäisellä ja vaarallisella
kannalla huolimatta sen suuresta voitosta, jonka se oli saanut laamanilaisista, ja siitä
suuresta riemusta, jota se oli tuntenut Herran pelastettua sen.
8. Tästä me näemme, kuinka joutuisasti ihmislapset unohtavat Herran Jumalansa, kuinka
nopeat he ovat tekemään väärin ja helposti pahan eksytettävissä.
9. Ja me näemme myös, kuinka paljon pahaa yksi perin jumalaton voi saada aikaan ihmis-
lasten keskuudessa.
10. Me näemme, että Amalikkia sen tähden, että hän oli kavalajuoninen ja liukassanainen
mies, eksytti monien ihmisten sydämet tekemään sitä, mikä jumalatonta on, vieläpä
niin, että he yrittivät hävittää Jumalan kirkon ja tuhota sen vapauden perusteet, jonka
Jumala oli suonut sille eli jonka siunauksen Jumala oli lähettänyt maan päälle vanhurs-
kasten tähden.
11. Ja nyt tapahtui, että kun Moroni, joka oli nefiläisten sotajoukkojen ylipäällikkö, oli kuul-
lut näistä eripuraisuuksista, hän vihastui Amalikkialle.
12. Ja tapahtui, että hän repäisi vaatteensa, ja hän otti siitä palasen ja kirjoitti sille: Meidän
Jumalamme, uskontomme, vapautemme, rauhamme, vaimojemme ja lastemme muis-
toksi; ja hän kiinnitti sen salon päähän.
13. Ja hän puki ylleen pääsuojuksensa ja rintahaarniskansa ja kilpensä ja vyötti aseensa
vyöllensä; ja hän otti salon, jonka päässä oli hänen repäisemänsä vaate (ja hän sanoi
sitä vapauden tunnukseksi), ja hän kumartui maahan asti ja rukoili voimallisesti Juma-
laansa antamaan vapauden siunausten pysyä hänen veljiensä päällä, niin kauan kuin
olisi kristittyjen joukko pitämässä maata hallussaan -
14. sillä tätä nimitystä käyttivät kirkkoon kuulumattomat kaikista totisista Kristukseen usko-
vista, jotka kuuluivat Jumalan kirkkoon.
15. Ja ne, jotka kuuluivat kirkkoon, olivat uskollisia, ja kaikki ne, jotka totisesti uskoivat
Kristukseen, ottivat ilomielin päällensä Kristuksen nimen eli nimityksen kristityt, joiksi
heidä sanottiin heidän uskonsa tähden Kristukseen, joka oli tuleva.
16. Ja sen tähden Moroni tällä hetkellä rukoili, että kristittyjen asialle ja maan vapaudelle
suotaisiin menestystä.
17. Ja tapahtui, että kun hän oli vuodattanut sielunsa Jumalan eteen, hän nimitti kaiken
Autiomaan eteläpuolella olevan maan ja vihdoin kaiken maan sekä pohjoisessa että
etelässä - valituksi maaksi ja vapauden maaksi.
18. Ja hän sanoi: Varmaankaan Jumala ei ole salliva, että meitä, joita halveksitaan sen
tähden, että olemme ottaneet päallemme Kristuksen nimen, poljettaisiin maahan ja
tuhottaisiin, ennen kuin me itse omilla rikkomuksillamme aiheutamme itsellemme tä-
män.
19. Ja kun Moroni oli sanonut nämä sanat, hän meni kansan sekaan heiluttaen puvustaan
repäistystä osaa ilmassa, niin että kaikki näkisivät kirjoituksen, jonka hän oli kirjoittanut
repäistylle osalle, ja sanoi kovalla äänellä huutaen:
20. Katso, kaikki, jotka tahtovat säilyttää tämän tunnuksen maassa, astukoot esiin Herran
voimassa ja tehköt liiton, luvaten suojella oikeuksiansa ja uskontoansa, jotta Herra
Jumala siunaisi heitä.

21. Ja tapahtui, että kun Moroni oli julistanut nämä sanat, niin katso, ihmiset tulivat juosten koolle aseensa vyölle vyötettyinä, ja he repäisivät vaatteensa merkiksi eli liitoksi, etteivät hylkäisi Herraa Jumalaansa; eli toisin sanoen, että jos he rikkoisivat Jumalan käskyt eli lankeaisivat syntiin ja häpeäisivät ottaa päällensä Kristuksen nimen, niin Herran tulisi reväistä heidät, kuten he olivat reväisseet vaatteensa.
22. Ja tämä oli se liitto, jonka he tekivät, ja he heittivät vaatteensa Moronin jalkoihin sanoen: Me teemme liiton Jumalamme kanssa, että meidät tulee tuhota, kuten pohjoisen-puoleisessa maassa olleet veljemme on tuhottu, jos me lankeamme syntiin; ja hän heittääkään meidät vihollistemme jalkoihin, kuten me olemme heittäneet vaatteemme sinun jalkoihisi, jalkojen alle tallattaviksi, jos me lankeamme syntiin.
23. Moroni sanoi heille: Katso, me olemme Jaakobin jälkeläisten jäännös, me olemme jäännös Joosefin jälkeläisistä, jonka ihokkaan hänen veljensä repivät moniksi kappaleiksi; ja katso, muistakaamme nyt pitää Jumalan käskyt, taikka veljemme repivät meidän vaatteemme ja meidät heitetään vankeuteen tai myydään tai surmataan.
24. Säilyttäkäämme vapautemme Joosefin jäännöksenä; muistakaamme Jaakobin sanoja, jotka hän lausui ennen kuolemaansa, sillä katso, hän näki, että osa Joosefin ihokkaan jäännöksestä oli säilynyt eikä ollut tuhoutunut. Ja hän sanoi: Samoin kuin tämä minun poikani vaateen jäännös on säilynyt, siten on Jumalan käsi säilyttävä minun poikani jälkeläisten jäännöksen ja ottava sen tykönsä, kun sitä vastoin muu osa Joosefin jälkeläisistä on tuhoutuva samoin kuin hänen vaatteensa muu osa.
25. Ja katso, tämä tekee minun sieluni murheelliseksi; mutta minun sieluni iloitsee minun pojastani, sen hänen jälkeläistensä osan tähden, jonka Jumala ottaa tykönsä.
26. Katso, tämä oli se, mitä Jaakob puhui.
27. Ja kuka tietää nyt, ettei Joosefin jälkeläisten jäännös, joka tulee tuhoutumaan kuten hänen vaatteensa, ole niitä, jotka ovat meistä luopuneet? Ja sama on oleva meidänkin osamme, elleimme pysy lujina uskossa Kristukseen.
28. Ja nyt tapahtui, että kun Moroni oli sanonut nämä sanat, hän lähti ja lähetti myös sanna-aattajia maan kaikkiin osiin, joissa eripuraisuutta esiintyi, ja kokosi yhteen kaikki, jotka halusivat säilyttää vapautensa, puolustukseen Amalikkiaa vastaan ja niitä vastaan, jotka olivat eronneet kirkosta ja joita sanottiin amalikkialaisiksi.
29. Ja tapahtui, että kun Amalikkia näki, että Moronin väkeä oli suurempi määrä kuin amalikkialaisia - ja hän näki myös, että hänen väkensä epäili sen asian oikeutta, johon he olivat ryhtyneet - hän peljäten, ettei saavuttaisi päämääräänsä, otti väestänsä ne, jotka olivat halukkaat, ja lähti Nefin maahan.
30. Mutta Moroni ajatteli, ettei ollut hyvä, että laamanilaiset saisivat lisävoimaa, minkä tähden hän aikoi katkaista Amalikkian väen kulkutien eli ottaa heidät kiinni ja tuoda heidät takaisin ja ottaa Amalikkian hengiltä, sillä hän tiesi, että hän yllyttäisi laamanilaiset vihaan heitä vastaan ja saisi heidät taistelemaan heitä vastaan; ja hän tiesi, että Amalikkia tekisi tämän saadakseen aikeensa toteutetuksi.
31. Sen tähden Moroni ajatteli, että hänen oli otettava sotajoukkonsa, jotka olivat tulleet kokoon ja aseistautuneet ja tehneet liiton rauhan säilyttämiseksi - ja tapahtui, että hän otti sotajoukkonsa ja kulki erämaahan katkaistakseen Amalikkian kulkutien erämaassa.
32. Ja tapahtui, että hän teki tahtonsa mukaan ja kulki erämaahan, Amalikkian joukkojen edelle ehättäen.
33. Ja tapahtui, että Amalikkia pakeni mukanaan vähäinen määrä miehiänsä, ja loput jouduitivat Moronin käsiin, minkä jälkeen heidät vietiin takaisin Sarahemlan maahan.
34. Ja koska Moroni oli mies, jonka ylimmäiset tuomarit kansan ääntä kuullen olivat määränneet hänen tehtävänsä, hänellä oli valta menetellä nefiläisten sotajoukkojen suhteen mielensä mukaan, niitä vahvistaa ja niitä käskeä.
35. Ja tapahtui, että hän määräsi otettavaksi hengiltä jokaisen amalikkialaisen, joka ei tekisi liittoa vapauden asian tukemiseksi, jotta saataisiin vapaa hallitus säilymään; ja oli vain muutamia, jotka kieltäytyivät vapauden liitosta.
36. Ja tapahtui myös, että hän käski pystyttää vapauden tunnuksen jokaiseen torniin, mitä koko nefiläisten hallussa olevassa maassa oli; ja näin Moroni pystytti vapauden viirin nefiläisten keskuuteen.
37. Ja heillä alkoi jälleen olla rauha maassa, ja näin he saivat rauhan säilymään maassa melkein tuomarien hallituskauden yhdeksänentoista vuoden loppuun saakka.
38. Ja Helaman ja ylipapit saivat myös järjestyksen säilymään kirkossa; neljän vuoden ajan heillä oli suuren rauhan ja ilon kausi kirkossa.
39. Ja tapahtui, että monet kuolivat vahvasti uskoen, että Herra Jeesus Kristus oli lunastanut heidän sielunsa; näin he lähtivät riemuiten maailmasta.
40. Ja oli muutamia, jotka kuolivat kuumetauteihin, joita eräinä vuodenaikoina oli sangen paljon maassa - mutta ei kovin runsaasti näihin kuumeisiin niiden monien kasvien ja juurien erinomaisten ominaisuuksien tähden, joita Jumala oli varannut niiden sairauksien syyn poistamiseksi, joille ihmiset olivat ilmaston luonteen takia alttiina -
41. Vaan monet kuolivat vanhuuttaan; ja ne, jotka kuolivat uskossa Kristukseen, ovat hänessä autuaat, kuten meillä on täysi syy uskoa.

47 LUKU

Amalikkiaasta tulee petoksen kautta laamanilaisten kuningas. Hänen kauhea jumalattomuutensa.

1. Nyt me palaamme muistiinpanoissamme Amalikkiaan ja niihin, jotka olivat paenneet hänen kanssaan erämaahan, sillä katso, hän oli ottanut mukaansa ne, jotka olivat liittyneet häneen, ja mennyt Nefin maahan laamanilaisten keskuuteen ja yllytti laamanilaisia vihaan Nefin kansaa vastaan, niin että laamanilaisten kuningas lähetti levittämään kaikialle maahansa kaiken kansansa keskuuteen julistusta, jossa hän käski heidän jälleen kokoontua taistelemaan nefiläisiä vastaan.

2. Ja tapahtui, että kun julistus oli saavuttanut heidät, he peljästyivät suuresti; he pelkäsivät tehdä vastoin kuninkaan mieltä, ja he pelkäsivät myös mennä taistelemaan nefiläisiä vastaan, henkensä menettämisen pelosta. Ja tapahtui, että he eivät tahtoneet, eli että suurin osa heistä ei tahtonut totella kuninkaan käskyjä.
3. Ja nyt tapahtui, että kuningas vihastui heidän tottelemattomuutensa tähden; sen tähden hän antoi Amalikkialle sen sotajoukkonsa osan päällikkyyden, joka oli kuuliainen hänen käskyillensä, ja käski hänen mennä pakottamaan nuo toiset aseisiin.
4. Ja katso, juuri tätä Amalikkia oli toivonut, sillä koska hän oli perin ovela pahan tekemisessä, hän suunnitteli mielessänsä syöstä laamanilaisten kuninkaan valtaistuimelta.
5. Ja nyt hän oli saanut käskettäväksensä ne osat laamanilaisista, jotka olivat valmiit tekemään kuninkaan tahdon mukaan; ja hän koetti saavuttaa niiden suosion, jotka eivät olleet kuuliaisia; sen tähden hän meni seudulle, jonka nimi oli Onida, sillä sinne kaikki laamanilaiset olivat paenneet; sillä he havaitsivat sotajoukon olevan tulossa, ja luullen sen olevan tulossa heitä tuhoamaan he pakenivat Onidaan, asepaikalle.
6. Ja he olivat valinneet erään miehen kuninkaaksensa ja johtajaksensa, sillä he olivat vahvasti päättäneet mielessänsä, etteivät alistuisi menemään nefiläisiä vastaan.
7. Ja tapahtui, että he olivat kokoontuneet Antipas-nimisen vuoren huipulle, valmistautuen taisteluun.
8. Mutta Amalikkian aikomuksena ei ollut hyökätä heidän kimppuunsa kuninkaan käskyjen mukaisesti, vaan katso, hänen tarkoituksenaan oli hankkia laamanilaisten sotajoukkojen kannatus voidakseen asettua niiden johtoon, syöstäkseen kuninkaan valtaistuimelta ja anastaakseen kuninkuuden.
9. Ja katso, tapahtui, että hän käski sotajoukkonsa pystyttää telttansa laaksoon, joka oli lähellä Antipaana vuorta.
10. Ja tapahtui, että hän lähetti yön tullen salaisen lähettilään Antipaana vuorelle pyytämään, että vuorella olevien johtaja, joka oli nimeltään Lehonti, tulisi alas vuoren juurelle, sillä hän halusi puhua hänen kanssansa.
11. Ja tapahtui, että kun Lehonti sai tämän sanan, hän ei uskaltanut tulla vuoren juurelle. Ja tapahtui, että Amalikkia lähetti hänelle uudelleen, toisen kerran, sanan, pyytäen häntä tulemaan alas. Ja tapahtui, että Lehonti ei tahtonut, ja Amalikkia lähetti hänelle kolmannen kerran sanan.
12. Ja tapahtui, että kun Amalikkia huomasi, ettei hänen onnistunut saada Lehontia tulemaan alas vuorelta, hän meni vuorelle, melkein Lehonnin leirille saakka; ja hän lähetti taaskin, neljännen kerran, sanansaattajansa Lehonnin luo pyytäen häntä tulemaan alas ja tuomaan henkivartijansa mukanaan.
13. Ja tapahtui, kun Lehonti oli tullut vartiomiehinensä alas Amalikkian luo, että Amalikkia pyysi häntä tulemaan öiseen aikaan sotajoukkoineen alas ja saartamaan ne leiriytyneet miehet, jotka kuningas oli antanut hänen käskynalaisikseen, niin hän luovuttaisi heidät Lehonnin käsiin, jos hän tekisi hänet (Amalikkian) koko sotajoukon toiseksi johtajaksi.
14. Ja tapahtui, että Lehonti tuli alas miehinensä ja saartoi Amalikkian miehet, niin että ennen kuin he päivän koitteessa heräsivät, he olivat Lehonnin sotajoukkojen piirittämät.
15. Ja tapahtui, että kun he näkivät joutuneensa saarroksiin, he pyysivät, että Amalikkia sallisi heidän siirtyä veljiensä puolelle, jotta eivät tuhoutuisi. Ja tätä juuri Amalikkia toivoi.
16. Ja tapahtui, että hän päästi miehensä menemään vastoin kuninkaan käskyä. Ja sitä juuri Amalikkia toivoi saadakseen toteutetuksi aikeensa kuninkaan syöksemiseksi valtaistuimelta.
17. Ja laamanilaisten keskuudessa oli tapana, että jos heidän ylin johtajansa sai surmansa, he valitsivat lähimmän johtajan ylimmäksi johtajaksensa.
18. Ja tapahtui, että Amalikkia käski yhden palvelijansa vähitellen tarjota myrkyä Lehonnille, niin että hän kuoli.
19. Kun nyt Lehonti oli kuollut, laamanilaiset valitsivat Amalikkian johtajaksensa ja ylimmäksi päälliköksensä.
20. Ja tapahtui, että Amalikkia lähti sotajoukkoineensa (sillä hän oli saavuttanut sen, minkä halusi) Nefin maahan, Nefin kaupunkiin, joka oli pääkaupunki.
21. Ja kuningas tuli häntä vartiomiehinensä vastaan, sillä hän luuli Amalikkian täyttäneen hänen käskynsä ja Amalikkian koonneen näin ison sotajoukon mennäkseen taistelemaan nefiläisiä vastaan.
22. Mutta katso, kun kuningas tuli häntä vastaan, Amalikkia käski palvelijainsa mennä kohtaamaan kuningasta. Ja he menivät ja kumartuivat maahan kuninkaan edessä ikään kuin osoittaakseen hänelle kunnioitustaan hänen suuruutensa tähden.
23. Ja tapahtui, että kuningas ojensi kätensä nostaakseen heidät pystyyn, kuten laamanilaisten keskuudessa oli tapana rauhan merkiksi tehdä, minkä tavan he olivat nefiläisiltä omaksuneet.
24. Ja tapahtui, että kun hän oli nostanut ensimmäisen maasta, niin katso, tämä pisti kuningasta sydämeen, ja hän kaatui maahan.
25. Mutta kuninkaan palvelijat pakenivat; ja Amalikkian palvelijat kohottivat huudon, sanoen:
26. Katso, kuninkaan palvelijat ovat pistäneet häntä sydämeen, ja hän on kaatunut ja he ovat paenneet; katsokaa, tulkaa ja nähkää.
27. Ja tapahtui, että Amalikkia käski sotajoukkojensa kulkea paikalle katsomaan, mitä kuninkaalle oli tapahtunut; ja kun he olivat tulleet paikalle ja nähneet kuninkaan verissään makaamassa, Amalikkia oli olevinaan vihoissaan ja sanoi: Jokainen, joka rakasti kuningasta, lähteköön ajamaan hänen palvelijoihinsa takaa, jotta he saisivat surmansa.
28. Ja tapahtui, että kaikki ne, jotka rakastivat kuningasta, lähtivät nämä sanat kuullessansa ajamaan kuninkaan palvelijoita takaa.
29. Kun nyt kuninkaan palvelijat näkivät sotajoukon ajavan heitä takaa, he jälleen joutuivat pelon valtaan, ja pakenivat erämaahan ja tulivat Sarahemlan maahan ja liittyivät Ammonin kansaan.
30. Ja sotajoukko, joka ajoi heitä takaa, kääntyi heitä turhaan takaa ajettuaan takaisin; ja näin Amalikkia kavaluudellaan voitti puolelleen kansan sydämet.

31. Ja tapahtui seuraavana päivänä, että hän kulki Nefin kaupunkiin sotajoukkoinensa ja otti kaupungin haltuunsa.
32. Ja nyt tapahtui, että kun kuningatar oli kuullut, että kuningas oli surmattu - sillä Amalikkia oli lähettänyt sanansaattajan ilmoittamaan kuningattarelle, että kuninkaan olivat hänen palvelijansa surmanneet, että hän oli sotajoukkoinensa ajanut heitä takaa, vaikkakin turhaan ja että he olivat päässeet pakoon -
33. kun siis kuningatar oli saanut tämän tiedon. hän lähetti sanan Amalikkialle, pyytäen häntä säästämään kaupungin asukkaat; ja hän pyysi myös Amalikkia tulemaan luokseen, ja hän pyysi Amalikkia tuomaan myös todistajia mukanaan todistamaan kuninkaan kuolemasta.
34. Ja tapahtui, että Amalikkia otti saman palvelijan, joka tappoi kuninkaan, ja kaikki ne, jotka olivat hänen kanssaan, ja meni kuningattaren luo sille paikalle, missä hän istui; ja he kaikki todistivat hänelle, että kuninkaan olivat hänen omat palvelijansa tappaneet, ja he sanoivat myös: He ovat paenneet; eikö tämä todista heitä vastaan? Ja näin he saivat kuningattaren uskomaan heidän kertomukseensa kuninkaan kuolemasta.
35. Ja tapahtui, että Amalikkia pyrki kuningattaren suosioon ja otti hänet vaimokseen; ja näin hän kavaluudellaan ja ovelien palvelijoidensa avulla sai valtakunnan haltuunsa; hänet tunnustettiin kuninkaaksi kaikkialla maassa, kaikkien laamanilaisten keskuudessa, jotka käsittivät laamanilaiset, lemuelilaiset, ismaelilaiset ja kaikki nefiläisistä luopuneet, Nefin hallituskaudesta hamaan tähän aikaan saakka.
36. Ja nämä luopit, jotka olivat päässeet osallisiksi samoista nefiläisten tiedoista ja opetuksista ja jotka oli samalla tavoin opastettu Herran tuntemiseen, muuttuivat kuitenkin, niin ihmeelliseltä kuin se kuulostaakin, ennen pitkää luopumisensa jälkeen paatuneemmiksi ja katumattommiksi ja hurjemmiksi, jumalattommiksi ja julmemmiksi kuin laamanilaiset - imien itseensä laamanilaisten perimätiedot, antaen vallan laiskuudelle ja kaikenkaltaiselleirstaudelle, täydelleen unohtaen Herran Jumalansa.

48 LUKU

Amalikkia yllyttää laamanilaisia nefiläisiä vastaan. Moroni valmistautuu taistelemaan. Totinen isänmaan ystävä ja voimallinen Jumalan mies.

1. Ja nyt tapahtui, että niin pian kuin Amalikkia oli saanut valtakunnan haltuunsa, hän alkoi yllyttää laamanilaisten mieliä Nefin kansaa vastaan; valitsipa hän miehiä puhumaan laamanilaisille heidän torneistansa nefiläisiä vastaan.
2. Ja näin hän yllytti heidän mieliänsä nefiläisiä vastaan, niin että hän tuomarien hallituskauden yhdeksänentoista vuoden loppupuolella näin pitkälle aikeensa toteutettuaan, laamanilaisten kuninkaaksi päästyään, yritti päästä myös hallitsemaan koko maata, ja kaikkia maan asukkaita, sekä nefiläisiä että laamanilaisia.
3. Näin hän oli toteuttanut aikeensa, sillä hän oli koventanut laamanilaisten sydämet ja paaduttanut heidän mielensä ja yllyttänyt heidät vihaan, niin että hän oli saanut kootuksi mieslukuisen sotajoukon taistelemaan nefiläisiä vastaan.
4. Sillä hän oli päättänyt kansansa suuren lukumäärän avulla kukistaa nefiläiset ja saattaa heidät orjuuteen.
5. Ja sen tähden hän valitsi sotapäälliköjä soralilaisista, koska nämä parhaiten tunsivat nefiläisten vahvuuden ja heidän turvapaikkansa ja heidän kaupunkiansa heikoimmat kohdat; sen tähden hän valitsi heidät sotajoukkojensa ylimmiksi päälliköiksi.
6. Ja tapahtui, että he purkivat leirinsä ja jatkoivat kulkuaan Sarahemlan maata kohti erämaassa.
7. Nyt tapahtui, Amalikkian tällä tavoin hankkiessa itselleen valtaa petoksella ja kavaluudella, että Moroni toisaalta oli lujittanut kansan mieltä pysymään uskollisena Herralle, Jumalallensa.
8. Hän oli vahvistanut nefiläisten sotajoukkoja ja rakentanut pieniä linnoituksia eli turvapaikkoja; hän oli antanut luoda valleja ylt' ympäri sotajoukkojensa suojaksi ja myös rakentaa kivistä muureja joka puolelle heidän kaupunkiansa ympärille ja heidän maidensa rajoille, kaikkialle maahan.
9. Ja heidän heikoimpiin linnoituksiinsa hän sijoitti eniten miehiä; ja näin hän linnoitti ja lujitti maata, joka oli nefiläisten hallussa.
10. Ja näin hän valmistautui suojelemaan heidän vapauttaan, heidän maitansa, vaimojensa ja lapsiansa sekä heidän rauhaansa, jotta he saisivat elää Herralle, Jumalallensa, ja jotta he voisivat pitää kiinni siitä, mitä heidän vihollisensa sanoivat kristittyjen asiaksi.
11. Ja Moroni oli väkevä ja voimallinen mies; hän oli mies, jolla oli erinomainen ymmärrys, ja mies, joka ei iloinnut verenvuodatuksista, mies, jonka sielu iloitsi hänen maansa vapaudesta ja riippumattomuudesta ja hänen veljiensä varjeltumisesta orjuudelta ja vieraalta ikeeltä;
12. mies, jonka sydän paisui kiitollisuudesta Jumalansa kohtaan niiden monien oikeuksien ja siunausten tähden, joita hän soi kansallensa, mies, joka työskenteli ahkerasti kansansa menestyksen ja turvallisuuden hyväksi.
13. Ja hän oli mies, joka oli luja uskossa Kristukseen, ja hän oli valalla vannonut puolustavansa kansaansa, oikeuksiansa, maatansa ja uskontoansa vaikka verensä hinnalla.
14. Nefiläisiä oli opetettu puolustautumaan vihollisiansa vastaan vaikka verta vuodattamalla, jos se oli tarpeen; ja heitä oli myös opetettu olemaan koskaan loukkaamatta ketään, koskaan kohottamatta miekkaansa muita kuin vihollista vastaan ja muuten kuin henkensä suojelemiseksi.
15. Ja heidän uskonsa mukaan Jumala heidän näin tehdessään antaisi heidän menestystä tässä maassa, taikka toisin sanoen, jos he olisivat uskolliset Jumalan käskyjen pitämisessä, niin hän antaisi heidän menestystä maassa, kehoittaen heitä pakenemaan tai valmistautumaan sotaan sen mukaan, millainen vaara heitä uhkaisi.

16. Ja myös, että Jumala ilmoittaisi heille, minne heidän tuli mennä puolustautuaksensa vihollisiansa vastaan, ja että Herra heidän näin tehdessään pelastaisi heidät; ja tämä oli Moronin usko, ja hänen sydämensä riemuitsi siitä, ei verenvuodatuksesta, vaan hyvän tekemisestä, kansansa suojelemisesta, Jumalan käskyjen pitämisestä ja pahuuden vastustamisesta.
17. Totisesti, totisesti minä sanon teille, että jos kaikki ihmiset olisivat olleet, olisivat ja tulisivat aina olemaan Moronin kaltaisia, niin katso, silloin olisivat itse helvetin vallat iäksi järkkyneet; konsanaan ei perkeleellä olisi valtaa ihmislasten sydämiin.
18. Katso, hän oli Ammonin, Moosian pojan, kaltainen mies, ja myös muiden Moosian poikien sekä Alman ja hänen poikiensa kaltainen, sillä he olivat kaikki Jumalan miehiä.
19. Mutta katso, eivät Helaman ja hänen veljensä olleet vähemmäksi hyödyksi kansalleen kuin Moroni, sillä he julistivat Jumalan sanaa, ja he kastoivat parannukseen jokaisen, joka kuuli heidän sanaansa.
20. Ja näin he kulkivat, ja kansa nöyrtyi heidän sanojensa johdosta, niin että Herra oli sille suuresti armollinen, ja niin sillä ei ollut keskuudessaan sotia eikä riitaisuuksia neljän vuoden aikana.
21. Mutta kuten olen sanonut, yhdeksännentoista vuoden loppupuolella, huolimatta sen omassa keskuudessa vallitsevasta rauhasta, se joutui vastoin omaa tahtoaan taistelemaan veljiensä, laamanilaisten, kanssa.
22. Eivätkä sen sodat laamanilaisten kanssa päättyneet moneen vuoteen huolimatta sen suuresta vastenmielisyydestä sotaa kohtaan.
23. Se oli nyt murheissaan joutuessaan tarttumaan aseisiin laamanilaisia vastaan, koska se ei iloinnut verenvuodatuksesta; eikä tässä ollut kaikki - se oli murheissaan joutuessaan olemaan välikappaleena niin monien veljiensä lähettämässä tästä maailmasta iankaikiseen maailmaan kohtaamaan valmistautumattomina Jumalansa.
24. Kuitenkaan he eivät voineet antaa ottaa itseään hengiltä, niin että ne, jotka kerran olivat olleet heidän veljiensä ja luopuneet heidän kirkostaan, jättäneet heidät ja heidät tuhotakseen liittyneet laamanilaisiin, pääsisivät raa'assa julmuudessaan surmaamaan heidän vaimojaan ja lapsiaan.
25. He eivät voineet sallia, että heidän veljensä iloitsisivat nefiläisten verestä, niin kauan kuin olisi yksikin, joka pitäisi Jumalan käskyt, sillä Herran lupaus oli, että he menestyisivät tässä maassa, jos he pitäisivät hänen käskynsä.

49 LUKU

Maahan hyökkäävät laamanilaiset saatetaan sekasortoon ja karkoitetaan. Amalikkian viha epäonnistumisensa johdosta. Kirkon menestys.

1. Ja nyt tapahtui yhdeksännentoista vuoden yhdennessätoista kuussa, sen kymmenenteenä päivänä, että laamanilaisten sotajoukkojen nähtiin lähestyvän Ammonihan maata.
2. Ja katso, kaupunki oli rakennettu uudelleen, ja Moroni oli sijoittanut sotajoukon kaupungin rajoille, ja he olivat luoneet itsellensä maavallit ylt'ympäri suojautukseen laamanilaisten nuolilta ja kiviltä, sillä katso, he taistelivat kivillä ja nuolilla.
3. Katso, minä sanoin, että Ammonihan kaupunki oli rakennettu uudelleen. Minä sanon teille, että se oli osaksi rakennettu uudelleen, ja koska laamanilaiset kerran olivat hävittäneet sen kansan pahuuden tähden, he arvelivat, että siitä taaskin tulisi heille helppo saalis.
4. Mutta katso, kuinka väärä heidän laskelmansa oli, sillä katso, nefiläiset olivat luoneet ympärillensä maavallin, joka oli niin korkea, että laamanilaiset eivät voineet singahduttaa kiviänsä ja nuoliansa heitä kohti, niin että ne olisivat tehonneet, eivätkä he päässeet tulemaan heidän kimppuunsa muualta kuin heidän kulkutiensä kautta.
5. Tällä kertaa laamanilaisten ylimmät päälliköt olivat perin hämmästyksissään siitä viisaudesta, jolla nefiläiset olivat varustaneet turvapaikkansa.
6. Mutta laamanilaisten johtajat olivat arvelleet kansansa mieslukuisuuden tähden, niin, he arvelivat, että heidän oikeutenaan oli käydä heidän kimppuunsa, kuten he olivat tähänkin saakka tehneet; ja he olivat myös varustautuneet kilvin ja rintahaarniskoin, ja he olivat myös varustautuneet nahkavaattein, hyvin paksuin vaattein, peittääkseen alastomuutensa.
7. Ja näin varustautuneina he luulivat pystyvänsä helposti kukistamaan veljensä ja alistaamaan heidät orjuuden ikeeseen tai surmaamaan ja tappamaan heitä mielensä mukaan.
8. Mutta katso, heidän tavattomaksi hämmästykseseen nefiläiset olivat valmistautuneet heidän tulonsa varalle tavalla, jommoista Lehin lasten keskuudessa ei koskaan oltu [sic, po. ollut] saatu nähdä. Nyt he olivat valmistautuneet laamanilaisten tulon varalle taistellakseen Moronin ohjeiden mukaisesti.
9. Ja tapahtui, että laamanilaiset eli amalikkialaiset olivat suuresti hämmästyksissään siitä, miten he olivat valmistautuneet sotaan.
10. Jos nyt kuningas Amalikkia olisi tullut Nefin maasta sotajoukkonsa kärjessä, hän ehkä olisi käsenyt laamanilaisten hyökätä nefiläisten kimppuun Ammonihan kaupungin luona, sillä katso, hän ei välittänyt kansansa verestä.
11. Mutta katso, Amalikkia ei tullut itse taistelemaan. Ja katso, hänen ylipäällikkönsä eivät uskaltaneet hyökätä nefiläisten kimppuun Ammonihan kaupungin luona, sillä Moroni oli pannut toimeen sellaiset muutokset nefiläisten asiain hoidossa, että laamanilaiset erehtyivät heidän turvapaikoistansa eivätkä päässeet heidän kimppuunsa.
12. Sen tähden he vetäytyivät takaisin erämaahan, purkivat leirinsä ja kulkivat Nooan maata kohti, arvellen sitä lähinnä parhaaksi kohdaksi, mistä saattaisivat päästä nefiläisten kimppuun.
13. Sillä he eivät tienneet, että Moroni oli linnoittanut tai oli varustanut turvalinnoituksilla jokaisen kaupungin kaikkialla maassa; sen tähden he kulkivat eteenpäin Nooan maata kohti varmasti ja päättäväisesti; astuivatpa heidän sotapäällikkönsä esiin ja valalla vanhoivat surmaavansa tuon kaupungin asukkaat.

14. Mutta katso, heidän hämmästykseseen Nooan kaupunki, joka tähän saakka oli ollut heikko kohta, oli nyt Moronin avulla muuttunut vahvaksi, ylittäen lujuudessa Ammonihankin kaupungin.
15. Ja katso, tässä Moroni oli tehnyt viisaasti, sillä hän oli arvellut, että he säikähtäisivät Ammonihan kaupungin luona ja että he kulkisivat Nooan kaupungin luo taistelemaan, koska se tähän saakka oli ollut maan heikoin kohta; ja näin tapahtui hänen toivomustensa mukaisesti.
16. Ja katso, Moroni oli määrännyt Lehin tuon kaupungin miesten ylipäälliköksi; ja hän oli sama Lehi, joka taisteli laamanilaisia vastaan Siidonin virran itäpuolella olevassa laaksoissa.
17. Ja katso, nyt tapahtui, että kun laamanilaiset olivat havainneet, että Lehillä oli käskyvalta kaupungissa, he jälleen huomasivat erehtyneensä, sillä he pelkäsivät suuresti Lehiä; mutta heidän päällikkönsä olivat valalla vannoneet hyökkäävänsä kaupunkia vastaan, ja niin he kuljettivat sotajoukkonsa sitä kohti.
18. Mutta katso, laamanilaiset eivät voineet päästä heidän suojalinnoituksiinsa muualta kuin portin kautta, sillä luotu valli oli korkea, ja ylt'ympäri kaivettu vallihauta oli syvä, portin kohtaa lukuunottamatta.
19. Ja näin nefiläiset olivat valmistautuneet tuhoamaan jokaisen, joka yrittäisi kiivetä vallille päästäkseen linnoitukseen jotain muuta tietä, singahduttaen vallin ylitse kiviä ja nuolia heitä kohti.
20. Näin he olivat varustautuneet, ja joukko heidän vahvimpia miehiään oli miekkoineen ja linkoineen valmiina iskemään maahan jokaisen, joka yrittäisi tunkeutua heidän turvapaikkaansa portin kautta, ja näin he olivat valmistautuneet puolustautumaan laamanilaisia vastaan.
21. Ja tapahtui, että laamanilaisten päälliköt johtivat sotajoukkonsa portin edustalle ja alkoivat taistella nefiläisten kanssa päästäksensä heidän turvapaikkaansa, mutta katso, heidät ajettiin takaisin kerran toisensa jälkeen, niin että he kärsivät suunnatonta mieshukkaa.
22. Kun he nyt havaitsivat, ettei heidän onnistunut kulkutien kautta kukistaa nefiläisiä, he alkoivat kaivaa hajalle heidän maavallejansa päästäkseen heidän sotajoukkoihinsa käskiksi, niin että heillä olisi yhtäläiset mahdollisuudet taisteluun, mutta katso, näistä yrityksistä heidät karkoittivat heitä kohti singotut kivet ja nuolet; ja sen sijaan, että heidän vallihautansa olisivat täyttyneet niihin takaisin luodusta sorasta, ne täyttyivät osittain heidän kuolleistansa ja haavoittuneistansa.
23. Näin nefiläisillä oli vihollisensa täysin vallassaan, ja näin laamanilaiset yrittivät tuhota nefiläisiä, kunnes kaikki heidän ylipäällikkönsä olivat saaneet surmansa; enemmän kuin tuhat laamanilaista oli saanut surmansa, samanaikaisesti kuin toisaalta ei yksikään nefiläinen saanut surmaansa.
24. Noin viisikymmentä oli haavoittunut jouduttuaan kulkutien luona laamanilaisten nuolille alttiiksi, mutta heidän suojakilpensä ja rintahaarniskansa ja päänsuojuksensa suojelivat heitä niin, että heillä oli ainoastaan säärissänsä haavoja, joista monet olivat sangen pahoja.
25. Ja tapahtui, että kun laamanilaiset näkivät, että heidän ylipäällikkönsä olivat kaikki saaneet surmansa, he pakenivat erämaahan. Ja tapahtui, että he palasivat Nefin maahan ilmoittamaan kuninkaallensa Amalikkialle, joka oli syntyään nefiläinen, suuresta tappiostansa.
26. Ja tapahtui, että hän suuresti vihastui vaelleen siitä, ettei hän ollut saanut nefiläisiä koskevaa suunnitelmaansa toteutetuksi; hän ei ollut saanut johdetuksi heitä orjuuden ikeeseen.
27. Hän oli perin vihoissaan, ja hän kirosi Jumalaa sekä Moronia valalla vannoen juovansa hänen vertaan, koska Moroni oli pitänyt Jumalan käskyt huolehtiessaan kansansa turvallisuudesta.
28. Ja tapahtui, että taas toisaalta Nefin kansa kiitti Herraa, Jumalaansa, hänen mittaamattoman voimansa tähden, jonka hän oli osoittanut vapauttaessaan sen sen vihollisten käsistä.
29. Ja näin päättyi Nefin kansan tuomarien hallituskauden yhdeksästoista vuosi.
30. Ja sen keskuudessa vallitsi yhtämittäinen rauha, ja kirkko menestyi sangen suuresti, koska se ahkeroi kuuliaisuutta Jumalan sanaa kohtaan, jota sille julistivat Helaman, Siblon, Korianton ja Ammon ja hänen veljensä, sekä kaikki ne, jotka oli asetettu Jumalan pyhän järjestyksen mukaan, kastettu parannukseen ja lähetetty saarnaamaan kansan keskuuteen.

50 LUKU

Moroni linnoittaa Sarahemlan maan ja Nefin maan välisen rajan. Morianton suunnittelee pohjoisenpuoleisen maan valtaamista. Teankum tappaa hänet. Pahoranista tulee Nefihan seuraaja.

1. Ja nyt tapahtui, että Moroni ei keskeyttänyt valmistelujaan sodan varalta tai lakannut puolustamasta kansaansa laamanilaisia vastaan, sillä hän määräsi, että hänen sotajoukkonsa oli tuomarien hallituskauden kahdenkymmenennen vuoden alussa ryhdyttävä kaivamaan maavalleja kaikkien kaupunkien ympärille kaikkialla maassa, joka oli nefiläisten hallussa.
2. Ja näiden maavallien harjalle hän määräsi rakennettaviksi hirsistä miehenkorkuiset rintavarustukset kaupunkien ympärille.
3. Ja hän määräsi, että noiden rintavarustusten päällä piti olla hirsien päälle ylt'ympäri rakennettu paaluaitaus; ja ne olivat lujat ja korkeat.
4. Ja hän määräsi rakennettaviksi torneja, jotka ylettyivät tuon paaluaitauksen yläpuolelle, ja näihin torneihin hän määräsi rakennettaviksi turvapaikkoja, jotta laamanilaisten kivet ja nuolet eivät voisi niitä vahingoittaa.

5. Ja ne olivat siten suunnitellut, että he saattoivat heittää niiden huipuilta kiviä mielensä ja voimainsa mukaan ja surmata sen, joka yrittäisi lähestyä kaupungin valleja.
6. Näin Moroni rakensi linnoituksia heidän vihollistensa tulon varalta jokaisen kaupungin ympärille kaikkialla maassa.
7. Ja tapahtui, että Moroni antoi sotajoukoillensä käskyn mennä itäiseen erämaahan; ja he menivät ja ajoivat kaikki laamanilaiset, jotka olivat itäisessä maassa, näiden omiin maihin, jotka olivat Sarahemlan maan eteläpuolella.
8. Ja Nefin maa ulottui suorassa suunnassa itäisestä merestä läntiseen mereen.
9. Ja tapahtui, että kun Moroni oli karkoittanut kaikki laamanilaiset itäisestä erämaasta, joka oli heidän omassa hallussaan olevien maiden pohjoispuolella, hän määräsi, että Sarahemlan maan ja sitä ympäröivän alueen asukkaiden oli mentävä itäiseen erämaahan, aina merenrannikon alueille saakka, ja otettava maa haltuunsa.
10. Ja hän sijoitti sotajoukkoja myös etelään, heidän hallussaan olevien maiden rajoille, ja käski heidän rakentaa linnoituksia sotajoukkojensa ja kansansa suojaksi vihollisiansa vastaan.
11. Ja näin hän eristi kaikki laamanilaisten itäisessä erämaassa olevat linnoitukset, ja samoin lännessä, linnoittaen nefiläisten ja laamanilaisten välisen rajan, Sarahemlan maan ja Nefin maan välisen rajan, joka alkoi läntisestä merestä ja kulki Siidonin virran lähteen sivuitse - nefiläisten pitäessä hallussaan kaikkea pohjoisenpuoleista maata, kaikkea sitäkin maata, mikä oli Runsaudenmaan pohjoispuolella, mielensä mukaan.
12. Näin Moroni sotajoukkojensa, jotka kasvoivat joka päivä niiden turvallisuuden takeiden tähden, joita hänen tekonsa heille tuottivat, yritti syrjäyttää laamanilaisten voiman ja vallan heidän hallussaan olevilta alueilta, niin ettei heillä olisi mitään valtaa heidän hallussaan olevilla alueilla.
13. Ja tapahtui, että nefiläiset alkoivat perustaa kaupunkia, ja he antoivat sille nimeksi Moronin kaupunki; ja se sijaitsi itäisen meren rannalla; ja se oli etelässä, laamanilaisten alueiden rajalla.
14. Ja he alkoivat perustaa kaupunkia myös Moronin kaupungin ja Aaronin kaupungin välille, Aaronin ja Moronin alueiden väliselle rajalle; ja he antoivat kaupungin eli maan nimeksi Nefiha.
15. Ja he alkoivat tuona samana vuonna rakentaa myös monia kaupunkeja pohjoiseen, ja he rakensivat erikoisesti yhden, jonka nimeksi he antoivat Lehi, joka oli pohjoisessa merenrannikolla.
16. Ja näin päättyi kahdeskymmenes vuosi.
17. Ja näissä suotuisissa oloissa oli Nefin kansa Nefin kansan tuomarien hallituskauden kahdennenkymmenennen ensimmäisen vuoden alussa.
18. Ja he menestyivät oivallisesti ja tulivat perin rikkaiksi; ja he lisääntyivät ja olivat voimakkaat maassa.
19. Ja näin me näemme, kuinka armolliset ja oikeudenmukaiset kaikki Herran toimet ovat, toteuttaen kaiken, mitä hän on puhunut ihmislapsille; me voimme nähdä, että tälläkin hetkellä toteutuvat hänen sanansa, jotka hän puhui Lehille, sanoen:
20. Siunattu olet sinä ja sinun lapsesi; ja he ovat siunatut, jos he pitävät minun käskyni, he menestyvät tässä maassa. Mutta muista, jos he eivät pidä minun käskyjäni, heidät hävitetään Herran kasvojen edestä.
21. Ja me näemme, että nämä lupaukset ovat käyneet toteen Nefin kansalle, sillä heidän riitansa ja kiistansa, heidän murhatyönsä, rosvouksensa, epäjumalanpalveluksensa, haureutensa ja kauhistuksensa, mitä heidän keskuudessa on, ne toivat heidän karsittäviksensä heidän sotansa ja hävityksensä.
22. Ja ne, jotka olivat uskolliset Herran käskyjen pitämisessä, pelastuivat kaikkina aikoina, tuhansien heidän jumalattomien veljiensä joutuessa määräytyiksi orjuuteen tai miekalla surmattaviksi tai menehtymään epäuskossa ja sulautumaan laamanilaisiin.
23. Mutta katso, koskaan ei Nefin kansan keskuudessa ollut ollut onnellisempaa aikaa sitten Nefin päivien, kuin Moronin aikoihin, juuri tänä aikana, tuomarien hallituskauden kahdentenäkymmenentenä ensimmäisenä vuonna.
24. Ja tapahtui, että tuomarien hallituskauden kahdeskymmenes toinenkin vuosi päättyi rauhan vallitessa, ja niin myös kahdeskymmenes kolmas vuosi.
25. Ja tapahtui, että tuomarien hallituskauden kahdennenkymmenennen neljännenkin vuoden alussa olisi ollut rauha Nefin kansan keskuudessa, ellei sen keskuudessa olisi syntynyt riitaa Lehin maasta ja Moriantonin maasta, joka oli Lehin maan naapurimaa; kumpikin niistä oli meren rannikolla.
26. Sillä katso, ne, jotka pitivät Moriantonin maata hallussaan, vaativat osaa Lehin maasta; sen tähden heidän välillään alkoi syntyä ankara riita, niin että Moriantonin kansa tarttui aseisiin veljiensä vastaan, ja sen vakaa aie oli surmata heidät miekalla.
27. Mutta katso, Lehin maan asukkaat pakenivat Moronin leiriin ja pyysivät häneltä apua, sillä katso, he eivät olleet väärässä.
28. Ja tapahtui, että kun Moriantonin väki, jota johti mies nimeltä Morianton, havaitsi, että Lehin kansa oli paennut Moronin leiriin, se pelkäsi suuresti, että Moronin sotajoukko hyökkäisi sen kimppuun ja tuhoaisi sen.
29. Sen tähden Morianton suostutti sen pakenemaan pohjoisenpuoleiseen, suurten vesistöjen halkomaan maahan ja ottamaan haltuunsa pohjoispuolella olevan maan.
30. Ja katso, se olisi toteuttanut tämän suunnitelman (mitä asiaa olisi suuresti jouduttu valittamaan), mutta katso, Morianton, joka oli hyvin kiivas mies, vihastui eräälle palvelijattarellensa ja kävi hänen kimppuunsa ja löi häntä kovin.
31. Ja tapahtui, että palvelijatar pakeni ja tuli Moronin leiriin, kertoen Moronille kaiken tästä asiasta sekä väen aikeista paeta pohjoisessa päin olevaan maahan.
32. Mutta katso, Runsaudenmaan asukkaat, tai pikemminkin Moroni, pelkäsivät sen asukkaiden kallistavan korvansa Moriantonin puheille ja liittyvän hänen väkeensä, jolloin hän saisi haltuunsa nuo osat maata, mikä olisi alkuna vakaville seurauksille Nefin kansan keskuudessa, seurauksille, jotka johtaisivat sen vapauden menettämiseen.
33. Sen tähden Moroni lähetti sotajoukon teltoinensa ehättämään Moriantonin väen edelle pysäyttääkseen sen paon pohjoisenpuoleiseen maahan.

34. Ja tapahtui, että se ei saavuttanut sitä, ennen kuin se oli tullut Autiomaan rajoille, ja siellä se pysäytti sen kapealla kannaksella, joka läntisen ja itäisen meren välitse vei pohjoisenpuoleiseen maahan.
35. Ja tapahtui, että sotajoukko, jonka Moroni oli lähettänyt ja jota johti mies nimeltä Teankum, kohtasi Moriantonin väen; ja niin taipumaton oli Moriantonin väki (jota hän pahuu-dellaan ja liukkain sanoin oli rohkaissut), että niiden välillä alkoi taistelu, jossa Teankum tappoi Moriantonin ja kukisti hänen sotajoukkonsa ja otti sen vangiksi ja palasi Moronin leiriin. Ja niin päättyi Nefin kansan tuomarien hallituskauden kahdeskymmenes neljäs vuosi.
36. Ja näin Moriantonin väki tuotiin takaisin. Ja kun se oli sitoutunut pitämään rauhan, se johdatettiin takaisin Moriantonin maahan, ja sen ja Lehin kansan välillä solmittiin liitto; ja se palautettiin maillensa.
37. Ja tapahtui samana vuonna, jona rauha oli jälleen palautettu Nefin kansalle, että Nefiha, toinen ylimmäinen tuomari, kuoli hoidettuaan tuomarintehtäviä täysin vilpittömästi Jumalan edessä.
38. Kuitenkin hän oli evännyt Almalta luvan ottaa haltuunsa ne aikakirjat ja ne esineet, joita Alma ja hänen esi-isänsä pitivät kaikkein pyhimpinä; sen tähden Alma oli luovuttanut ne pojallensa Helamanille.
39. Katso, tapahtui, että Nefihan poika valittiin nousemaan tuomarinistuimelle isänsä sijaan; hänet valittiin kansan ylimmäiseksi tuomariksi ja hallitsijaksi ja hänet veloitettiin valalla ja pyhin toimituksin tuomitsemaan vanhurskaasti ja säilyttämään rauha ja kansan va-paus ja turvaamaan sille sen pyhät oikeudet Herran, Jumalansa, kumartamiseen, sekä tukemaan ja kannattamaan Jumalan asiaa kaikkina elinpäivinänsä ja saattamaan pahan-tekijät oikeuden vaatimaan rangaistukseen heidän rikoksensa mukaan.
40. Ja katso, hänen nimensä oli Pahoran. Ja Pahoran nousi isänsä istuimelle ja alkoi hallita Nefin kansaa kahdennenkymmenennen neljännen vuoden lopussa.

51 LUKU

Kuningasmieliset ja vapaudenkannattajat. Pahorania, ylimmäistä tuomaria, tukevat va-paudenkannattajat. Kuningasmieliset kukistetaan. Amalikkian maahanhyökkäys, tappio ja kuolema.

1. Ja nyt tapahtui, Nefin kansan tuomarien hallituskauden kahdennenkymmenennen vii-dennen vuoden alussa, että he olivat saaneet aikaan rauhan Lehin kansan ja Morianto-nin kansan välillä näiden maitaan koskevassa riidassa, ja kahdeskymmenes viides vuosi oli alkanut rauhassa;
2. kuitenkin he eivät kauan saaneet säilymään täydellistä rauhaa maassa, sillä kansan keskuudessa alkoi esiintyä riitaa ylimmäisestä tuomarista Pahoranista; sillä katso, osa kansasta toivoi, että muutamia kohtia laissa muutettaisiin.
3. Mutta katso, Pahoran ei halunnut muuttaa lakia eikä sallia sitä muutettavan, minkä tähden hän ei kallistanut korvaansa niille, jotka olivat lähettäneet hänelle ilmoituksen mielipiteistään, pyytäen muutosta lakiin.
4. Sen tähden ne, jotka halusivat lakia muutettavan, vihastuivat hänelle eivätkä halunneet hänen enää jäävän maan ylimmäiseksi tuomariksi, ja näin syntyi ankara kiista asian johdosta, mikä ei kuitenkaan johtanut verenvuodatukseen.
5. Ja tapahtui, että niitä, jotka tahtoivat, että Pahoran olisi syöstävä tuomarinistuimelta, sanottiin kuningasmielisiksi, sillä he tahtoivat lakia muutettavan tavalla, joka olisi kukis-tanut vapaan hallituksen ja määrännyt kuninkaan maan hallitsijaksi.
6. Ja ne, jotka halusivat Pahoranin jäävän maan ylimmäiseksi tuomariksi, rupesivat käyttä-mään itsestään nimitystä vapaudenkannattajat; ja tällainen erimielisyys heidän välillään vallitsi, sillä vapaudenkannattajat olivat vannoneet eli antaneet lupauksen, että he säi-lyttäisivät oikeutensa ja uskontonsa vapauden vapaan hallituksen avulla.
7. Ja tapahtui, että tämä heidän kiistakysymyksensä ratkaistiin kansan äänestyksellä. Ja tapahtui, että kansan mielipide ratkaisi asian vapaudenkannattajien hyväksi, ja Pahoran sai pitää tuomarinistuimen hallussaan, mikä aiheutti suurta iloa Pahoranin veljien sekä monien vapaudenkannattajien keskuudessa, jotka myös vaiensivat kuningasmieliset, niin että nämä eivät uskaltaneet nousta vastarintaan, vaan heidän oli pakko hyväksyä vapaudenasia.
8. Mutta ne, jotka olivat kuninkaiden kannalla, olivat ylhäistä syntyperää, ja he pyrkivät kuninkaiksi; ja heitä kannattivat ne, jotka yrittivät saada kansan valtaansa.
9. Mutta katso, tämä aika oli Nefin kansalle sellaisten kiistojen vuoksi kohtalokas, sillä katso, Amalikkia oli jälleen yllyttänyt laamanilaisten mielet Nefin kansaa vastaan, ja hän kokosi paraikaa sotamiehiä kaikista maansa osista, aseisti heitä ja valmisti sotaa kai-kella innolla, sillä hän oli vannonut juovansa Moronin verta.
10. Mutta katso, me saamme nähdä, että hänen lupauksensa oli ennenaikainen; niin hän siis varustautui sotajoukkoinensa tullakseen taistelemaan nefiläisiä vastaan.
11. Mutta hänen sotajoukkonsa eivät olleet niin suuret kuin ne olivat tähän asti olleet, koska monta tuhatta miestä oli saanut nefiläisten kädestä surmansa, mutta niiden suurista menetyksistä huolimatta Amalikkia oli koonnut ihmeen suuren sotajoukon, niin että hän ei peljännyt tulla Sarahemlan maahan.
12. Amalikkia itse tuli sinne laamanilaisten etunenässä. Ja tämä tapahtui tuomarien hallitus-kauden kahdentenkymmenentenä viidentenä vuonna; ja tämä tapahtui samaan aikaan kuin he alkoivat selvittää ylimmäistä tuomaria Pahorania koskevia kiistakysymyksiänsä.
13. Ja tapahtui, että kun miehet, joita sanottiin kuningasmielisiksi, olivat kuulleet, että laa-manilaiset olivat tulossa taistelemaan heitä vastaan, he iloitsivat sydämessään, ja he kieltäytyivät tarttumasta aseisiin, sillä niin vihoissaan he olivat ylimmäiselle tuomarille sekä vapaudenkannattajille, etteivät he tarttuneet aseisiin puolustaakseen maatansa.

14. Ja tapahtui, että kun Moroni näki tämän ja että laamanilaiset olivat tulossa maan rajojen yli, hän perin vihastui niiden uppiniskaisuuden takia, joita suojellakseen hän oli niin innokkaasti työskennellyt; hän oli perin vihoissaan; hänen sielunsa oli täynnä suuttumusta heitä vastaan.
15. Ja tapahtui, että hän lähetti kansan mielipiteen hyväksymän anomuksen maan hallitsijalle, pyytäen häntä lukemaan sen ja antamaan hänelle (Moronille) vallan pakottaa nuo luopiot puolustamaan maatansa tai rangaista heitä kuolemalla.
16. Sillä hänen ensimmäisenä huolenaan oli tällaisten eripuraisuuksien ja riitojen lopettaminen kansan keskuudessa, sillä katso, tällainen oli tähän asti aina ollut kaiken sen kärsimän hävityksen syynä. Ja tapahtui, että hän sai luvan kansan mielipiteen mukaisesti.
17. Ja tapahtui, että Moroni käski sotajoukkonsa noita kuningasmielisiä vastaan painaakseen maahan heidän ylpeytensä ja ylhäisyytensä ja kukistaakseen heidät maan tasalle, elleivät he tarttuisi aseisiin ja auttaisi vapauden asiaa.
18. Ja tapahtui, että sotajoukot hyökkäsivät heitä vastaan, ja ne masensivat heidän ylpeytensä ja ylhäisyytensä, niin että ne, jotka kohottivat sota-aseensa taistellakseen Moronin miehiä vastaan, lyötiin maahan.
19. Ja tapahtui, että näitä luopioita lyötiin miekalla maahan neljätuhatta miestä, ja ne heidän johtajistansa, jotka eivät saaneet taistelussa surmaansa, otettiin kiinni ja heitettiin vankeuteen, sillä heidän kuulustelemiseensa ei tällä hetkellä ollut aikaa.
20. Ja loput noista luopioista suostuivat mieluummin seuraamaan vapauden viiriä kuin antautuivat miekalla maahan lyötäväksi, ja heidät pakotettiin nostamaan vapauden tunnus torneihinsa ja kaupunkeihinsa ja tarttumaan aseisiin maansa puolustukseksi.
21. Ja näin Moroni teki lopun noista kuningasmielisistä, niin ettei enää tunnettu yhtäkään, joka olisi sanonut itseään kuningasmieliseksi; ja näin hän teki lopun niiden ihmisten uppiniskaisuudesta ja ylpeydestä, jotka väittivät suonissaan virtaavan ylhäistä verta; ja heidät pakotettiin nöyrytymään veljiensä kaltaisiksi ja taistelemaan urheasti vapautensa puolesta orjuutta vastaan.
22. Katso, tapahtui Moronin tällä tavoin tukahduttaessa sotia ja riitaisuuksia oman kansansa keskuudessa ja pakottaessa sitä rauhaan ja järjestykseen sekä ryhtyessä toimenpiteisiin sodan varalta laamanilaisia vastaan, että laamanilaiset olivat tulleet Moronin maahan, joka oli merenrannikkoaluetta.
23. Ja tapahtui, että nefiläiset eivät olleet kyllin voimakkaita Moronin kaupungissa; sen tähden Amalikkia karkoitti heidät, surmaten monia. Ja tapahtui, että Amalikkia otti kaupungin haltuunsa ja valtasi kaikki heidän linnoituksensa.
24. Ja ne, jotka pakenivat Moronin kaupungista, tulivat Nefihan kaupunkiin, ja myös Lehin kaupungin asukkaat kokoontuivat yhteen ja varustautuivat ja olivat valmiit ottamaan vastaan laamanilaiset heidän kanssaan taistellakseen.
25. Mutta tapahtui, ettei Amalikkia sallinut laamanilaisten mennä taistelemaan Nefihan kaupunkia vastaan, vaan pysytti heidät merenrannikon lähetyvillä, jättäen miehiä joka kaupunkiin niitä suojelemaan ja puolustamaan.
26. Ja näin hän jatkoi valloittaen monta kaupunkia, Nefihan kaupungin, Lehin kaupungin, Moriantonin kaupungin, Omnerin kaupungin, Gidin kaupungin ja Mulekin kaupungin, jotka kaikki olivat merenrannikon itäisillä alueilla.
27. Ja siten laamanilaiset olivat saaneet Amalikkian oveluuden ansiosta haltuunsa lukemattomien joukkojensa avulla näin monta kaupunkia, jotka kaikki olivat vahvasti linnoitetut Moronin linnoitustavan mukaan, ja joita kaikkia laamanilaiset voivat käyttää turvapaikkonaan.
28. Ja tapahtui, että he kulkivat Runsaudenmaan rajoille, ajaen nefiläisiä edellään ja surmaten monia.
29. Mutta tapahtui, että he kohtasivat Teankumin, joka oli ottanut hengiltä Moriantonin ja oli katkaissut hänen väkensä pakotien.
30. Ja tapahtui, että hän ehätti Amalikkiankin edelle, kun tämä oli mieslukuisine sotajoukkoinensa matkalla valtaamaan Runsaudenmaata sekä pohjoisenpuoleista maata.
31. Mutta katso, tässä hänen suunnitelmansa raukesivat tyhjiin Teankumin ja hänen miestensä lyödessä hänet takaisin, sillä he olivat suuria sotureita; sillä jokainen Teankumin mies voitti laamanilaiset voimassa ja sotataidossa, niin että he saivat laamanilaisista ylliotteen.
32. Ja tapahtui, että he ahdistivat heitä ja surmasivat heitä, kunnes tuli pimeä. Ja tapahtui, että Teankum ja hänen miehensä pystyttivät telttansa Runsaudenmaan rajoille; ja Amalikkia pystytti telttansa meren rannalle, ja näin heitä ajeltiin.
33. Ja tapahtui, että kun yö oli tullut, niin Teankum ja hänen palvelijansa lähtivät salaa yöllä liikkeelle ja menivät Amalikkian leiriin; ja katso, uni oli saanut heidät valtaansa heidän suuren väsymyksensä tähden, minkä päivän rasitus ja helle oli aiheuttanut.
34. Ja tapahtui, että Teankum hiipi salaa kuninkaan telttaan ja lävisti keihäällä hänen sydämensä; ja hän aiheutti kuninkaan kuoleman silmänräpäyksessä, niin että hän ei herättänyt hänen palvelijoitansa.
35. Ja hän palasi taas salaa omaan leiriinsä, ja katso, hänen miehensä olivat unessa, ja hän herätti heidät ja kertoi heille kaiken, mitä hän oli tehnyt.
36. Ja hän käski sotajoukkojensa olla valmiina siltä varalta, että laamanilaiset olisivat heränneet ja tulisivat heidän kimppuunsa.
37. Ja näin päättyy Nefin kansan tuomarien hallituskauden kahdeskymmenes viides vuosi; ja näin päättyy Amalikkian elinaika.

52 LUKU

Ammoronista tulee Amalikkian seuraaja. Moroni valloittaa Teankumin ja Lehin kanssa Mulekin kaupungin takaisin ja saavuttaa suuren voiton. Jaakobin, laamanilaisten ylipäällikön, kuolema.

1. Ja nyt tapahtui Nefin kansan tuomarien hallituskauden kahdentenkymmenentenä kuudentena vuonna, kun laamanilaiset heräsivät ensimmäisen kuun ensimmäisenä aamuna, että he tapasivat Amalikkian kuolleena hänen omassa teltassaan; ja he näkivät myös, että Teankum oli valmiina saattamaan heidät taisteluun sinä päivänä.
2. Ja kun laamanilaiset nyt näkivät tämän, he peljästyivät, ja he luopuivat aikeestaan kulkea pohjoisenpuoleiseen maahan ja perääntyivät koko sotajoukkoinensa Mulekin kaupunkiin, linnoituksistansa turvaa etsien.
3. Ja tapahtui, että Amalikkian veli valittiin kansan kuninkaaksi, ja hänen nimensä oli Ammoron: siten kuningas Ammoron, kuningas Amalikkian veli, valittiin hallitsemaan hänen sijaansa.
4. Ja tapahtui, että hän määräsi, että hänen kansansa oli puolustettava niitä kaupunkeja, jotka he olivat verta vuodattaen vallanneet; sillä he eivät olleet vallanneet ainoatakaan kaupunkia ilman suurta verenvuodatusta.
5. Ja nyt Teankum näki, että laamanilaiset olivat päättäneet puolustaa niitä kaupunkeja, jotka he olivat vallanneet, sekä niitä osia maasta, jotka he olivat ottaneet haltuunsa; ja nähdessään myös heidän lukumääränsä suunnattomuuden Teankum ajatteli, ettei hänen kannattanut hyökätä heidän kimppuunsa heidän linnoituksissaan ollessaan.
6. Mutta hän piti miehensä joka puolella, ikään kuin sotaan varustautuen; ja totisesti hän varustautuikin puolustautumaan heitä vastaan luomalla valjeja ylt'ympäri ja valmistuen turvapaikkoja.
7. Ja tapahtui, että hän jatkoi tällä tavoin sotavarusteluja, kunnes Moroni oli lähettänyt suuren joukon miehiä hänen sotajoukkonsa vahvistukseksi.
8. Ja Moroni lähetti hänelle myös käskyn, että hänen oli pidettävä kaikki vangit, jotka joutuivat hänen käsiinsä, sillä laamanilaiset olivat ottaneet paljon vankeja, joten hänen tuli pitää kaikki laamanilaisvangit niiden pantteina, jotka laamanilaiset olivat ottaneet vangiksi.
9. Ja hän lähetti hänelle myös käskyn, että hänen oli linnoitettava Runsaudenmaa ja varmistettava pohjoisenpuoleiseen maahan johtava kapea kannas, etteivät laamanilaiset saisi sitä kohtaa haltuunsa ja siten pääsisi ahdistamaan heitä joka puolelta.
10. Ja Moroni lähetti myös sanan, pyytäen häntä uskollisesti puolustamaan sitä maankolkkaa ja etsimään jokaista tilaisuutta laamanilaisten kurittamiseksi sillä suunnalla, mikäli suinkin hänen vallassaan oli, jotta hän kenties saisi sotajuonen avulla tai jotakin muuta keinoa käyttäen vallatuksi takaisin ne kaupungit, jotka oli riistetty heidän käsistään, sekä linnoittamaan ja lujittamaan ympärillä olevia kaupunkeja, jotka eivät olleet joutuneet laamanilaisten käsiin.
11. Ja hän sanoi hänelle myös: Minä tulisin teidän luoksenne, mutta katso, laamanilaiset ahdistavat meitä maan rajoilla läntisen meren puolelta; ja katso, minä lähdän taistelemaan heitä vastaan, minkä vuoksi minä en voi tulla teidän luoksenne.
12. Nyt kuningas (Ammoron) oli lähtenyt Sarahemlan maasta ja oli ilmoittanut kuningattarelle veljensä kuolemasta ja oli koonnut suuren joukon miehiä kulkien nefiläisiä vastaan läntisen meren puoleisille rajoille.
13. Ja näin hän yritti ahdistaa nefiläisiä ja vetää osan heidän voimistaan siihen osaan maata, samanaikaisesti kuin hän oli käskenyt niiden, jotka hän oli jättänyt pitämään hallussaan hänen valloittamiensa kaupunkeja, puolestaan ahdistaa nefiläisiä itäisen meren puoleisilla rajoilla ja valloittaa heidän alueitansa, mikäli kykenivät, sotajoukkojensa voimien mukaan.
14. Ja näin nefiläiset olivat joutuneet moisiin vaarallisiin olosuhteisiin Nefin kansan tuomarien hallituskauden kahdennenkymmenennen kuudennen vuoden lopussa.
15. Mutta katso, tapahtui tuomarien hallituskauden kahdentenkymmenentenä seitsemäntenä vuonna, että Teankum Moronin käskystä - joka oli muodostanut sotajoukkoja maan etelä- ja länsirajojen suojaksi ja oli alkanut kulkunsa Runsaudenmaata kohti auttaakseen miehinensä Teankumia heidän menettämiensä kaupunkeja takaisin valtaamisessa -
16. ja tapahtui, että Teankum oli saanut käskyn tehdä hyökkäyksen Mulekin kaupunkia vastaan ja vallata sen takaisin, mikäli se olisi mahdollista.
17. Ja tapahtui, että Teankum varustautui tekemään hyökkäyksen Mulekin kaupunkia vastaan ja lähtemään sotajoukkoinensa liikkeelle laamanilaisia vastaan; mutta hän huomasi, että hänen oli mahdoton päästä heistä voitolle, niin kauan kuin he olivat linnoituksistansa; sen tähden hän luopui aikeistaan ja palasi takaisin Runsaudenkaupunkiin odottamaan Moronin tuloa, saadakseen vahvistusta sotajoukkonsa.
18. Ja tapahtui, että Moroni saapui sotajoukkoinensa Runsaudenmaahan Nefin kansan tuomarien hallituskauden kahdennenkymmenennen seitsemännen vuoden loppupuolella.
19. Ja kahdennenkymmenennen kahdeksannen vuoden alussa Moroni ja Teankum ja monet sotapäälliköt pitivät sotaneuvottelun - mitä heidän oli tehtävä saadakseen laamanilaiset tulemaan taistelemaan heitä vastaan; eli saadakseen heidät jollakin keinolla houkutelluksi heidän linnoituksistansa, niin että he saisivat heistä ylliotteen ja voisivat vallata takaisin Mulekin kaupungin.
20. Ja tapahtui, että he lähettivät lähettiläitä laamanilaisten sotajoukon luo, joka suojeli Mulekin kaupunkia, sen johtajan luo, jonka nimi oli Jaakob, pyytämään, että hän tulisi sotajoukkoinensa kohtaamaan heidät näiden kahden kaupungin välisellä tasangolla. Mutta katso, Jaakob, joka oli soramilainen, ei tahtonut lähteä sotajoukkoinensa liikkeelle kohdatakseen heidät tasangolla.
21. Ja tapahtui, että Moroni huomattuaan, ettei hänellä ollut mitään toivoa heidän kohtamisestansa tasaveroisissa olosuhteissa, laati suunnitelman laamanilaisten houkuttelemiseksi linnoituksistaan.
22. Sen tähden hän käski Teankumin ottaa pienen joukon miehiä ja kulkea lähelle meren rannikkoa; ja Moroni kulki yöllä joukkoinensa erämaahan, Mulekin kaupungin länsipuolelle, ja kun nyt laamanilaisten vartiomiehet seuraavana päivänä olivat havainneet Teankumin, he juoksivat ilmoittamaan siitä johtajallensa Jaakobille.

23. Ja tapahtui, että laamanilaisten sotajoukot lähtivät Teankumia vastaan, arvelen suuren lukumääränsä avulla saavansa voiton Teankumista hänen joukkojensa vähäisen lukumäärän tähden. Ja kun Teankum näki, että laamanilaiset olivat tulossa häntä vastaan, hän alkoi perääntyä pohjoiseen päin meren rannikkoa pitkin.
24. Ja tapahtui, että kun laamanilaiset näkivät, että hän alkoi paeta, he rohkaistuivat ja ajoivat heitä voimakkaasti takaa. Ja Teankumin tällä tavoin johtaessa pois laamanilaisia, jotka turhan takia ajoivat heitä takaa, katso, Moroni käski osan sotajoukostansa, joka oli hänen mukanaan, mennä kaupunkiin ja ottaa sen haltuunsa.
25. Ja näin se teki ja surmasi kaikki ne, jotka oli jätetty suojelemaan kaupunkia, kaikki ne, jotka eivät luovuttaneet sota-aseitansa.
26. Ja näin Moroni oli valloittanut Mulekin kaupungin yhdellä sotajoukkonsa osalla, samankaltaisesti kuin hän loput muknansa kulki kohtaamaan laamanilaisia, kun nämä palaisivat ajamasta Teankumia takaa.
27. Ja tapahtui, että laamanilaiset ajoivat Teankumia takaa, kunnes he tulivat lähelle Runsaudenkaupunkia, ja silloin heidät kohtasi Lehi ja pieni sotajoukko, joka oli jätetty suojelemaan Runsaudenkaupunkia.
28. Ja katso, kun nyt laamanilaisten sotapäälliköt olivat nähneet Lehin tulevan sotajoukkoinensa heitä vastaan, he pakenivat suuren sekasorron vallitessa peljäten, että he ehkä eivät ehtisi Mulekin kaupunkiin, ennen kuin Lehi saavuttaisi heidät, sillä he olivat kulkemisesta väsyksissä, ja Lehin miehet olivat levänneet.
29. Mutta laamanilaiset eivät tienneet, että Moroni oli ollut sotajoukkoinensa heidän selustassaan, eivätkä he peljänneet muuta kuin Lehiä ja hänen miehiänsä.
30. Mutta Lehi ei halunnut tavoittaa heitä, ennen kuin he kohtasivat Moronin ja hänen sotajoukkonsa.
31. Ja tapahtui, että ennen kuin laamanilaiset olivat kauaksikaan perääntyneet, nefiläiset ympäröivät heidät, Moronin miehet toiselta ja Lehin miehet toiselta puolen, ja he olivat kaikki levänneitä ja täysissä voimissaan, mutta laamanilaiset olivat pitkästä kulkemisesta väsyksissä.
32. Ja Moroni käski miestensä käydä heidän kimppuunsa, kunnes he olisivat luovuttaneet sota-aseensa.
33. Ja tapahtui, että Jaakob, joka oli heidän johtajansa ja joka oli myös soramilainen ja jolla oli lannistumaton mieli, johti laamanilaiset taistelemaan hurjalla raivolla Moronia vastaan.
34. Koska Moroni oli heidän kulkusuunnassansa, Jaakob päätti kukistaa heidät ja raivata itsellensä tien Mulekin kaupunkiin. Mutta katso, Moroni ja hänen miehensä olivat voimakkaammat: sen tähden he eivät väistyneet laamanilaisten tieltä.
35. Ja tapahtui, että he taistelivat molemmin puolin hurjalla raivolla; ja molemmin puolin sai paljon miehiä surmansa, ja Moroni haavoittui ja Jaakob menetti henkensä.
36. Ja Lehi ahdisti heidän selustaansa sellaisella raivolla väkevine miehineen, että laamanilaisten jälkijoukot luovuttivat sota-aseensa; eivätkä loput heistä ankaran sekasorron vallassa tienneet, oliko heidän paettava vai taisteltava.
37. Kun nyt Moroni näki heidän sekasortonsa, hän sanoi heille: Jos te tuotte tänne sota-aseenne ja luovutatte ne pois, niin katso, me pidättäydymme vuodattamasta vertanne.
38. Ja tapahtui, että kun laamanilaiset olivat kuulleet nämä sanat, niin heidän päällikkönsä, kaikki ne, jotka eivät olleet saaneet surmaansa, tulivat ja heittivät sota-aseensa maahan Moronin jalkoihin ja käskivät myös miestensä tehdä samoin.
39. Mutta katso, monet eivät tehneet sitä; ja ne, jotka eivät luovuttaneet miekkojansa, otettiin kiinni ja sidottiin, ja heidän sota-aseensa otettiin heiltä, ja heidät pakotettiin menemään veljiensä kanssa Runsaudenmaahan.
40. Ja vangiksiotettujen luku ylitti surmansa saaneiden lukumäärän, jopa molemmin puolin surmansa saaneiden lukumäärän.

53 LUKU

Runsaudenkaupunki linnoitetaan. Nefiläisten keskuudessa ilmenevä erimielisyys on eduksi vihollisille. Helaman ja hänen kaksituhatta nuorta soturiansa.

1. Ja tapahtui, että he asettivat vartiomiehiä vartioimaan laamanilaisilta otettuja vankeja ja pakottivat heidät menemään ja hautaamaan kuolleensa sekä myös surmansa saaneiden nefiläisten ruumiit; ja Moroni asetti miehiä vartioimaan heitä, sillä aikaa kun he suorittivat työnsä.
2. Ja Moroni meni Lehin kanssa Mulekin kaupunkiin ja otti kaupungin käskyvallan ja antoi sen Lehille. Ja katso, tämä Lehi oli mies, joka oli ollut Moronin mukana useimmissa hänen taisteluissansa; ja hän oli Moronin kaltainen mies, ja he iloitsivat toistensa turvallisuudesta; he rakastivat toinen toistansa, ja he olivat myös koko Nefin kansan rakastamat.
3. Ja tapahtui, että kun laamanilaiset olivat saaneet kuolleet haudatuksi, heidät kuljetettiin takaisin Runsaudenmaahan; ja Moronin määräyksen mukaan Teankum käski heidän aloittaa työt vallihaudan kaivamiseksi Runsaudenmaan eli -kaupungin ympäri.
4. Ja hän pani heidät rakentamaan hirsisen rintavarustuksen vallihaudan sisemmälle vallille; ja he loivat soran vallihaudasta hirsistä rintavarustusta vasten ja näin he teettivät laamanilaisilla työtä kunnes he olivat ympäröineet Runsaudenkaupungin joka puolelta sangen korkealle ulottuvalla vahvalla hirsij- ja soravallilla.
5. Ja tämä kaupunki muodostui tästä lähin oivalliseksi linnoitukseksi, ja tässä kaupungissa he vartioivat laamanilaisvankeja, vallien sisäpuolella, jotka heidät oli pantu omin käsin rakentamaan. Sillä Moronin oli pakko panna laamanilaiset työhön, koska heitä oli helppo vartioida, kun he tekivät työtä; ja hän tarvitsi kaiken väkensä, kun hän tekisi hyökkäyksen laamanilaisia vastaan.

6. Ja tapahtui, että Moroni oli täten saavuttanut voiton laamanilaisten suurimpiin kuuluvas-
ta sotajoukosta, ja hän oli saanut haltuunsa Mulekin kaupungin, joka oli laamanilaisten
voimakkaimpia linnoituksia Nefin maassa, ja näin hän oli myös rakentanut linnoituksen,
missä pitää vankejaan.
7. Ja tapahtui, ettei hän enää sinä vuonna yrittänyt taistelua laamanilaisia vastaan, vaan
laittaen linnoituksia suojaksi laamanilaisia vastaan käytti miehiänsä varusteluihin sodan
varalta ja pelasti heidän naisensa ja lapsensa nälästä ja kärsimyksistä sekä hankki muo-
naa sotajoukoilleen.
8. Ja nyt tapahtui, että laamanilaisten sotajoukot läntisen meren puolella etelässä olivat
voittaneet jonkin verran maa-alaa, jopa niin, että ne olivat saaneet haltuunsa joukon
nefiläisten tässä osassa maata olevia kaupunkeja, sen vuoksi että nefiläisten keskuu-
dessa oli Moronin poissa ollessa eräiden juonittelujen tähden syntynyt erimielisyyttä.
9. Ja näin he olivat oman pahuutensa ja omassa keskuudessaan esiintyvien erimielisyyksi-
en ja juonittelujen tähden joutuneet mitä vaarallisimpaan tilanteeseen.
10. Ja katso, nyt minulla on jotakin sanottavaa Ammonin kansasta, joka alunperin oli laa-
manilaisia, mutta Ammon ja hänen veljensä, tai pikemminkin Jumalan voima ja sana,
olivat kääntäneet heidät Herraan; ja heidät oli johdatettu Sarahemlan maahan, ja
nefiläiset olivat heitä siitä lähtien suojelleet.
11. Ja valansa tähden heidän ei ollut tarvinnut tarttua aseisiin veljiensä vastaan, sillä he
olivat vannoneet valan, etteivät enää koskaan verta vuodattaisi, ja valansa tähden he
olisivat tuhoutuneet; ja he olisivat vain antautuneet veljiensä käsiin, elleivät Ammon ja
hänen veljensä olisi tunteneet sääliä ja suurta rakkautta heitä kohtaan.
12. Ja tämän takia heidät johdatettiin Sarahemlan maahan, ja nefiläiset olivat aina suojel-
leet heitä.
13. Mutta tapahtui, että kun he näkivät vaaran ja ne monet ahdistukset ja koettelemukset,
joita nefiläiset kokivat heidän puolestaan, heissä heräsi säälin tunne, ja he halusivat
tarttua aseisiin puolustaakseen maatansa.
14. Mutta katso, kun he juuri olivat tarttumaisillaan sota-aseisiinsa, saivat Helaman ja hä-
nen veljensä heidät luopumaan aikeistansa, sillä he olivat rikkomaisillansa valan, jonka
olivat vannoneet.
15. Ja Helaman pelkäsi, että he kadottaisivat sielunsa, jos he niin tekisivät; sen tähden
kaikkien, jotka olivat tämän lupauksen tehneet, oli pakko katsella veljiensä ponnistele-
massa eteenpäin ahdistustensa keskellä tämän ajan vaarallisissa olosuhteissa.
16. Mutta katso, tapahtui, että heillä oli paljon poikia, jotka eivät olleet tehneet lupausta
olla tarttumatta sota-aseisiin puolustaakseen itseänsä vihollisiansa vastaan; sen tähden
he tällä hetkellä kokoontuivat yhteen, kaikki, jotka pystyivät tarttumaan aseisiin, ja he
nimittivät itseään nefiläisiksi.
17. Ja he antoivat juhlallisen lupauksen taistella nefiläisten vapauden puolesta ja suojella
maata henkensäkin uhraamalla; ja he sopivat myös, etteivät koskaan luopuisi va-
paudestaan, vaan taistelisivat kaikissa tilanteissa suojellakseen nefiläisiä ja itseänsä
orjuudelta.
18. Ja katso, kaksituhatta nuorta miestä antoi tämän lupauksen ja tarttui sota-aseisiinsa
puolustaakseen maatansa.
19. Ja katso, kuten he eivät tähänkään asti olleet olleet nefiläisille vastukseksi, heistä muo-
dostui nyt tänä ajankohtana suuri apu, sillä he tarttuivat sota-aseisiinsa, ja he tahtoivat
Helamanin johtajakseen.
20. Ja he olivat kaikki nuoria miehiä, ja he olivat erinomaisen urheita, uhkuen myös voimaa
ja toimintahalua; mutta katso, tässä ei ollut kaikki - he olivat miehiä, jotka olivat kaikki-
na aikoina uskollisia kaikessa, niitä heidän tehtäväkseen annettiin.
21. He olivat totuutta rakastavia ja raittiita miehiä, sillä heitä oli opetettu pitämään Jumalan
käskyt ja vaeltamaan vilpittömästi hänen edessänsä.
22. Ja nyt tapahtui, että Helaman kulki näiden kahdentuhannen nuoren sotilaansa etune-
nästä maan eteläisille raja-alueille, läntisen meren puolella asuvan kansan avuksi.
23. Ja näin päättyi Nefin kansan tuomarien hallituskauden kahdeskymmenes kahdeksas
vuosi.

54 LUKU

Ammoron ehdottaa vankien vaihtamista. Moroni suostuu erinäisiin ehdoin. Laamanilaisten
kuninkaan vihainen vastaus.

1. Ja nyt tapahtui tuomarien hallituskauden kahdentenkymmenentenä yhdeksäntenä
vuonna, että Ammoron lähetti viestin Moronille, pyytäen häntä vaihtamaan vankeja.
2. Ja tapahtui, että Moroni iloitsi suuresti tästä pyynnöstä, sillä hän tarvitsi ruokavarat,
jotka käytettiin laamanilaisvankien elatukseen, oman kansansa elatukseen; ja hän tar-
vitsi myös omaa kansaansa sotajoukkonsa vahvistukseksi.
3. Ja laamanilaiset olivat ottaneet vangiksi paljon naisia ja lapsia, mutta Moronin vankien
joukossa ei ollut ainoatakaan naista eikä lasta; sen tähden Moroni laati sotajuonen saa-
dakseen laamanilaisilta niin monta nefiläisvankia kuin suinkin mahdollista.
4. Hän siis kirjoitti kirjeen ja lähetti sen Ammoronin palvelijan mukana, saman, joka oli
tuonut kirjeen Moronille. Ja nämä ovat ne sanat, jotka hän kirjoitti Ammoronille:
5. Katso, Ammoron, minä olen kirjoittanut sinulle muutaman sanan tämän sodan johdosta,
jota sinä olet käynyt minun kansaani vastaan, tai oikeammin, mitä sinun veljesi on käy-
nyt sitä vastaan ja jota sinä olet päättänyt vielä jatkaa hänen kuolemansa jälkeen.
6. Katso, minä tahtoisin kertoa sinulle jotakin Jumalan oikeamielisyydestä ja hänen kaikkii-
valtiaan vihansa miekasta, joka sinua uhkaa, ellet tee parannusta ja peräännyttä sota-
joukkojasi omille alueillesi eli sinun hallussasi olevaan maahan, joka on Nefin maa.
7. Tämän haluaisin sinulle sanoa, jos pystyisit sitä kuuntelemaan; ja minä tahtoisin kertoa
sinulle siitä kauhistavasta helvetistä, joka odottaa ottaaksensa vastaan sellaisia murha-
miehiä kuin sinä ja sinun veljesi olette olleet, ellet tee parannusta ja peruuta murhamie-
henaikeitasi ja palaa sotajoukkoinesi omille alueillesi.

8. Mutta koska sinä olet hyljännyt tämän ja olet taistellut Herran kansaa vastaan, niin minä voin odottaa sinun tekevän siten vastaisuudessakin.
9. Ja katso, me olemme valmistautuneet ottamaan teidät vastaan; ja ellette te peruuta aikeitanne, niin katso, te vedätte päällemme sen Jumalan vihan, jonka olette hyljänneet, niin että teitä kohtaa lopullinen tuho.
10. Mutta niin totta kuin Herra elää, meidän sotajoukkomme tulevat teidän kimppuunne, ellette peräänny, ja kuolema on pian koetteleva teitä, sillä me otamme kaupunkimme ja maamme takaisin; ja me puolustamme uskontoamme ja meidän Jumalamme asiaa.
11. Mutta katso, minä luulen turhaan puhuvani sinulle näistä asioista; toisin sanoen minä luulen, että sinä olet helvetin lapsi; sen tähden minä päätän kirjeeni ilmoittamalla sinulle, että minä en aio vaihtaa vankeja muulla ehdolla, kuin että sinä luovutat miehen ja hänen vaimonsa ja lapsensa yhdestä vangista; jos niin on laita, että sinä tämän teet, minä suostun vaihtoon.
12. Mutta katso, ellet sinä tätä tee, minä tulen sotajoukkoineni sinua vastaan; ja minä aseistan naiseni ja lapsenikin ja tulen sinua vastaan, ja minä seuraan sinua sinun omaan maahasi, joka on meidän ensimmäinen perintömaamme, ja silloin otetaan veri verestä ja henki hengestä, ja minä taistelen teitä vastaan, kunnes teidät on hävitetty maan päältä.
13. Katso, minä olen vihastunut ja samoin minun kansani; te olette yrittäneet murhata meitä, ja me olemme vain yrittäneet puolustautua. Mutta katso, jos te vielä yritätte tuhota meitä; niin mekin yritämme tuhota teitä; ja me yritämme saada haltuumme maamme, ensimmäisen perintömaamme.
14. Nyt minä päätän kirjeeni. Minä olen Moroni; minä olen Nefin kansan johtaja.
15. Nyt tapahtui, että Ammoron tämän kirjeen saatuaan vihastui; ja hän kirjoitti toisen kirjeen Moronille, ja nämä ovat ne sanat, jotka hän kirjoitti:
16. Minä olen Ammoron, laamanilaisten kuningas; minä olen sen Amalikkian veli, jonka te olette murhanneet. Katso, minä kostan hänen verensä teille, ja minä tulen teidän kimppuunne sotajoukkoineni, sillä minä en pelkää sinun uhkauksiasi.
17. Sillä katso, teidän isänne tekivät vääryyttä veljillensä riistämällä heiltä hallitsemisen oikeuden, vaikka se oikeuden mukaan kuului heille.
18. Ja katso, jos te nyt laskette aseenne ja alistutte niiden hallittaviksi, joille hallitus oikeutetaan myöten kuuluu, niin minä käsken väkeni laskea aseensa ja lopettaa sotimisen.
19. Katso, sinä olet syytänyt monia uhkauksia minua ja minun kansaani vastaan, mutta katso, me emme pelkää sinun uhkauksiasi.
20. Kuitenkin minä suostun vaihtamaan vankeja pyyntösi mukaisesti, iloiten siitä, että voin säästää ruokani sotamiehilleni; ja me tulemme käymään sotaa, joka on oleva ikuinen, joko nefiläisten alistumiseksi meidän käskyvaltaamme tai heidän hävittämiseksensä ikuisiksi ajoiksi.
21. Ja mitä tulee siihen Jumalaan, jonka te sanotte meidän hyljänneen, niin katso, me emme tunne sellaista olentoa, ettekä tekään, mutta jos niin on, että sellainen olento on olemassa, niin me tiedämme vain, että hän on luonut meidät kuten teidätkin.
22. Ja jos niin on, että on olemassa perkele ja helvetti, niin katso, eikö hän lähetä sinua sinne asumaan veljeni kanssa, jonka te olette murhanneet ja jonka sinä olet sanonut joutuneen sellaiseen paikkaan? Mutta katso, näillä asioilla ei ole väliä.
23. Minä olen Ammoron ja sen Soramin jälkeläinen, jonka sinun isäsi pakolla veivät Jerusalemissa.
24. Ja nyt katso, minä olen rohkea laamanilainen; katso, tätä sotaa on käyty heidän kärsimänsä vääryyksien kostamiseksi ja heidän hallitsemisoikeuksiensa säilyttämiseksi ja saavuttamiseksi; ja minä päätän kirjeeni Moronille.

55 LUKU

Suuttuneena Ammoronin vääristä syytöksistä Moroni kieltäytyy vaihtamasta vankeja. Vangitut nefiläiset vapautetaan viekkauksella. Gidin kaupunki vallataan verenvuodatuksesta.

1. Nyt tapahtui, että kun Moroni oli saanut tämän kirjeen, hän vihastui entisestään, sillä hän tiesi, että Ammoron oli täydellisesti selvillä petoksestaan; hän tiesi Ammoronin tietävän, että mikään laillinen syy ei ollut saanut häntä ryhtymään sotaan Nefin kansaa vastaan.
2. Ja hän sanoi: Katso, minä en vaihda vankeja Ammoronin kanssa, ellei hän peruuta aikeitaan, kuten minä olen kirjeessäni sanonut, sillä minä en aio suoda hänelle enempää valtaa kuin hänellä jo on.
3. Katso, minä tiedän paikan, missä laamanilaiset pitävät sitä väkeäni, jonka he ovat ottaneet vangiksi; ja koska Ammoron ei tahdo suostua siihen, mitä kirjeessäni esitin, niin katso, minä annan hänelle sanojeni mukaan; minä levitän kuolemaa heidän keskuuteensa, kunnes he rukoilevat rauhaa.
4. Ja nyt tapahtui, että kun Moroni oli sanonut nämä sanat, hän käski etsiä miestensä joukosta löytääkseen miehen, joka olisi Laamanin jälkeläinen.
5. Ja tapahtui, että löytyi yksi jonka nimi oli Laaman ja hän oli Amalikkian murhaaman kuninkaan palvelijoita.
6. Niin Moroni lähetti Laamanin ja pienen joukon miehiänsä vartiomiesten luo, jotka vartioivat nefiläisiä.
7. Nefiläisiä vartioitiin Gidin kaupungissa; sen tähden Moroni valitsi Laamanin ja lähetti pienen joukon miehiä hänen kanssansa.
8. Ja kun tuli ilta, Laaman meni nefiläisiä vartioivien miesten luo, ja katso, he näkivät hänen tulevan ja huusivat hänelle, mutta hän sanoi heille: Älkää peljätkö, katso, minä olen laamanilainen. Katso, me olemme paenneet nefiläisten luota, ja he nukkuvat; ja katso, me olemme ottaneet heidän viiniänsä ja tuoneet sitä mukanamme.
9. Kun nyt laamanilaiset kuulivat nämä sanat, he ottivat hänet ilolla vastaan, ja he sanoivat hänelle: Antakaa meille viiniänne, jotta saisimme juoda; me olemme iloiset siitä, että te olette tuoneet viiniä mukananne, sillä me olemme väsyneitä.

10. Mutta Laaman sanoi heille: Säätäkäämme viinimme, kunnes lähdemme taistelemaan nefiläisiä vastaan. Mutta hänen näin sanoessaan he vain entistä kiihkeämmin halusivat juoda viiniä;
11. sillä he sanoivat: Me olemme väsyneitä, juokaamme siis viiniä, ja ennen pitkää me saamme oman viiniannoksemme, mikä antaa meille voimaa lähteä nefiläisiä vastaan.
12. Ja Laaman sanoi heille: Te voitte tehdä, kuten haluatte.
13. Ja tapahtui, että he joivat runsaasti viiniä; ja se maistui heistä hyvältä, minkä vuoksi he joivat sitä vieläkin enemmän; ja se oli väkevää, sillä se oli tehty erityisen voimakkaaksi.
14. Ja tapahtui, että he joivat ja päihtyivät, ja vähitellen he olivat kaikki juopuneet.
15. Ja kun Laaman ja hänen miehensä näkivät, että he olivat kaikki juopuneet ja olivat syvässä unessa, he palasivat Moronin luo ja kertoivat hänelle kaiken, mitä oli tapahtunut.
16. Ja juuri näin Moroni oli tarkoittanut. Ja Moroni oli varustanut miehensä sota-asein, ja laamanilaisten ollessa syvässä unessa ja juovuksissa hän lähetti miehensä Gidin kaupunkiin heittämään sota-aseita vangeille, niin että he olivat kaikki aseissa,
17. jopa heidän naisensakin ja kaikki ne heidän lapsensa, jotka pystyivät sota-asetta käyttelemään, sitten kun Moroni oli aseistanut kaikki nuo vangit; ja kaikki tämä tapahtui syvän hiljaisuuden vallitessa.
18. Mutta vaikka he olisivat herättäneetkin laamanilaiset, niin katso, he olivat juovuksissa, ja nefiläiset olisivat voineet tappaa heidät.
19. Mutta katso, tätä Moroni ei halunnut; hän ei iloinnut murhaamisesta eikä verenvuodattuksesta, vaan hän iloitsi voidessaan pelastaa väkensä tuholta, ja tämän tähden hän ei tahtonut käydä laamanilaisten kimppuun ja tuhota heitä heidän juopumuksessaan, ettei syyllistyisi vääryyteen.
20. Mutta hän oli saavuttanut tarkoituksensa, sillä hän oli aseistanut ne nefiläisvangit, jotka olivat kaupungin muurien sisäpuolella, ja oli auttanut heitä ottamaan haltuunsa muurien sisäpuolella olevan alueen.
21. Ja sitten hän käski niiden miesten, jotka olivat hänen kanssaan, vetäytyä jonkin matkan päähän heistä ja saartaa laamanilaisten sotajoukot.
22. Ja katso, tämä tapahtui öiseen aikaan, niin että kun laamanilaiset aamulla heräsivät, he huomasivat, että nefiläiset olivat saartaneet heidät ulkopuolelta ja että sisäpuolella heidän vankinsa olivat aseistetut.
23. Ja näin he ymmärsivät, että nefiläiset pitivät heitä vallassaan, ja näissä olosuhteissa he käsittivät, ettei heidän hyödyttänyt taistella nefiläisiä vastaan; sen tähden heidän sotapäällikkönsä vaativat heidän aseensa, ja he veivät ne nefiläisille heittäen ne heidän jalkoihinsa ja rukoilivat armoa.
24. Ja katso, tämä oli Moronin tarkoitus. Hän otti heidät sotavangeiksi, otti kaupungin haltuunsa ja käski vapauttaa kaikki vangit, jotka olivat nefiläisiä, ja he liittyivät Moronin sotajoukkoon ja olivat hänen sotajoukolleen suureksi vahvistukseksi.
25. Ja tapahtui, että hän pani laamanilaiset, jotka hän oli ottanut vangiksi, aloittamaan Gidin kaupungin ympärillä olevien linnoitusten vahvistustyön.
26. Ja tapahtui, että kun hän oli vahvistanut Gidin kaupungin mielensä mukaisesti, hän käski viedä vankinsa Runsaudenkaupunkiin, ja hän varusti myös tuon kaupungin ylen voimakkaalla vartiojoukolla.
27. Ja tapahtui, että he kaikista laamanilaisten juonista huolimatta saivat pidetyksi ja varjelluksi kaikki ottamansa vangit ja samoin myös kaiken sen maa-alueen ja kaikki ne edut, jotka he olivat jälleen hankkineet itselleen.
28. Ja tapahtui, että nefiläiset alkoivat taas olla voitokkaita ja päästä entisiin oikeuksiinsa ja vapauksiinsa.
29. Monta kertaa laamanilaiset yrittivät yöllä saartaa heidät, mutta näissä yrityksissään he menettivät vankeina paljon miehiä.
30. Ja monta kertaa he yrittivät tarjota viiniänsä nefiläisille, tuhotakseen heitä myrkyllä tai juottaakseen heidät juovuksiin.
31. Mutta katso, nefiläiset eivät olleet hitaita muistamaan Herraa Jumalaansa tänä ahdistuksen aikana. Heidä ei saatu tarttumaan heidän ansoihinsa; he eivät juoneet heidän viiniänsä antamatta ensin muutamille laamanilaisvangeille.
32. Ja näin he olivat varovaisia, jottei heille annettaisi myrkyä, sillä jos heidän viininsä myrkyttäisi laamanilaisen, se myrkyttäisi myös nefiläisen ja näin he kokeilivat kaikkia heidän väkijuomiansa.
33. Ja nyt tapahtui, että Moroni piti sopivana ryhtyä valmisteluihin Moriantonin kaupunkia vastaan tehtävää hyökkäystä varten, sillä katso, laamanilaiset olivat työllään linnoittaneet Moriantonin kaupunkia, kunnes siitä oli tullut ylen vahva linnoitus.
34. Ja he toivat jatkuvasti uusia voimia siihen kaupunkiin ja samoin myös uusia muonavarastoja.
35. Ja näin päättyi Nefin kansan tuomarien hallituskauden kahdeskymmenes yhdeksäs vuosi.

56 LUKU

Helamanin kirje Moronille. Ammonilaisten nuorukaisten ihmeellinen usko ja urheus. Toinen suuri taistelu. Nefiläiset voitollisia.

1. Ja nyt tapahtui tuomarien hallituskauden kolmannenkymmenennen vuoden alussa, ensimmäisen kuun toisena päivänä, että Moroni sai Helamanilta kirjeen, jossa tämä ilmoitti kansan asioista siinä osassa maata.
2. Ja nämä ovat ne sanat, jotka hän kirjoitti: Rakas veljeni Moroni, niin Herrassa kuin sodan koettelemuksissa: katso, rakas veljeni, minulla on jotain kerrottavaa sinulle sodankäynnistämme tässä osassa maata.
3. Katso, kaksituhatta niiden miesten poikaa, jotka Ammon toi Nefin maasta - sinähän tiedät, että nämä olivat sen Laamanin jälkeläisiä, joka oli isämme Lehin vanhin poika;

4. mutta minun ei tarvitse kertoa sinulle heidän perimätiedoistansa ja epäuskostansa, sillä sinä olet perillä kaikista näistä asioista.
5. Sen tähden riittää kun sanon sinulle, että näistä nuorista miehistä on kaksituhatta tarttunut sota-aseisiinsa, tahtoen minun rupeavan heidän johtajaksensa: ja me olemme lähteneet puolustamaan maatamme.
6. Ja nyt te tiedätte myös liiton, jonka heidän isänsä tekivät, etteivät tarttuisi sota-aseisiin-sa veljiänsä vastaan verta vuodattaakseen.
7. Mutta kahdentenkymmenentenä kuudentena vuonna, nähdessänsä meidän kärsimyksemme ja meidän koettelemuksemme heidän tähtensä, he olivat vähällä rikkoa antamansa lupauksen ja tarttua sota-aseisiinsa meitä puolustaaksensa.
8. Mutta minä en sallinut heidän rikkoa tätä antamaansa lupausta, uskoen Jumalan antavan meille voimaa, niin ettei meidän enää tarvitsisi joutua kärsimään sen johdosta, että he pitivät vannomansa valan.
9. Mutta katso, on yksi asia, josta me voimme suuresti iloita. Sillä katso, kahdentenkymmenentenä kuudentena vuonna minä, Helaman, kuljin näiden kahdentuhannen nuoren miehen kärjessä Juudean kaupunkiin tukemaan Antipusta, jonka sinä olit määrännyt maan sen osan asukkaiden johtajaksi.
10. Ja minä liitin kaksituhatta poikaani (sillä he ansaitsevat sen, että minä sanon heitä pojikseni) Antipuksen sotajoukkoon, mistä voimallisäyksestä Antipus suuresti iloitsi, sillä katso, hänen sotajoukkonsa oli huvennut vähiin, laamanilaisten sotavoiimien surmattua suuren joukon miehiämme, mistä meillä on syytä olla murheissamme.
11. Kuitenkin me voimme lohduttautua sillä, että he ovat kuolleet maansa ja Jumalan asian puolesta, ja he ovat autuaita.
12. Ja laamanilaiset olivat myös ottaneet paljon vankeja, jotka kaikki ovat päämiehiin kuuluvia, sillä kenenkään muun henkeä he eivät ole säästäneet, ja me arvelemme heidän tällä hetkellä olevan Nefin maassa, mikäli heitä ei ole otettu hengiltä.
13. Ja nämä ovat ne kaupungit, jotka laamanilaiset ovat saaneet valtaansa vuodattamalla niin monen urheen miehemme verta:
14. Mantin maa eli Mantin kaupunki ja Seesromin kaupunki ja Kumenin kaupunki ja Antiparan kaupunki.
15. Ja nämä ovat ne kaupungit, jotka olivat heidän hallussansa minun saapuessani Juudean kaupunkiin, ja minä tapasin Antipuksen ja hänen miehensä tekemässä voimainsa mukaan työtä kaupungin linnoittamiseksi.
16. Ja he olivat sekä ruumiillisesti että henkisesti uuvuksissa, sillä he olivat taistelleet urheasti päivällä ja tehneet yöllä työtä saadakseen pidetyksi kaupunkinsa hallussaan; ja näin he olivat kokeneet kaikenkaltaisia suuria ahdistuksia.
17. Ja nyt he olivat päättäneet voittaa tai kuolla tällä paikalla; sen tähden saatat hyvin ajatella, että tämä vähäinen joukko, jonka minä toin mukani, nuo minun poikani, herättivät heissä suurta toivoa ja paljon iloa.
18. Ja nyt tapahtui, että kun laamanilaiset huomasivat, että Antipus oli saanut vahvistusta joukoilleensa, niin heidän oli pakko Ammoronin käskystä olla hyökkäämättä Juudean kaupunkia eli meitä vastaan.
19. Ja näin Herra suosi meitä, sillä jos he olisivat käyneet kimppuumme tässä meidän heikkoudessamme, he kenties olisivat voineet tuhota meidän vähäisen sotajoukkomme; mutta näin me säilyimme.
20. Ammoron käski heidän pitää ne kaupungit, jotka he olivat valloittaneet. Ja näin päättyi kahdeskymmenes kuudes vuosi. Ja kahdennenkymmenennen seitsemännen vuoden alussa me olimme varustaneet kaupunkimme ja itsemme puolustusta varten.
21. Nyt me toivoimme laamanilaisten hyökkäävän kimppuumme, sillä me emme halunneet tehdä hyökkäystä heitä vastaan heidän ollessaan linnoituksissansa.
22. Ja tapahtui, että me pidimme vakoajia kaikkialla valvomassa laamanilaisten liikkeitä, jotta he eivät pääsisi ohitsemme yöllä eivätkä päivällä ja hyökkäämään muita pohjoispuolella olevia kaupunkejamme vastaan.
23. Sillä me tiesimme, ettei noissa kaupungeissa oltu kyllin vahvoja heidän hyökkäyksensä torjumiseksi; sen tähden me aioimme siinä tapauksessa, että he kulkisivat ohitsemme, hyökätä heidän selustaansa ja siten ahdistaa heitä selkäpuolelta, samanaikaisesti kuin he kohtaisivat vastustusta etupuolelta. Me arvelimme voivamme kukistaa heidät; mutta katso, tässä toiveessamme me jouduimme kokemaan pettymyksen.
24. He eivät uskaltaneet sivuuttaa meitä koko sotajoukkoinensa, eivätkä he uskaltaneet lähteä osankaan kanssa liikkeelle peljäten, etteivät he olisi kyllin voimakkaita, vaan saisivat surmansa.
25. Eivätkä he uskaltaneet lähteä Sarahemlan kaupunkia vastaan, eivätkä he uskaltaneet ylittää Siidonin yläjuoksua mennäkseen Nefihan kaupunkiin.
26. Ja niin he päättivät puolustaa voimiansa niitä kaupunkeja, jotka he olivat valloittaneet.
27. Ja nyt tapahtui tämän vuoden toisessa kuussa, että minun kahdentuhannen poikani isät lähettivät meille paljon muonaa.
28. Ja meille lähetettiin myös kaksituhatta miestä Sarahemlan maasta, ja näin meillä oli valmiina kymmenentuhatta miestä ja muonaa heitä varten ja samoin myös heidän vaimoillensa ja lapsillensa.
29. Ja nähdessään voimiemme näin päivästä päivään lisääntyvän ja ruokatarpeita saapuvan elatukseemme laamanilaiset alkoivat huolestua ja ryhtyivät lähettelemään partioita mikäli suinkin mahdollista ehkäisemään muonavarojen ja lisävoimien saapumisen meille.
30. Kun me nyt näimme, että laamanilaiset alkoivat käydä tällä tavoin levottomiksi, me ajattelimme turvautua sotajuoneen heitä vastaan; sen tähden Antipus määräsi, että minun oli kuljettava pikku poikineni erääseen naapurikaupunkiin, ikään kuin olisimme viemässä muonaa naapurikaupunkiin.
31. Ja meidän tuli kulkea läheltä Antiparan kaupunkia, ikään kuin olisimme menossa sen takana meren rannikolla olevaan kaupunkiin.
32. Ja tapahtui, että me lähdimme liikkeelle ikään kuin mennäksemme muonavaroinemme tuohon kaupunkiin.

33. Ja tapahtui, että Antipus lähti liikkeelle mukanaan osa sotajoukkoansa, jättäen loput puolustamaan kaupunkia. Mutta hän ei lähtenyt liikkeelle, ennen kuin minä olin lähtenyt pikku joukkoineni ja ennättänyt likelle Antiparan kaupunkia.
34. Mutta Antiparan kaupunkiin oli sijoitettu laamanilaisten voimakkain sotajoukko, lukumäärältään suurin.
35. Ja tapahtui, että kun he olivat saaneet vakoilijoiltansa tiedon, he lähtivät sotajoukkoinensa liikkeelle ja etenivät meitä vastaan.
36. Ja tapahtui, että me pakenimme, heitä pohjoiseen päin. Ja näin me johdatimme pois laamanilaisten voimakkaimman sotajoukon;
37. vieläpä melkoisen pitkän matkan päähän, niin että kun he huomasivat Antipuksen sotajoukon ajavan heitä takaa, niin nopeasti kuin taisi, he eivät kääntyneet oikealle eivätkä vasemmalle, vaan jatkoivat kulkuaan suoraan meidän jälkeemme; ja luullaksemme heidän aikomuksensa oli tuhota meidät, ennen kuin Antipus saisi heidät kiinni, jotta meidän väkemme ei olisi saanut heitä saarretuksi.
38. Ja nyt Antipus meidän vaaramme nähdessään kirehti sotajoukkonsa kulkua. Mutta katso, tuli yö, minkä tähden he eivät saavuttaneet meitä, eikä Antipuskaan saavuttanut heitä; sen tähden me leiriydimme yöksi.
39. Ja tapahtui, että laamanilaiset jo ennen päivän koittoa alkoivat ajaa meitä takaa. Mutta me emme olleet kyllin voimakkaita taistellaksemme heitä vastaan, enkä minä tahtonut sallia, että minun pikku poikani joutuisivat heidän käsiinsä; sen tähden me jatkoimme matkaamme suunnaten kulkumme erämaahan.
40. Eivätkä he uskaltaneet poiketa oikealle eivätkä vasemmalle, peljäten joutuvansa saarretuiksi, enkä minäkään tahtonut poiketa oikealle enkä vasemmalle, etteivät he saavuttaisi minua, sillä me emme olisi pystyneet pitämään puoliamme heitä vastaan, vaan olisimme tuhoutuneet, ja he olisivat päässeet pakoon; ja näin me jatkoimme pakoamme koko sen päivän erämaahan, kunnes tuli pimeä.
41. Ja tapahtui, että me aamun valjetessa taaskin näimme laamanilaiset kintereilläme, ja me pakenimme heitä.
42. Mutta tapahtui, että he eivät ajaneet meitä kauankaan takaa, ennen kuin he pysähtyivät; ja silloin oli seitsemännen kuun kolmannen päivän aamu.
43. Emmekä me nyt tienneet, oliko Antipus saavuttanut heidät, mutta minä sanoin miehille: Katsokaa, ehkäpä he ovat pysähtyneet sitä varten, että me tulisimme heitä vastaan, jotta he saisivat meidät tarttumaan ansaansa;
44. mitä te siis sanotte, poikani, lähdettekö heitä vastaan taistelemaan?
45. Ja nyt minä sanon sinulle, rakas veljeni Moroni, että koskaan en ollut nähnyt niin suurta rohkeutta, en koko Nefin kansan keskuudessa.
46. Sillä kuten minä aina olin sanonut heitä pojikseni (sillä he olivat kaikki hyvin nuoria), niin hekin sanoivat minulle: Isä, katso, meidän Jumalamme on kanssamme, eikä hän ole salliva meidän kukistua; lähtekäämme siis; me emme tappaisi veljiämme, jos he jättäisivät meidät rauhaan; menkäämme siis, etteivät he kukistaisi Antipuksen sotajoukkoa.
47. Mutta vaikka he eivät olleet koskaan taistelleet, he eivät peljänneet kuolemaa, ja he ajattelivat enemmän isiensä vapautta kuin omaa henkeänsä; ja heidän äitinsä olivat opettaneet heille, että elleivät he epäillisi, Jumala pelastaisi heidät.
48. Ja he toistivat minulle äitiensä sanat, sanoen: Me emme epäille, etteivät meidän äitimme tietäneet sitä.
49. Ja tapahtui, että minä käännyin kaksinetuhansine miehineni näitä laamanilaisia vastaan, jotka olivat ajaneet meitä takaa. Ja katso, Antipuksen sotajoukot olivat saavuttaneet heidät, ja hirvittävä taistelu oli alkanut.
50. Antipuksen sotajoukko oli väsynyt kuljettuaan niin pitkän matkan niin lyhyessä ajassa, minkä tähden se oli vähällä joutua laamanilaisten käsiin, ja ellen minä olisi kääntynyt takaisin kaksinetuhansine miehineni, he olisivat saavuttaneet tarkoituksensa.
51. Sillä Antipus oli saanut miekasta surmansa ja niin myös moni heidän johtajistansa väsymyksen tähden, mikä johtui heidän kulkunsa nopeudesta - ja sen tähden Antipuksen miehet hämmennyksissään johtajiensa kaatumisen johdosta alkoivat väistyä laamanilaisten tieltä.
52. Ja tapahtui, että laamanilaiset rohkaistuivat ja alkoivat ajaa heitä takaa, ja näin laamanilaiset parhailaan ajoivat heitä suurella voimalla takaa, kun Helaman tuli heidän selustansa kaksinetuhansine miehinensä ja alkoi kaataa heitä niin suunnattomasti, että koko laamanilaisten armeija pysähtyi ja kääntyi Helamania vastaan.
53. Kun nyt Antipuksen miehet näkivät, että laamanilaiset olivat kääntyneet heistä pois päin, he kokosivat väkensä ja hyökkäsivät jälleen laamanilaisten selustaan.
54. Ja nyt tapahtui, että me, nefiläiset, Antipuksen miehet ja minä kaksinetuhansineni, saarroimme laamanilaiset ja kukistimme heidät, niin että heidän oli pakko luovuttaa sota-aseensa ja myös itsensä sotavangeiksi.
55. Ja nyt tapahtui, että kun he olivat antautuneet meille, niin, katso, minä laskin ne nuoret miehet, jotka olivat taistelleet kanssani, peljäten, että moni heistä olisi saanut surmansa.
56. Mutta katso, suureksi ilokseni ei yksikään heistä ollut kaatunut, ja he olivat taistelleet ikään kuin Jumalan voimalla; koskaan ennen ei ollut nähty miesten taistelevan niin ihmeellisellä voimalla; ja niin valtavan rajusti he iskivät laamanilaisten kimppuun, että he saattoivat nämä pelon valtaan, ja tämän tähden laamanilaiset antautuivat sotavangeiksi.
57. Ja koska meillä ei ollut paikkaa vankejamme varten, missä olisimme voineet vartioida heitä laamanilaisten sotajoukoilta, me lähetimme heidät Sarahemlan maahan ja heidän mukanaan osan niistä Antipuksen miehistä, jotka eivät olleet saaneet surmaansa; ja loput minä otin ja yhdistin heidät nuoriin ammonilaisiini, ja niin me kuljimme takaisin Juudean kaupunkiin.

57 LUKU

Helamanin kirjeen jatkoa. Antipara vallataan takaisin. Kumenin kaupunki antautuu. Laamanilaiset karkoitetaan Mantiin. Ihmeellinen varjeltuminen. Laamanilaisvankien pako.

1. Ja nyt tapahtui, että minä sain kirjeen kuningas Ammoronilta, missä hän ilmoitti, että jos minä luovuttaisin meidän ottamamme sotavangit, hän luovuttaisi meille Antiparan kaupungin.
2. Mutta minä lähetin kuninkaalle kirjeen, että me olimme varmat, että meidän sotavoimamme olisivat riittävät Antiparan kaupungin valtaamiseen omin voimin, ja että me pitäisimme vankien luovuttamista tuota kaupunkia vastaan epäviisaana tekona ja että me luovuttaisimme vankimme vain vaihtamalla.
3. Ja Ammoron torjui kirjeeni, sillä hän ei tahtonut vaihtaa vankeja; sen tähden me ryhdyimme valmisteluihin tehdäksemme hyökkäyksen Antiparan kaupunkia vastaan.
4. Mutta Antiparan väki poistui kaupungista ja pakeni muihin kaupunkeihin, jotka olivat heidän hallussansa, niitä linnoittamaan, ja niin Antiparan kaupunki joutui meidän käsiimme.
5. Ja näin päättyi tuomarien hallituskauden kahdeskymmenes kahdeksas vuosi.
6. Ja tapahtui, että me saimme kahdennenkymmenennen yhdeksännen vuoden alussa lisää ruokavaroja ja myös vahvistusta sotajoukollemme Sarahemlan maasta ja sen ympärillä olevasta maasta, lukumäärältään kuusituhatta miestä ja lisäksi kuusikymmentä ammonilaisten poikaa, jotka olivat tulleet liittyäkseen veljiinsä, minun pieneen kahdentuhannen miehen joukkooni. Ja katso, nyt me olimme vahvat, ja meille oli tuotu myös yllin kyllin muonaa.
7. Ja tapahtui, että me halusimme käydä taistelun Kumenin kaupunkia suojaamaan sijoitetun sotajoukon kanssa.
8. Ja katso, nyt minä olen osoittava sinulle, että me joutuisasti toteutimme alkeemme; vahvoin voimin eli osalla vahvoista voimistamme me saarroimme öiseen aikaan Kumenin kaupungin, vähäistä ennen kuin sen piti saada muonavarojen täydennys.
9. Ja tapahtui, että me leiriydymme kaupungin ympärille moneksi yöksi, mutta me nukuimme miekkojemme päällä ja pidimme vartiota, niin että laamanilaiset eivät voineet tulla yöllä tappamaan meitä, mitä he monta kertaa yrittivät. Mutta niin monta kertaa kuin he tätä yrittivät, heidän verensä vuoti.
10. Vihdoin heidän muonavaransa saapuivat, ja ne aiottiin viedä yöllä kaupunkiin. Mutta me emme olleetkaan laamanilaisia, vaan nefiläisiä, ja niin me sieppasimme heidät ja heidän muonavaransa.
11. Ja vaikka laamanilaisilta täten oli ehkäisty heidän avunsaantinsa, he kuitenkin olivat päättäneet puolustaa kaupunkia; sen tähden meidän oli otettava nuo muonavarat ja lähetettävä ne Juudeaan ja vankimme Sarahemlan maahan.
12. Ja tapahtui, että ei ollut kulunut montakaan päivää, ennen kuin laamanilaiset alkoivat menettää kaiken avun toivonsa; sen tähden he luovuttivat kaupungin meidän käsiimme, ja niin me olimme toteuttaneet Kumenin kaupungin valtaamista koskevan suunnitelmamme.
13. Mutta tapahtui, että meidän vankejamme oli niin suuri määrä, että meidän oli tavattomasta lukumäärästämme huolimatta pakko käyttää kaikki voimamme heidän vartioimiseensa, elleimme halunneet ottaa heitä hengiltä.
14. Sillä katso, he pyrkivät murtautumaan vapauteen suurin joukoin ja taistelemaan kivin ja ryhmysauvoin tai sillä, niitä sattuivat käsiinsä saamaan, niin että me surmasimme heitä yli kaksituhatta, sen jälkeen kun he olivat antautuneet sotavangeiksi.
15. Sen tähden me huomasimme välttämättömäksi, että meidän oli joko otettava heidät hengiltä tai kuljetettava heidät miekka kädessä Sarahemlan maahan; eivätkä meidän muonavarammekaan riittäneet muuhun kuin omalle väellemme, huolimatta siitä, mitä olimme ottaneet laamanilaisilta.
16. Ja tuossa vaarallisessa tilanteessa muodostui näiden sotavankien kohtalosta päättäminen perin vakavaksi asiaksi. Kuitenkin me päätimme lähettää heidät Sarahemlan maahan, minkä tähden me valitsimme osan miehistämme ja annoimme heille tehtäväksi viedä vankimme Sarahemlan maahan.
17. Mutta tapahtui, että he palasivat seuraavana päivänä. Ja katso, me emme kysyneet heiltä vangeista, sillä katso, laamanilaiset olivat kimpussamme, ja he palasivat ajoissa pelastaaksensa meidät joutumasta heidän käsiinsä. Sillä katso, Ammoron oli lähettänyt heidän avuksensa uutta muonatydennystä ja myös mieslukuisen sotajoukon.
18. Ja tapahtui, että ne miehet, jotka me lähetimme vankien mukana, saapuivat ajoissa estämään heitä, kun he olivat saamaisillaan meistä voiton.
19. Mutta katso, minun pieni kahdentuhannen kuudenkymmenen joukkoni taisteli mitä hurjimmin; se seiso i lujana laamanilaisia vastaan ja valmisti kuoleman kaikille niille, jotka tekivät vastarintaa.
20. Ja kun muu osa sotajoukostamme oli väistymäisillään laamanilaisten tieltä, niin katso, nuo kaksituhatta kuusikymmentä pysyivät lujina ja lannistumattomina.
21. Ja he tottelivat jokaista käskysanaa ja huolehtivat sen täsmällisestä täyttämisestä; ja heille tapahtui heidän uskonsa mukaan, ja minä muistin sanat, jotka he sanoivat heidän äitiensä opettaneen heille.
22. Ja katso, näitä minun poikiani ja noita miehiä, jotka oli valittu saattamaan vankeja, meidän on kiittäminen tästä suuresta voitosta, sillä he juuri voittivat laamanilaiset, ja niin heidät työnnettiin takaisin Mantin kaupunkiin.
23. Ja me pidimme Kumenin kaupungin hallussamme saamatta kaikki miekasta surmaamme; kuitenkin me olimme kärsineet suurta mieshukkaa.
24. Ja tapahtui, että kun laamanilaiset olivat paenneet, minä heti annoin käskyn, että ne minun mieheni, jotka olivat haavoittuneet, oli etsittävä kuolleiden seasta, ja määräsin, että heidän haavansa oli hoidettava.

25. Ja tapahtui, että minun kahdestatuhannesta kuudestakymmenestäni oli kaksisataa men-
nyt verenhukasta tainnoksiin; kuitenkin ei Jumalan hyvyyden tähden, ja meidän, sa-
moin kuin koko meidän sotajoukkomme vihollisten, suureksi hämmästykseksi heistä
yksikään ollut saanut surmaansa, eikä heissä ollut liioin yhtäkään, joka ei olisi saanut
monta haavaa.
26. Ja heidän varjeltumisensa hämmästytti koko meidän sotajoukkoamme, se nimittäin, että
heidän piti säästyä, samanaikaisesti kuin tuhat veljeämme sai surmansa. Ja me syystä
luemme sen Jumalan ihmeitätekevän voiman ansioksi, heidän voimakkaan uskonsa
tähden siihen, mihin heitä oli opetettu uskomaan - että oli olemassa oikeudenmukainen
Jumala, ja että jokainen, joka ei epäilisi, varjeltuisi hänen ihmeitätekevästä voimastaan.
27. Ja tämä oli näiden usko, joista olen puhunut; he ovat nuoria ja heidän mielensä on luja
ja he panevat alati luottamuksensa Jumalaan.
28. Ja nyt tapahtui, että kun me olimme näin huolehtineet haavoittuneista miehistämme ja
haudanheet kuolleemme sekä laamanilaisten kuolleet, joita oli paljon, niin katso, me
tiedustelimme Gidiltä niiden vankien kohtaloa, joiden kanssa he olivat lähteneet Sara-
hemlan maahan.
29. Sillä Gid oli sen joukon päällikkö, joka oli määrätty kuljettamaan heitä tuohon maahan.
30. Ja nämä ovat ne sanat, jotka Gid sanoi minulle: Katso, me lähdimme matkaan mennäk-
semme vankeinemme Sarahemlan maahan. Ja tapahtui, että me kohtasimme sotajouk-
komme vakoilijat, jotka oli lähetetty pitämään silmällä laamanilaisten leiriä.
31. Ja he huusivat meille, sanoen: Katso, laamanilaisten sotajoukot kulkevat kohti Kumenin
kaupunkia; ja katso, he aikovat hyökätä sen kimppuun ja tuhota väkemme.
32. Ja tapahtui, että meidän vankimme kuulivat heidän huutonsa, mikä aiheutti sen, että he
rohkaistuivat; ja he nousivat kapinaan meitä vastaan.
33. Ja tapahtui heidän kapinansa tähden, että me käänsimme miekkamme heitä vastaan.
Ja tapahtui, että he juoksivat yhtenä miehenä miekkoihimme, ja siinä suurin osa heistä
sai surmansa; ja loput heistä murtautuivat lävitse ja pakenivat käsistämme.
34. Ja katso, kun he olivat paenneet meidän pystymättä tavoittamaan heitä, me lähdimme
kiireesti kulkemaan Kumenin kaupunkia kohti, ja katso, me saavuimme ajoissa autta-
maan veljiämme kaupungin suojelemisessa.
35. Ja katso, me olemme jälleen pelastuneet vihollistemme käsistä. Ja siunattu on meidän
Jumalamme nimi; sillä katso, hän meidät on pelastanut; hän meille on tehnyt tämän
suuren työn.
36. Nyt tapahtui, että kun minä, Helaman, olin kuullut nämä Gidin sanat, minut täytti ääre-
tön ilo Jumalan hyvyyden tähden, koska hän oli varjellut meitä, niin että emme kaikki
tuhoutuneet; ja minä olen varma, että niiden sielut, jotka ovat saaneet surmansa, ovat
päässeet Jumalansa lepoon.

58 LUKU

Helamanin kirjeen loppu. Nefiläisten sotatoimia Mantin edustalla. Laamanilaisten hyökkäys.
Gid ja Teomner valtaavat kaupungin. Vihollinen perääntyy.

1. Ja katso, nyt tapahtui, että meidän seuraavana päämääränämme oli Mantin kaupungin
valloittaminen, mutta katso, ei ollut mitään keinoa, jolla olisimme voineet houkutella
mantilaiset ulos kaupungista pienillä joukoillamme, sillä katso, he muistivat, mitä me
olimme tähän mennessä tehneet; sen tähden me emme saaneet houkutelluiksi heitä
heidän linnoituksistansa.
2. Ja heidän paljoutensa ylitti niin suuresti meidän sotajoukkomme lukumäärän, että me
emme uskaltaneet lähteä hyökkäämään heitä vastaan heidän ollessaan linnoituksissan-
sa.
3. Ja meille kävi välttämättömäksi käyttää miehiämme maan niiden osien puolustamiseen,
joita me olimme saaneet jälleen haltuumme; sen tähden meidän oli odotettava, että
saisimme lisävoimia Sarahemlan maasta sekä muonatäydennystä.
4. Ja tapahtui, että minä siis lähetin lähettilään maamme hallitsijan luo antamaan hänelle
tietoja kansamme asioista. Ja tapahtui, että me odotimme saavamme Sarahemlan
maasta muonavaroja ja lisävoimia.
5. Mutta katso, tämä hyödytti meitä vain vähän; sillä laamanilaisetkin saivat päivittäin
paljon lisävoimia sekä suuret määrät muonavaroja; ja tällainen meidän tilanteemme oli
tällä hetkellä.
6. Ja laamanilaiset tekivät kaupungista meitä vastaan hyökkäyksiä kerran toisensa jälkeen
vahvasti päättäen viekkauksella tuhota meidät; mutta me emme voineet tulla taistele-
maan heidän kanssaan heidän turvapaikkojensa ja linnoituksiensa tähden.
7. Ja tapahtui, että me odotimme näissä vaikeissa olosuhteissa monen kuukauden ajan,
kunnes olimme vähällä menehtyä ravinnon puutteeseen.
8. Mutta tapahtui, että me saimme muonavaroja, jotka meille toi meidän avuksemme tullut
kahdentuhannen miehen sotajoukko; ja tämä on kaikki apu, minkä saimme suojellak-
semme itseämme ja maatamme joutumasta vihollistemme käsiin ja taistellaksemme
lukematonta vihollista vastaan.
9. Emmekä me tienneet syytä näihin vaikeuksiimme eli siihen, miksi meille ei lähetetty
enemmän lisävoimaa; sen tähden me olimme murheissamme peljäten myöskin, että
Jumalan tuomiot kohtaisivat meidän maatamme, tuoden meille häviön ja täydellisen
tuhon.
10. Sen tähden me vuodatimme sielumme rukouksessa Jumalan eteen, jotta hän vahvistaisi
meitä ja vapauttaisi meidät vihollistemme käsistä sekä antaisi meille voimaa, niin että
me saisimme pidetyksi kaupunkimme ja maamme ja alueemme hallussamme kansam-
me turvaamiseksi.
11. Ja tapahtui, että Herra, meidän Jumalamme, antoi meille varmuuden siitä, että hän
pelastaisi meidät; hän puhui rauhaa meidän sieluillemme ja antoi meille suuren uskon
ja sai meidät toivomaan häneltä pelastusta.

12. Ja me saimme rohkeutta meille tulleesta vähäisestä apujoukosta ja päätimme vakaasti voittaa vihollisemme ja puolustaa maitamme ja alueitamme ja vaimojamme ja lapsiamme ja vapautemme asiaa.
13. Ja näin me kävimme koko voimallamme niitä laamanilaisia vastaan, jotka olivat Mantin kaupungissa; ja me pystytimme telttamme erämaan puolelle, joka oli lähellä kaupunkia.
14. Ja tapahtui, että seuraavana päivänä, kun laamanilaiset näkivät meidän olevan erämaan laidassa, joka oli lähellä kaupunkia, he lähettivät vakoilijansa joka puolelle ympärillemme ottamaan selvää sotajoukkomme miesluvusta ja vahvuudesta.
15. Ja tapahtui, että kun he näkivät, että meidän lukumäärämme ei ollut suuri, he peljäten, että me katkaisisimme heidän huoltoyhteytensä, elleivät he tulisi taistelemaan meitä vastaan ja tappaisi meitä, ja myös uskoen voivansa helposti tuhota meidät mieslukuisilla joukoillansa, ryhtyivät valmisteluihin tullakseen taistelemaan meitä vastaan.
16. Ja kun me näimme, että he valmistautuivat hyökkäämään meitä vastaan, niin katso, minä käskin Gidin, pieni joukko miehiä mukanaan, piiloutua erämaahan ja myös Teomnerin ja pienen joukon miehiä piiloutua erämaahan.
17. Gid ja hänen miehensä olivat nyt oikealla ja muut vasemmalla; ja kun he olivat näin piiloutuneet, niin katso, minä jäin muun sotajoukkoni kanssa samalle paikalle, minne ensin olimme pystyttäneet telttamme, odottaakseni hetkeä, jolloin laamanilaiset tulisivat taistelemaan.
18. Ja tapahtui, että laamanilaiset tulivat mieslukuisine sotajoukkoinensa meitä vastaan. Ja kun he olivat tulleet ja aikoivat juuri miekoin hyökätä kimppuamme, minä käskin kansani olevien miesten perääntyä erämaahan.
19. Ja tapahtui, että laamanilaiset seurasivat perässämme kovaa vauhtia, sillä he toivoivat kiihkeästi saavansa meidät kiinni voidakseen surmata meidät; sen tähden he seurasivat meitä erämaahan; ja me kuljimme Gidin ja Teomnerin välitse, niin että laamanilaiset eivät huomanneet heitä.
20. Ja tapahtui, että kun laamanilaiset olivat sivuuttaneet heidät eli kun sotajoukko oli sivuuttanut heidät, niin Gid ja Teomner tulivat esiin piilopaikoistansa ja katkaisivat laamanilaisten tiedustelijoiden paluutiet, niin että he eivät voineet mennä takaisin kaupunkiin.
21. Ja tapahtui, että he heidän paluutiensä katkaistuaan kiirehtivät kaupunkiin ja hyökkäsivät kaupunkia vartioimaan jätettyjen vartiomiesten kimppuun, surmasivat heidät ja ottivat kaupungin haltuunsa.
22. Ja tämä tapahtui, koska laamanilaiset antoivat houkutella koko sotajoukkonsa muutamia harvoja vartiomiehiä lukuunottamatta erämaahan.
23. Ja tapahtui, että Gid ja Teomner olivat tällä tavoin ottaneet heidän linnoituksensa haltuunsa. Ja tapahtui, että me paljon erämaassa kuljettuamme suuntasimme matkamme Sarahemlan maata kohti.
24. Ja kun laamanilaiset näkivät meidän olevan menossa Sarahemlan maata kohti, heidät valtasi ankara pelko, että tähän kätkeytyisi suunnitelma heidän johdattamiseksi perikatoon; sen tähden he alkoivat perääntyä takaisin erämaahan, takaisin samaa tietä, jota olivat tulleet.
25. Ja katso, oli yö, ja he pystyttivät telttansa, sillä laamanilaisten sotapäälliköt olivat arvelleet, että nefiläiset olivat kulkemisesta väsyneet; ja luullen ajaneensa heidän koko sotajoukkonsa pakoon he eivät ajatelleet Mantin kaupunkia.
26. Mutta tapahtui, että minä yön tultua kielsin miehiäni nukkumasta ja käskin heidän sen sijaan kulkea edelleen toista tietä Mantin maata kohti.
27. Ja tämän meidän yöllisen kulkumme ansiosta me olimme seuraavana päivänä laamanilaisia pitemmällä, niin että me saavuimme ennen heitä Mantin kaupunkiin.
28. Ja niin tapahtui, että me tämän sotajuonen avulla saimme Mantin kaupungin haltuunme verta vuodattamatta.
29. Ja tapahtui, että kun laamanilaisten sotajoukot saapuivat kaupungin likelle ja näkivät, että me olimme valmiina kohtaamaan heidät, he hämmästyivät suuresti ja joutuivat ankaran pelon valtaan, niin että he pakenivat erämaahan.
30. Ja tapahtui, että laamanilaisten sotajoukot pakenivat koko tästä osasta maata. Mutta katso, he ovat vieneet mukanaan maasta paljon naisia ja lapsia.
31. Ja ne kaupungit, jotka laamanilaiset olivat vallanneet, ovat tätä nykyä kaikki meidän hallussamme; ja meidän isämme ja naisemme ja lapsemme ovat palaamassa koteihinsa, kaikki, paitsi ne, jotka laamanilaiset ovat ottaneet vangiksi ja vieneet mukanaan.
32. Mutta katso, meidän sotajoukkomme ovat pienet pitämään niin suurta määrää kaupunkia ja niin suuria alueita hallussaan.
33. Mutta katso, me luotamme Jumalaamme, joka on antanut meidän voittaa nämä maat, niin että me olemme saaneet nuo kaupungit ja nuo maat, jotka meille kuuluivat.
34. Mutta me emme tiedä syytä siihen, miksi hallitusmiehet eivät anna meille enemmän lisävoimia; eivätkä nekään miehet, jotka ovat tulleet luoksemme, tiedä, miksi me emme ole saaneet suurempia voimia.
35. Katso, me emme ymmärrä muuta, kuin että teillä on ollut huono menestys ja te olette vetäneet joukot siihen osaan maata; jos niin on, me emme halua napista.
36. Mutta ellei niin ole, niin katso, me pelkäämme, että hallituksessa on jotakin erihenkisyyttä, niin että se ei lähetä enempää miehiä avuksemme, sillä me tiedämme, että niitä on enemmän kuin se on lähettänyt.
37. Mutta katso, sillä ei ole väliä - me luotamme siihen, että Jumala pelastaa meidät huolimatta meidän sotajoukkojemme heikkoudesta ja pelastaa meidät vihollistemme käsiin joutumasta.
38. Katso, me olemme nyt aivan kahdennenkymmenennen yhdeksännen vuoden lopussa, ja meillä on maamme hallussamme; ja laamanilaiset ovat paenneet Nefin maahan.
39. Ja nuo Ammonin kansan pojat, joista olen ylistäen puhunut, ovat minun kanssani Mantin kaupungissa; ja Herra on auttanut heitä ja varjellut heitä joutumasta miekan surmaamiksi, niin ettei yhdenkään henki ole mennyt.

40. Mutta katso, he ovat saaneet paljon haavoja; kuitenkin he pysyvät lujina siinä vapaudessa, jolla Jumala on tehnyt heidät vapaiksi ja he ovat tinkimättömät Herran, heidän Jumalansa, muistamisessa päivästä päivään; he pitävät alati vaarin hänen säädöksensä ja hänen oikeuksiensa ja käskyjensä noudattamisesta; ja he uskovat vahvasti profetioihin siitä, mitä on tuleva.
41. Ja nyt, rakas veljeni Moroni, pitäköön sinua Herra, meidän Jumalamme, joka on lunastanut meidät ja tehnyt meidät vapaiksi, alati kasvojensa edessä, ja olkoon hän tälle kansalle armollinen, niin että teillä olisi menestystä kaiken sen takaisinvaltaamisessa, mitä laamanilaiset ovat ottaneet meiltä ja mikä oli tarkoitettu meidän elannoksemme. Ja nyt, katso, minä lopetan kirjeeni. Minä olen Helaman, Alman poika.

59 LUKU

Moroni kirjoittaa Pahoranille pyytäen lisäjoukkoja Helamanille. Laamanilaiset valtaavat Nefihan kaupungin. Moronin vihastus hallitusmiesten näennäisen välinpitämättömyyden johdosta.

1. Nyt tapahtui Nefin kansan tuomarien hallituskauden kolmantenakymmenentenä vuonna, että Moroni, saatuaan Helamanin kirjeen ja sen luettuaan oli suuresti iloisissaan sen menestyksen, jopa erinomaisen menestyksen johdosta, joka Helamanilla oli ollut menetettyjen alueiden takaisin valtaamisessa.
2. Ja hän ilmoitti sen kaikelle väellensä kaikkialla siinä osassa maata, jossa hän oli, jotta he iloitsisivat.
3. Ja tapahtui, että hän lähetti heti kirjeen Pahoranille pyytäen, että hän määräisi koottavaksi miehiä vahvistukseksi Helamanille eli Helamanin sotajoukoille, niin että hän saisi helposti puolustetuksi sitä osaa maata, jonka takaisin valtaamisessa hänellä oli ollut niin ihmeellinen menestys.
4. Ja tapahtui, kun Moroni oli lähettänyt tämän kirjeen Sarahemlan maahan, että hän alkoi jälleen laatia suunnitelmaa saadakseen vallatuksi takaisin loput niistä maista ja kaupungeista, jotka laamanilaiset olivat anastaneet heiltä.
5. Ja tapahtui, että kun Moroni täten valmistautui taistelemaan laamanilaisia vastaan, niin katso, laamanilaiset hyökkäsivät Nefihan väen kimppuun, joka oli koottu Moronin kaupungista, Lehin kaupungista ja Moriantonin kaupungista.
6. Ja myös ne, jotka oli pakotettu pakenemaan Mantin maasta ja sitä ympäröivästä maasta, olivat tulleet ja liittyneet tässä osassa maata oleviin laamanilaisiin.
7. Ja ollen täten sängen mieslukuisia ja saaden lisävoimia päivästä päivään he ryhtyivät Ammoronin käskystä hyökkäämään Nefihan väkeä vastaan, ja he alkoivat surmata hänen miehiään aiheuttaen suunnatonta mieshukkaa.
8. Ja heidän sotajoukkonsa olivat niin mieslukuiset, että jäljellejääneen osan Nefihan väestä oli pakko paeta heitä; ja he tulivatkin ja liittyivät Moronin sotajoukkoon.
9. Ja kun Moroni nyt oli luullut, että Nefihan kaupungille lähetettäisiin sen joukkojen avuksi miehiä kaupunkia puolustamaan, ja tietäen, että oli helpompi estää kaupunkia joutumasta laamanilaisten käsiin kuin vallata sitä heiltä takaisin, hän arveli, että he helposti saisivat pidetyksi kaupungin hallussaan.
10. Sen tähden hän piti kaikki joukkonsa itsellään puolustaakseen valtaamiensa seutuja.
11. Ja kun Moroni nyt näki, että Nefihan kaupunki oli menetetty, hän oli perin murheissaan ja alkoi epäillä kansan pahuuden tähden, että se joutuisi veljiensä käsiin.
12. Ja näin oli myös kaikkien hänen sotapäällikköjensä laita. Hekin olivat kahden vaiheilla ja kummissaan kansan pahuuden tähden, ja näin nimenomaan, koska laamanilaisilla oli ollut menestystä taistelussa heitä vastaan.
13. Ja tapahtui, että Moroni oli vihoissaan hallitusmiehille sen välinpitämättömyyden johdosta, jota he osoittivat maansa vapautta kohtaan.

60 LUKU

Moronin toinen kirje Pahoranille. Hän valittaa leväperäisyyttä. Hän pyytää apua viipymättä, koska häviö uhkaa.

1. Ja tapahtui, että hän kirjoitti uudelleen maan hallitsijalle, joka oli Pahoran, ja nämä ovat ne sanat, jotka hän kirjoitti: Katso, minä osoitan kirjeeni Sarahemlan kaupungissa olevalle Pahoranille, joka on maan ylimmäinen tuomari ja hallitsija, sekä kaikille niille, jotka tämä kansa on valinnut tämän sodan asioita johtamaan ja hoitamaan.
2. Sillä katso, minulla on heille joitakin moitteita sanoja sanottavana; sillä katso, te itse tiedätte, että teidät on valittu kokoamaan miehiä ja aseistamaan heidät miekoilla ja käyrämiekoilla ja kaikenkaltaisilla sota-aseilla sekä lähettämään heidät laamanilaisia vastaan, miltä suunnalta he tullevatkin meidän maahamme.
3. Ja katso, nyt minä sanon teille, että minä itse ja minun mieheni, sekä Helaman ja hänen miehensä olemme kokeneet ylen suuria kärsimyksiä, nälkää, janoa, väsymystä ja kaikenkaltaisia koettelemuksia.
4. Mutta katso, jos tämä olisi kaikki, mitä olemme kärsineet, me emme napisisi emmekä valittaisi.
5. Mutta katso, suuri on mieshukka ollut meidän väkemme keskuudessa; tuhannet ovat miekkaan kaatuneet, vaikka olisi voinut olla toisin, jos te olisitte riittävästi täydentäneet ja tukeneet sotajoukkojamme. Suuret ovat olleet teidän laiminlyöntinne meitä kohtaan.
6. Ja katso, nyt me haluamme tietää syyn tähän perin suureen leväperäisyyteen; me haluamme tietää syyn teidän ajattelemattomaan menettelyynne.
7. Luuletteko voivanne istua valtaistuimillanne tylsän toimettomuuden tilassa, samanaikaisesti kun vihollisenne levittävät kuoleman työtä teidän ympärillänne? Samanaikaisesti kuin he murhaavat tuhansia veljiänne -
8. juuri niitä, jotka ovat teiltä suojelusta odottaneet ja ovat saattaneet teidät asemaan, jossa te olisitte voineet heitä auttaa, sillä te olisitte voineet lähettää sotajoukkoja heidän vahvistukseksensa ja pelastaa tuhansia heistä miekkaan kaatumasta.

9. Mutta katso, tässä ei ole kaikki - te olette pidättäneet muonavaranne heiltä, niin että monet ovat taistelleet ja verensä vuodattaen antaneet henkensä hartaassa halussansa auttaa tätä kansaa, näin tehneet, ollessaan menehtymäisillään nälkään niiden sangen suurien laiminlyöntien tähden, joihin te olette heidän suhteensa syyllistyneet.
10. Ja nyt, rakkaat veljeni - sillä teitä tulisi rakastaa; teidän olisi pitänyt osoittaa suurempaa intoa toiminnassanne tämän kansan menestyksen ja vapauden puolesta, mutta katso, te olette lyöneet sen laimin, niin että tuhansien veri huutaa kosta teidän päällenne; sillä Jumala tiesi kaikki heidän valituksensa ja kaikki heidän kärsimyksensä -
11. katso, kuinka saatatte luulla voivanne istua valtaistuimillanne ja Jumalan ylenpalttisessa hyvydessänsä vapauttavan teidät, teidän mitään tekemättänne? Katso, jos näin olette luulleet, on luulonne ollut turha.
12. Luuletteko te, että näin monia teidän veljiänne on surmattu heidän pahuutensa tähden? Minä sanon teille, jos näin olette luulleet, on luulonne ollut turha, sillä minä sanon teille, että monta miestä on miekkaan kaatunut; ja katso, se on tapahtunut teidän tuomiokseen;
13. sillä Herra sallii vanhurskaan tulla surmatuksi, jotta hänen oikeudenmukaisuutensa ja tuomionsa kohtaisi jumalattoman; sen tähden teidän ei tarvitse luulla, että vanhurskaat ovat joutuneet kadotukseen sen tähden, että he ovat saaneet surmansa; vaan katso, he pääsevät Herran Jumalansa lepoon.
14. Ja katso, nyt minä sanon teille, että minä suuresti pelkään Jumalan tuomioiden kohtaavan tätä kansaa sen suuren velttouden tähden, meidän hallituksemme velttouden tähden ja niiden suunnattoman suurten laiminlyöntien tähden, joihin se on syyllistynyt veljiensä suhteen, kaatuneiden suhteen.
15. Sillä ilman sitä jumalattomuutta, joka ensin ilmeni meidän johtajissamme, me olisimme voineet pitää puolemme vihollisiamme vastaan, niin että he eivät olisi saaneet mitään valtaa meihin.
16. Ellei olisi ollut sotaa, joka syttyi meidän omassa keskuudessamme, ellei olisi ollut näitä kuningasmielisiä, jotka aiheuttivat niin paljon verenvuodatusta meidän keskuudessamme; jos me sinä aikana, jolloin me taistelimme keskenämme, olisimme yhdistäneet voimamme, kuten siihen saakka teimme; elleivät nuo kuningasmieliset olisi pyrkineet valtaan ja määräävään asemaan keskuudessamme; jos he olisivat olleet uskolliset vapautemme asialle ja liittyneet meihin ja nousseet vihollisiamme vastaan, sen sijaan että nostivat miekkansa meitä vastaan, mistä oli seurauksena niin ankara verenvuodatus meidän keskuudessamme; jos me olisimme nousseet vihollisiamme vastaan Herran voimassa, me olisimme hajottaneet heidät, sillä niin olisi tapahtunut hänen sanansa toteen käymisen tähden.
17. Mutta katso, nyt laamanilaiset ovat tulossa kimppuumme vallaten alueemme, ja he murhaavat miekalla väkemme, jopa naisiamme ja lapsiammekin ja vievät heitä myös vankeina mukanaan, aiheuttaen heille kaikenkaltaisia kärsimyksiä, ja näin tapahtuu niiden suuren jumalattomuuden tähden, jotka pyrkivät valtaan ja määräämisoikeuteen, juuri noiden kuningasmielisten tähden.
18. Mutta miksi puhuisin paljon tästä asiasta? Sillä me emme tiedä, vaikka tekin pyrkisitte määräämisvaltaan. Me emme tiedä, vaikka tekin olisitte maanne kavaltajia.
19. Vai oletteko meidät sen tähden lyöneet laimin, että te olette meidän maamme sydämessä hyvässä turvassa, ettekä sen vuoksi toimita meille ruokavaroja ettekä miehiä sotajoukkojemme vahvistukseksi?
20. Oletteko unohtaneet Herran, teidän Jumalanne, käskyt? Oletteko unohtaneet isämme orjuuden? Oletteko unohtaneet ne monet kerrat, jolloin olemme pelastuneet vihollistemme käsistä?
21. Vai luuletteko, että Herra vieläkin vapauttaa meidät meidän istuessamme valtaistuimillamme käyttämättä hyväksemme niitä keinoja, joita Herra on meille antanut?
22. Aiotteko istua toimettomina tuhansien ja kymmenientuhansien sellaisten ympäröiminä, jotka myös istuvat toimettomina, samaan aikaan kuin tuhansia joka puolella maan rajoilla saa surmansa miekasta, haavoittuu ja vuotaa verta?
23. Luuletteko te, että Jumala pitää teitä syyttöminä teidän istuessanne joutilaina tätä kaikkea katsellen? Katso, minä sanon teille: ei. Nyt minä tahtoisin teidän muistavan, että Jumala on sanonut, että astia ensin on puhdistettava sisältä, ja sitten astia on puhdistettava myös päältä.
24. Ja ellette nyt tee parannusta siitä, mitä olette tehneet, ja ala toimia ja lähettää muonavaroja ja miehiä meille sekä Helamanille, jotta hän voisi pitää hallussaan ne osat maattamme, jotka hän on vallannut takaisin, ja jotta me saisimme vallatuksi myös muut alueemme näillä tienoin, niin katso, käy välttämättömäksi, ettemme enää taistele laamanilaisten kanssa, ennen kuin olemme ensin sisäpuolelta puhdistaneet astiamme, nimittäin hallituksemme ylimmäisen pään.
25. Ja ellette te suostu kirjeeni vaatimukseen ja osoita totista vapaudenhenkeä ja pyri vahvistamaan ja lujittamaan sotajoukkojamme ja myönnä niiden elatukseksi muonavaroja, niin katso, minä jätän osan vapaudenkannattajistani puolustamaan tätä maamme osaa ja jätän heille Jumalan voiman ja siunaukset, niin ettei mikään muu voima taida vaikuttaa heitä vastaan -
26. ja näin tapahtuu heidän koettelemuksissa osoittamansa erinomaisen vahvan uskon ja kärsivällisyyden tähden -
27. Ja minä tulen teidän luoksenne, ja jos teidän joukossanne on yksikään, joka toivoo vapautta, jos on enää rahtuakaan vapautta jäljellä, niin katso, minä lietson kapinaa teidän keskuudessanne, kunnes ne, jotka pyrkivät anastamaan vallan ja määräämisoikeuden, on hävitetty.
28. Katso, minä en pelkää teidän valtaanne enkä määräämisoikeuttanne, vaan Jumalaani minä pelkään; ja hänen käskyjensä mukaisesti minä tartun miekkaani puolustaakseni maani asiaa, ja teidän pahuutenne tähden me olemme kokeneet näin suuria tappioita.
29. Katso, on aika, on jo käsillä aika, jolloin oikeudenmukaisuuden miekka uhkaa teitä, ellette nouse puolustamaan maatanne ja vähäväkisiänne; ja se on iskevä teihin ja on tuottava teille täydellisen tuhon.

30. Katso, minä odotan apua teiltä; ja ellette te toimita meille apua, niin katso, minä tulen teidän luoksenne itse Sarahemlan maahan ja tuhoan teidät miekallani, niin että te ette enää pysty ehkäisemään tämän kansan edistymistä vapauden tiellä.
31. Sillä katso, Herra ei ole salliva, että te saatte elää ja paatua yhä suuremmissa synneissä, tuhotaksenne hänen vanhurskaan kansansa.
32. Katso, voitteko luulla, että Herra säästää teidät ja langettaa tuomionsa laamanilaisia vastaan, kun heidän vihansa on aiheuttanut heidän isänsä perimätieto, ja sen ovat vielä kaksinkertaistaneet ne, jotka ovat luopuneet meistä, kun taas teidän pahuutenne johtuu teidän kiintymyksestänne maineeseen ja maailman turhuuteen?
33. Te tiedätte, että te rikotte Jumalan lakeja vastaan, ja te tiedätte, että te poljette ne jalkainne alle. Katso, Herra sanoo minulle: Elleivät ne, jotka te olette valinneet hallitsijoiksenne, tee parannusta synneistänne ja pahoista teoistansa, nouskaa taistelemaan heitä vastaan.
34. Ja katso, minun, Moronin, on pakko antamani lupauksen mukaan pitää Jumalani käskyt; sen tähden minä tahtoisin, että te olisitte kuuliaiset Jumalan sanalle ja lähettäisitte kiireisesti minulle muonavarojanne ja miehiänne, ja samoin myös Helamanille.
35. Ja katso, ellette te tee tätä, niin minä tulen kiireisesti teidän luoksenne, sillä katso, Jumala ei salli meidän menehtyä nälkään; sen tähden hän antaa meille teidän ruokavaroistanne, vaikka sen täytyisi tapahtua miekan avulla. Katsokaa siis, että toteutatte Jumalan sanan.
36. Katso, minä olen Moroni, teidän ylipäällikkönne. Minä en pyri valtaan, vaan sen kukistamiseen. Minä en etsi maailman kunniaa, vaan Jumalani kirkkautta ja vapautta ja menestystä maalleni. Ja näin minä päätän kirjeeni.

61 LUKU

Pahoranin isänmaallinen vastaus. Hän puhdistaa itsensä ja vapaudenkannattajat syytöksistä. Nefiläisten valtio horjuu. Hallitsija pyytää sotilaallista apua kapinallisia vastaan.

1. Katso, nyt tapahtui, että pian sen jälkeen, kun Moroni oli lähettänyt kirjeensä ylimmälle hallitusmiehelle, hän sai kirjeen Pahoranilta, ylimmältä hallitusmieheltä. Ja tämä on se sana, jonka hän sai:
2. Minä, Pahoran, joka olen tämän maan ylin hallitusmies, lähetän nämä sanat Moronille, sotajoukon ylimmälle päällikölle. Katso, minä sanon sinulle, Moroni, että minä en iloitsen sinun suurista koettelemuksistasi, vaan ne murehduttavat mieltäni.
3. Mutta katso, on sellaisia, jotka iloitsevat sinun koettelemuksistasi, niin että he ovat nousseet kapinaan minua vastaan sekä sitä minun kansani osaa vastaan, joka on vapaudenkannattajia, ja kapinaan nousseiden lukumäärä on ylen suuri.
4. Ja nämä, jotka ovat yrittäneet syöstä minut tuomarinistuimelta, ovat olleet syyvät tähän suureen pahuuteen, sillä he ovat käyttäneet voimakkaita houkutuskeinoja ja ovat saaneet viekoitteluksi monien ihmisten sydämet, mikä on oleva meille ankarien koettelemusten aiheena; he ovat pidättäneet meidän muonavarojamme ja ovat peloitelleet meidän vapaudenmiehiämme, niin että he eivät ole tulleet sinun luoksesi.
5. Ja katso, he ovat ajaneet minua edellään, ja minä olen paennut Gideonin maahan mukani sen verran miehiä kuin saatoin saada kokoon.
6. Ja katso, minä olen lähettänyt julistuksen tähän osaan maata; ja katso, miehiä kerääntyä meidän luoksemme päivästä päivään aseisiin, puolustamaan maatansa ja vapauttansa ja kostamaan meitä kohdanneet vääryydet.
7. Ja heitä on tullut meidän luoksemme, niin että me voimme uhmata niitä, jotka ovat nousseet kapinaan meitä vastaan, jopa niin, että nämä pelkäävät meitä eivätkä uskalla tulla meitä vastaan taistelemaan.
8. He ovat vallanneet Sarahemlan maan eli kaupungin; he ovat valinneet itsellensä kuninkaan, ja hän on kirjoittanut laamanilaisten kuninkaalle kirjeen, jossa hän on tehnyt liiton hänen kanssaan; ja tässä liitossa hän on luvannut puolustaa Sarahemlan kaupunkia, jota puolustamalla hän arvelee voivansa auttaa laamanilaisia valloittamaan loput maasta, ja hänet asetettaisiin tämän kansan kuninkaaksi, kun laamanilaiset ensin ovat saattaneet sen valtansa alle.
9. Ja nyt sinä olet kirjeessäsi moittinut minua, mutta sillä ei ole väliä; minä en ole vihoissani, vaan iloitsen sydämesi ylevyydestä. Minä, Pahoran, en tavoittele valtaa, lukuunottamatta tuomarinistuintani, jonka haluan pitää itselläni voidakseni suojella kansani oikeuksia ja vapautta. Minun sieluni pitää kiinni siitä vapaudesta, jossa Jumala on tehnyt meidät vapaiksi.
10. Ja nyt me taistelemme pahuutta vastaan vaikka veremme hinnalla. Me emme muodattaisi laamanilaisten verta, jos he pysyisivät omassa maassansa.
11. Me emme muodattaisi veljiemme verta, elleivät he nousisi kapinaan ja tarttuisi miekkaan meitä vastaan.
12. Me alistuisimme orjuuden ikeeseen, jos se olisi Jumalan oikeudenmukaisuuden vaatimus, eli jos hän käskisi meidän niin tehdä.
13. Mutta katso, hän ei käske meidän alistua vihollistemme valtaan, vaan hän käskyy meitä panemaan luottamuksemme häneen, niin hän pelastaa meidät.
14. Sen tähden, rakas veljeni Moroni, taistelkaamme pahaa vastaan, ja sitä pahaa, mitä emme pysty vastustamaan sanoillamme, kuten kapinoita ja erihenkisyyttä, vastustakaamme miekoillamme, jotta saisimme pitää vapautemme, jotta saisimme iloita suuresta oikeudesta kirkkoomme sekä Lunastajamme ja Jumalamme asiasta.
15. Tule sen tähden joutuisasti luokseni muutamien miestesi kanssa ja jätä muut Lehin ja Teankumin alaisiksi; anna heille valta käydä sotaa siinä osassa maata Jumalan Hengen mukaisesti, joka on myös se vapauden henki, joka heissä on.
16. Katso, minä olen lähettänyt heille jonkin verran muonavaroja, jotta he eivät menehtyisi, kun sinä käyt luonani.

17. Kerää kaikki taisteluvoimat, mitä voit, tänne tullessasi, niin me lähemme joutuisasti taistelemaan noita luopioita vastaan, Jumalan voimassa, sen uskon mukaisesti, joka meissä on.
18. Ja me valtaamme Sarahemlan kaupungin, jotta me saisimme enemmän muonavaroja lähetettäväksi Lehille ja Teankumille; Herran voimassa me lähemme heitä vastaan, ja me teemme lopun tästä suuresta pahuudesta.
19. Ja nyt, Moroni, minä iloitsen siitä, että olen saanut kirjeesi, sillä minä olin jonkin verran epä tietoinen sen suhteen, mitä meidän tulisi tehdä, eli olisiko oikein, että lähtisimme taistelemaan veljiämme vastaan.
20. Mutta sinä olet sanonut, että Herra on käsenyt sinun lähteä heitä vastaan, elleivät he tee parannusta.
21. Muista vahvistaa Lehiä ja Teankumia Herrassa; sano heille, että heidän ei tule peljätä, sillä Jumala on pelastava heidät sekä kaikki ne, jotka pitävät kiinni siitä vapaudesta, jolla Jumala on heidät tehnyt vapaiksi. Ja nyt minä päätän kirjeeni rakkaalle veljelleni Moronille.

62 LUKU

Moroni menee Pahoranin avuksi. Sarahemla vallataan takaisin kapinallisilta. Helamanille, Lehille ja Teankumille lähetetään apua. Laamanilaiset kerääntyvät Moronin maahan. Teankum surmaa Ammoronin oman henkensä hinnalla. Laamanilaiset karkoitetaan maasta.

1. Ja nyt tapahtui, että kun Moroni oli saanut tämän kirjeen, hänen mielensä rohkaistui ja täyttyi suunnattoman suuresta ilosta Pahoranin uskollisuuden johdosta, ettei hänkin ollut maansa vapauden ja asian pettjä.
2. Mutta hän oli myös suuresti suruissaan niiden pahuuden tähden, jotka olivat karkoittaneet Pahoranin tuomarinistuimelta, ja yleensäkin niiden tähden, jotka olivat nousseet kapinaan maatansa sekä Jumalaansa vastaan.
3. Ja tapahtui, että Moroni otti pienen joukon miehiä Pahoranin pyynnön mukaisesti ja antoi muun sotajoukkonsa Lehin ja Teankumin alaisiksi sekä lähti kulkemaan kohti Gideonin maata.
4. Ja hän kohotti vapauden viirin kaikkialle, minne hän tuli ja keräsi kaikki taisteluvoimat, mitä saattoi, koko sinä aikana kun hän marssi kohti Gideonin maata.
5. Ja tapahtui, että tuhannet kokoontuivat hänen viirinsä ympärille ja tarttuivat miekoihinsa noustakseen puolustamaan vapauttansa, niin etteivät joutuisi orjuuteen.
6. Ja kun Moroni näin oli kerännyt kokoon kaikki miehet, mitkä suinkin saattoi koota koko kulkunsa aikana, hän tuli Gideonin maahan; ja yhdistämällä hänen taisteluvoimansa Pahoranin taisteluvoimiin he tulivat perin voimakkaiksi, voimakkaammiksi kuin Paakuksen miehet, joka oli niiden luopioiden kuningas, jotka olivat karkoittaneet vapaudenkantajat Sarahemlan maasta ja olivat ottaneet maan haltuunsa.
7. Ja tapahtui, että Moroni ja Pahoran menivät sotajoukkoinensa Sarahemlan maahan, ryhtyivät hyökkäämään kaupunkia vastaan ja kohtasivat Paakuksen miehet, ja niin syntyi taistelu.
8. Ja katso, Paakus sai surmansa ja hänen miehensä joutuivat vangiksi, ja Pahoran asetettiin jälleen tuomarinistuimellensa.
9. Ja Paakuksen miehiä tutkittiin lain mukaan, ja niin myös niitä kuningasmielisiä, jotka oli otettu kiinni ja heitetty vankeuteen; ja heidät teloitettiin lain mukaisesti; nuo Paakuksen miehet ja nuo kuningasmieliset, jotka eivät tahtoneet tarttua aseisiin puolustaakseen maatansa, vaan tahtoivat taistella sitä vastaan, otettiin hengiltä.
10. Ja näin kävi välttämättömäksi tarkasti noudattaa tätä lakia heidän maansa turvallisuuden tähden; ja jokainen, jonka havaittiin kieltävän heidän vapautensa, teloitettiin viipymättä lain mukaan.
11. Ja näin päättyi Nefin kansan tuomarien hallituskauden kolmaskymmenes vuosi; Moroni ja Pahoran olivat palauttaneet rauhan Sarahemlan maahan, oman kansansa keskuuteen, tuottaen kuoleman kaikille niille jotka eivät olleet uskolliset vapauden asialle.
12. Ja tapahtui Nefin kansan tuomarien hallituskauden kolmannenkymmenennen ensimmäisen vuoden alussa, että Moroni määräsi heti lähetettäväksi muonavaroja sekä kuudentuhannen miehen sotajoukon auttamaan Helamania maan sen osan suojelemisessa.
13. Ja hän käski lähettää myös Lehin ja Teankumin sotajoukoille kuudentuhannen miehen sotajoukon, mukanaan riittävä määrä muonavaroja. Ja tapahtui, että tämä tehtiin maan linnoittamiseksi laamanilaisia vastaan.
14. Ja tapahtui, että Moroni ja Pahoran jättivät suuren joukon miehiä Sarahemlan maahan ja aloittivat, mukanaan suuri joukko miehiä, kulun Nefihan maata kohti, päättäen kukistaa siinä kaupungissa olevat laamanilaiset.
15. Ja tapahtui, että kun he paraikaa kulkivat tätä maata kohti, he ottivat vangiksi suuren joukon laamanilaisten miehiä ja tappoivat monia heistä ja ottivat heidän muonavaransa ja heidän sota-aseensa.
16. Ja tapahtui heidän otettuaan heidät vangiksi, että he ottivat heiltä juhallisen lupauksen, etteivät he enää tarttuisi sota-aseisiinsa nefiläisiä vastaan.
17. Ja kun he olivat antaneet tämän lupauksen, heidät lähetettiin asumaan Ammonin kansan pariin, ja niiden lukumäärä, joita ei oltu tapettu, oli noin neljä tuhatta.
18. Ja tapahtui heidän lähetettyään heidät pois, että he jatkoivat kulkuaan Nefihan maata kohti. Ja tapahtui heidän tultuaan Nefihan kaupunkiin, että he pystyttivät telttansa Nefihan kedoille lähelle Nefihan kaupunkia.
19. Niin Moroni toivoi laamanilaisten tulevan taistelemaan heitä vastaan kedoilla, mutta koska laamanilaiset tunsivat heidän tavattoman suuren rohkeutensa ja näkivät heidän lukumääränsä suuruuden, he eivät uskaltaneet tulla heitä vastaan; niin he eivät tulleet sinä päivänä heitä vastaan taistelemaan.
20. Ja kun tuli yö, Moroni lähti yön pimeyden turvin liikkeelle ja nousi vallin harjalle ottamaan selvää, mihin osaan kaupunkia laamanilaiset olivat sotajoukkoinensa leiriytyneet.

21. Ja tapahtui, että he olivat idässä portin luona; ja he olivat kaikki unessa. Ja nyt Moroni palasi sotajoukkonsa luo ja käski heidän kiireesti valmistaa vahvoja köysiä ja tikkaita laskettaviksi vallin harjalta vallin sisäpuolelle maahan.
22. Ja tapahtui, että Moroni vei miehensä vallin harjalle ja käski heidän laskeutua siihen osaan kaupunkia, länteen, mihin laamanilaiset eivät olleet leiriytyneet sotajoukkoinensa.
23. Ja tapahtui, että heidät laskettiin kaikki yön aikana kaupunkiin heidän vahvojen köysiensä ja heidän tikkaidensa avulla, niin että kun aamu tuli, he olivat kaikki kaupungin vallien sisäpuolella.
24. Ja kun nyt laamanilaiset heräsivät ja huomasivat, että Moronin sotajoukot olivat vallien sisäpuolella, he suuresti peljästyivät, niin että he pakenivat kulkutietä ulos.
25. Ja kun nyt Moroni näki, että he pakenivat häntä, hän käski miestensä lähteä heitä vastaan, tappoi suuren joukon, saartoi paljon muita ja otti heidät vangiksi, ja loput heistä pakenivat Moronin maahan, joka oli merenrannikkoalueilla.
26. Siten Moroni ja Pahoran olivat vallanneet Nefihan kaupungin yhtäkään miestä menettä-mättä, mutta monta laamanilaista oli saanut surmansa.
27. Nyt tapahtui, että monet vangiksi joutuneet laamanilaiset halusivat liittyä Ammonin kansaan ja tulla vapaaksi kansaksi.
28. Ja tapahtui, että kaikkien halukkaiden sallittiin tehdä toivonsa mukaan.
29. Niin kaikki laamanilaisten vangit liittyivät Ammonin kansaan ja alkoivat tehdä perin ahkerasti työtä, muokaten maata, kasvattaen kaikenlaista viljaa sekä kaikenkaltaista karjaa; ja täten nefiläiset vapautuivat suuresta taakasta päästessään kaikista laamanilaisvangeista.
30. Nyt tapahtui, että Moroni saatuaan Nefihan kaupungin haltuunsa, otettuaan paljon van-keja, minkä johdosta laamanilaisten sotajoukot suuresti pienuivat, ja saatuaan takaisin paljon vangiksi joutuneita nefiläisiä, mikä suuresti vahvisti Moronin sotajoukkoja, lähti Nefihan maasta Lehin maahan.
31. Ja tapahtui, että kun laamanilaiset näkivät, että Moroni oli tulossa heitä vastaan he taaskin peljästyivät ja pakenivat Moronin sotajoukkoa.
32. Ja tapahtui, että Moroni ja hänen sotajoukkonsa ajoivat heitä takaa kaupungista kau-punkiin [sic, po. kaupunkiin], kunnes he kohtasivat Lehin ja Teankumin. Ja laamanilaiset pakenivat Lehiä ja Teankumia aina merenrannikolle saakka, kunnes tulivat Moronin maahan.
33. Ja laamanilaisten sotajoukot oli kaikki koottu yhteen, niin että ne olivat kaikki yhtenä joukkona Moronin maassa. Ja Ammoron, laamanilaisten kuningas, oli myös heidän kans-saan.
34. Ja tapahtui, että Moroni, Lehi ja Teankum leiriytyivät sotajoukkoinensa ylt'ympäri Moro-nin maan rajoille, niin että laamanilaiset joutuivat saarretuiksi eteläisen erämaan puolei-selta rajalta ja itäisen erämaan puoleiselta rajalta.
35. Ja näin he leiriytyivät yöksi. Sillä katso, nefiläiset ja myös laamanilaiset olivat paljon kulkemisen vuoksi väsyksissä; sen tähden he eivät laatineet mitään taistelusuunnitel-maa yön aikana, Teankumia lukuunottamatta; sillä hän oli suuresti vihoissaan Ammo-ronille, koska hän oli sitä mieltä, että Ammoron ja Amalikkia, hänen veljensä, olivat aiheuttaneet tämän suuren ja pitkäaikaisen sodan heidän ja laamanilaisten välillä, josta oli ollut seurauksena niin paljon sotaa ja verenvuodatusta ja niin paljon nälänhätää.
36. Ja tapahtui, että Teankum meni vihassansa laamanilaisten leiriin ja laskeutui kaupungin vallien toiselle puolelle. Ja hän kulki mukanaan köysi paikasta toiseen, kunnes löysi kuninkaan; ja hän heitti häntä kohti keihään, joka lävisti hänet likeltä sydäntä. Mutta katso, kuningas herätti palvelijansa ennen kuin hän kuoli, niin että nämä ajoivat Tean-kumia takaa ja tappoivat hänet.
37. Nyt tapahtui, että kun Lehi ja Moroni saivat tietää, että Teankum oli kuollut, he olivat perin murheissaan, sillä katso, hän oli ollut mies, joka oli taistellut urhoollisesti maansa puolesta, totinen vapauden ystävä, ja hän oli kokenut erittäin monia ylen ankaria koet-telemuksia. Mutta katso, hän oli kuollut ja oli mennyt kaiken maailman tietä.
38. Niin tapahtui, että Moroni lähti seuraavana päivänä liikkeelle ja hyökkäsi laamanilaisten kimppuun, tuottaen heille suurta mieshukkaa; ja he karkoittivat heidät maasta, ja he pakenivat kääntymättä enää sillä kertaa nefiläisiä vastaan.
39. Ja näin päättyi Nefin kansan tuomarien hallituskauden kolmaskymmenes ensimmäinen vuosi; ja näin heillä oli ollut sotia ja verenvuodatusta ja nälänhätää ja kärsimyksiä mon-nen vuoden ajan.
40. Ja Nefin kansan keskuudessa oli ollut murhia, taisteluita, eripuraisuutta ja kaikenkaltais-ta pahuutta; mutta vanhurskaiden rukousten tähden heidät oli säästetty.
41. Mutta katso, nefiläisten ja laamanilaisten välillä perin kauan jatkuneen sodan tähden monet olivat paatuneet sodan pituuden tähden; ja monet antoivat ahdistustensa pehm-ittää itsensä, niin että he nöyrytyivät Jumalan edessä syvimpään nöyryyteen.
42. Ja tapahtui, että kun Moroni oli linnoittanut maan niitä osia, jotka olivat erittäin alttiina laamanilaisille, kunnes ne olivat kyllin vahvat, hän palasi Sarahemlan kaupunkiin, ja myös Helaman palasi perintömaallensa; ja niin oli rauha taas palautettu Nefin kansan keskuuteen.
43. Ja Moroni luovutti sotajoukkojensa johdon poikansa käsiin, jonka nimi oli Moroniha; ja hän vetäytyi omaan taloonsa viettääksensä lopun elinaikansa rauhassa.
44. Ja Pahoran palasi tuomioistuimellensa; ja Helaman ryhtyi jälleen saarnaamaan kansalle Jumalan sanaa, sillä niin monien sotien ja riitaisuuksien tähden oli uudelleenjärjestelyn suorittaminen kirkossa tullut tarpeelliseksi.
45. Sen tähden Helaman ja hänen veljensä lähtivät julistamaan Jumalan sanaa suurella voimalla monien kääntymiseksi pois pahuudestansa, ja niin monet saatiin tekemään parannus synneistänsä, ja heidät kastettiin Herraan, heidän Jumalaansa.
46. Ja tapahtui, että he järjestivät Jumalan kirkon jälleen kaikkialla maassa.
47. Ja lakiin tehtiin muutoksia. Ja heille valittiin tuomarit ja ylimmäiset tuomarit.
48. Ja Nefin kansa alkoi jälleen menestyä maassa ja alkoi lisääntyä ja tulla jälleen ylen vah-vaksi maassa. Ja he alkoivat suuresti rikastua.

49. Mutta rikkaudesta ja väkevyydestään ja vauraudesta huolimatta he eivät muuttaneet sydämetään ylpeiksi, eivätkä he olleet hitaat muistamaan Herraa Jumalaansa, vaan he nöyryivät suuresti hänen edessään.
50. He muistivat, kuinka suuria Herra oli tehnyt heidän hyväksensä, että hän oli vapauttanut heidät kuolemasta, kahleista, vankiloista ja kaikenkaltaisista ahdistuksista ja oli pelastanut heidät heidän vihollistensa käsistä.
51. Ja he rukoilivat alati Herraa Jumalaansa, niin että Herra siunasi heitä sanansa mukaan, ja he tulivat voimakkaiksi ja menestyivät maassa.
52. Ja tapahtui, että kaikki tämä toteutui. Ja Helaman kuoli Nefin kansan tuomarien hallituskauden kolmantenkymmenentenä viidentenä vuonna.

63 LUKU

Siblonista tulee Helamanin seuraaja. Moronin kuolema. Haagot, laivojen rakentaja. Nefiläiset purjehtivat pohjoisenpuoleiseen maahan. Helaman, Helamanin poika, säilyttää aikakirjat. Moroniha saa voiton laamanilaisista. Alman kertomuksen loppu.

1. Ja tapahtui Nefin kansan tuomarien hallituskauden kolmannenkymmenennen kuudennen vuoden alussa, että Siblon otti haltuunsa ne pyhät esineet, jotka Alma oli antanut Helamanille.
2. Ja hän oli oikeamielinen mies, ja hän vaelsi nuhteettomasti Jumalan edessä; ja hän piti vaarin siitä, että hän teki alati hyvää, pitääksensä Herran, Jumalansa, käskyt; ja niin myös hänen veljensä.
3. Ja tapahtui, että myös Moroni kuoli. Ja näin päättyi tuomarien hallituskauden kolmaskymmenes kuudes vuosi.
4. Ja tapahtui tuomarien hallituskauden kolmantenkymmenentenä seitsemäntenä vuonna, että suuri viiteentuhanteen neljäänsataan mieheen nouseva joukko lähti vaimoineen ja lapsineen Sarahemlan maasta siihen maahan, joka oli pohjoisessa päin.
5. Ja tapahtui, että Haagot, joka oli perin taitava mies, meni ja rakensi itselleen erittäin suuren laivan Runsaudenmaan rajalla, Autiomaan likellä, ja laski sen läntiseen mereen sen kapean kannaksen luona, joka johti pohjoisenpuoleiseen maahan.
6. Ja katso, oli paljon nefiläisiä, jotka nousivat siihen ja lähtivät purjehtimaan mukanaan suuri joukko muonavaroja sekä paljon naisia ja lapsia; ja he suuntasivat matkansa pohjoiseen päin. Ja niin päättyi kolmaskymmenes seitsemäs vuosi.
7. Ja kolmantenkymmenentenä kahdeksantena vuonna tämä mies rakensi muita laivoja. Ja myös ensimmäinen laiva palasi takaisin, ja paljon muuta väkeä nousi siihen; ja hekin ottivat mukaansa paljon muonavaroja ja lähtivät jälleen kohti pohjoisenpuoleista maata.
8. Ja tapahtui, ettei heistä sen koommin kuultu mitään. Ja me otaksumme heidän hukku-neen meren syvyyksiin. Ja tapahtui, että eräs toinenkin laiva lähti purjehtimaan, emmekä me tiedä, kunne se meni.
9. Ja tapahtui, että tänä vuonna meni paljon väkeä pohjoisenpuoleiseen maahan. Ja niin päättyi kolmaskymmenes kahdeksas vuosi.
10. Ja tapahtui tuomarien hallituskauden kolmantenkymmenentenä yhdeksäntenä vuonna että Siblonkin kuoli, ja Korianton oli mennyt pohjoisenpuoleiseen maahan laivalla kuljettaakseen muonavaroja ihmisille, jotka olivat menneet siihen maahan.
11. Sen tähden kävi välttämättömäksi, että Siblon luovutti nuo pyhät esineet ennen kuolemaansa Helamanin pojalle, jonka nimi oli Helaman, sillä hänelle oli annettu nimi hänen isänsä mukaan.
12. Ja katso, kaikki nuo Helamanin hallussa olevat kaiverrukset kirjoitettiin ja lähetettiin ihmislasten keskuuteen kaikkialle maahan, lukuunottamatta niitä kohtia, joita Alma oli kieltänyt julkaisemasta.
13. Joka tapauksessa näitä esineitä oli pidettävä pyhinä ja ne oli luovutettava sukupolvelta toiselle; sen tähden ne tänä vuonna oli uskottu Helamanin käsiin ennen Siblonin kuolemaa.
14. Ja tapahtui myös tänä vuonna, että muutamia luopioita oli mennyt laamanilaisten puolelle, ja heitä yllytettiin jälleen vihaan nefiläisiä vastaan.
15. Ja tänä samana vuonna he myös tulivat mieslukuisin sotajoukoin sotimaan Moronihan kansaa vastaan eli Moronihan sotajoukkoa vastaan; mutta heidät lyötiin ja karkoitettiin takaisin omille maillensa, ja he kärsivät suurta mieshukkaa.
16. Ja niin päättyi Nefin kansan tuomarien hallituskauden kolmaskymmenes yhdeksäs vuosi.
17. Ja näin päättyi Alman kertomus ja Helamanin, hänen poikansa, sekä Siblonin, hänen poikansa, kertomus.